



သီရိမင်း

# ပြည်နားချို

မိသားစု

BURMESE  
CLASSIC  
.com

ပုံနှိပ် မှတ်တမ်း

- တပုဂ္ဂိုလ်ပြုရက်အမှတ် - ၅၀၁၀ ၃၂၀၅၀၈
- မူကွဲရာဝန်းပြုရက်အမှတ် - ၅၀၀ ၅၈၇၀၆၀၅
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ် ၂၀၀၆ ဇူလိုင်လ
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ဖြူနင်းအဝ (မြလွန်းချိုစာပေ) အမှတ်(၄၄)၊ ပထမ်(၆)၊ ၉၁-လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းပုံနှိပ်တိုက် - ဦးမိန်းဝင်း (စိန်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ်(၂၀)၊ ၀၆၂၇လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း
- အပိုပုံနှိပ်တိုက် - ဦးတိုးဝင်း (နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်) ၉၆/ခ၊ ၁၁လမ်း၊ လမ်းမတော်၊ ဦးဖြူနင်း၊ ရန်ကင်း
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၅၀ ကျပ်



ကျွန်မအသက် ဆယ်နှစ်တုန်းက  
 ဇေဒင်ဆရာတစ်ယောက်က ဟောခဲ့တယ် . . .  
 နင့်ဘဝဟာ အကောင်းဆုံးအဆိုးဆုံး အမြဲတွဲပြီး  
 ရလိမ့်မယ်တဲ့ . . .  
 ကျွန်မရခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံးတွေက  
 'ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်းနဲ့ ရခဲ့ပြီး  
 အဆိုးဆုံးတွေတိုတော့ ဘာအားထုတ်မှုမှမလိုဘဲ  
 လက်ခံရရှိခဲ့တယ်  
 အဲဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ . . .  
 လူတစ်ယောက်က ပြောတာပဲ . . .  
 အဲဒါ တံကြွမှာပဲ မိငယ်တဲ့  
 ဒါပေမဲ့ . . . မိငယ်က တံကြွမှာကို ပယံ့ဘူးလေ . . .

ပဉ္စမအနင်း

ဂဏန်းအမဆိုတာ အထီးကိုစား သားမွေးတယ်တဲ့ ...  
 မြေပွေးများဟာ မိခင်ပိုက်က အကောက်လိုက် ဖောက်ထွက်  
 တတ်တဲ့ ...  
 ကမ်းခြေဟာ ရေလှိုင်းတိုက်စားခံရင်း အနားသတ်ဖြစ်  
 နေတုန်း ...  
 ချစ်တဲ့ကောင်လေးရေ ...  
 ငါဂဏန်းအမ မဖြစ်ချင်ဘူး ...  
 ပဉ္စမအနင်းနဲ့ ငါ့ကိုလှိုက်စားပေမဲ့ မိခင်ဝမ်းက ဖောက်ပထွက်  
 ရဲ့နဲ့ပါ ...

မင်းအတွက်နဲ့ မာနတွေပြတ်ကျ ဘာမဆိုစွန့်ရက်ရဲခဲ့ပေမဲ့  
လည်း ...

အနားသတ်မဖြစ်ခဲ့တဲ့ဘဝ သတိရခြင်းတွေနဲ့ ဖာထေး  
ထားဆဲ ...

ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်အိမ်ကလေးမှာလဲ ...

မင်းရဲ့ ခြောက်ကြိုးတပ် ဂစ်တာလေး ပျက်ရည်စက်ပုံ  
လက်ခတ် ကလေးနဲ့ ကော့စ်တွေ ပြန်ကြပါစေဦး ...

မင်းရင်ခွင်မှာ မှေးစက်ရင်း မှိုင်းမိခဲ့တဲ့ ငါ့ပဉ္စမအနင်း ...

အလွမ်းတံတား မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ ...

အခုထိငါ ...

အချစ်ပန်းတွေ ပျိုးနေတုန်းပါ ...





အခန်း (၁)

အဲဒီနေ့က ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလရဲ့ တစ်ရက်ပဲ။ နေ့စွဲ  
တော့သေချာမသိတော့။ နေ့စဉ်ဖိုင်ယာရီထဲမှာတော့ . . . စကားလုံး  
တစ်လုံးတွေ ရှိသောနေ့ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည်။

ဒီဇင်ဘာလဆိုတော့ ကျောင်းမှာလူသိပ်မရှိ။ မနက်ပိုင်း တချိန်  
ဆိုကျောင်းပြေးကြသည်။ မိငယ်မှာ ညကတစ်ညလုံး အိပ်နေပျက်ထား  
သောကြောင့် ကြောင်နေသောမျက်လုံးတို့ကို အသာပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်  
လုပ်ကာ . . . ထုံးစံအတိုင်း မြောက်ကြမြောက်ကြ ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်  
စာကြည့်တိုက်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

မိငယ်မျက်နှာကို မြင်သူတိုင်းက ညအိပ်နေပျက်သားငယ်  
ဟုထင်မှာကိုမဟုတ်။ မျက်ခွံမှာအပြာရောင်တလက်လက်ကလျက်၊ မျက်

တောင်တို့ကလည်း အပြာရောင်မက်စ်ကာရာဖြင့် ကော့ညွတ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုပုံဖော်ဆိုးထားသဖြင့် . . . မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာဖြစ်နေသည်။ ဒီမျက်နှာက မိငယ်ရဲ့ မျက်နှာပုံးတစ်ခု ဖြစ်သလို မိငယ်ရဲ့ . . . သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဘာလို့လဲဆို မိငယ်ရဲ့မျက်နှာမှာ ဘယ်တော့မှ ညှိုးငယ်နေတာ၊ စုတ်ပြတ်နေတာ၊ တွေဝေနေတာ လုံးဝမမြင်စေရ။ ဘယ်သူမှလည်း မမြင်ခဲ့ဘူး။

လူတိုင်းသည် မိငယ်ရဲ့ အလှပြင်ထားသော မျက်နှာမျိုးကိုသာ ဘာကလေးအစစ်ထင်ကြလေသည်။ အခုလည်း ကျောင်းကိုတော့ ရောက် သာသည်။ ကျောင်းခန်းထဲမဝင်ဘဲ အိပ်ချင်နေ၍ စာကြည့်တိုက်တိုက် ဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အင်း . . . စာကြည့်တိုက်မှာ ဒီလိုမနက် ကိုးနာရီခွဲပဲရှိသေးတဲ့ အချိန်မီ၊ ကောင်လေးချောချောလေးတွေတော့ ရှိမှာမဟုတ်။ ကောင်းတာပေါ့။ မရှိတော့ မကြည့်ဖြစ်။ မကြည့်ဖြစ်တော့ မျတ်စေ့ကညောင်းသက်သာတာပေါ့။ ဤသို့ မိငယ်တွေ့လေသည်။ လှေခါးတစ်မျှားပေါ် နှေးကွေးလေးလံစွာတက်ရင်း ကျောင်းမပျော်သော ကိုယ့်ခါတ်ကို ကိုယ်နားလည်လျက် . . . ဘာကိုလိုချင်နေသလဲဆိုတာ ဘာပဲစားမရနိုင်အောင်ရှိသည်။

စုစီးနေတဲ့ကားက Volvo အမျိုးအစား။  
ဝတ်ထားသောစိန်တန်ဖိုးက သိန်းပေါင်းမနည်း။ လူပုံက

အပျံ့စား အလန်စား။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ အနည်းဆုံးတစ်ထောင်တန် အရွက်ငါးဆယ်ပါသည်။

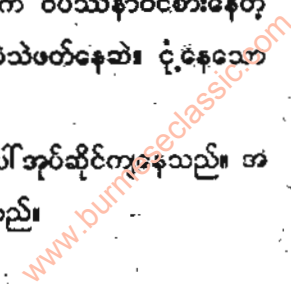
ဟန်းဖုန်းနဲ့မိငယ်မှာ ဘာလို့နေလဲ။  
မိငယ်ဘာလို့ ကျောင်းကိုလာရင် မပျော်တာလဲ။  
မိငယ်ကျောင်းမပျော်တဲ့အပြင် . . . အိမ်မှာတော့ ပျော်လို့လား။

ပိုဆိုးသေးသည်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အကြောင်းတော့ ကိုယ်သိသည်။ မိငယ်လေတစ်ချက်ချွန်ကာ ဒေါက်ဖီနပ်ပန်းရောင်ကလေးကို ခွတ်သည်။ စာကြည့်တိုက်မှာ ဝန်ထမ်းကလွဲ၍ မရှိ။ တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် မိငယ်ကို ကျောပေးထားသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ကျောပြင်အနေထားအရ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပေါ့။

မိငယ်သည် အဲဒီကောင်လေး ထိုင်နေသောခုံနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်းတည့်တည့်ခုံမှာ အသံပြည်အောင် ခုံကိုဆွဲယူ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

သို့သော် ကောင်လေးက ငုံ့နေသောခေါင်းကို မဖော်ရုံမက တုတ်တုတ်မှမလှုပ် စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ မိငယ်ခုံရွေ့သံသည် ဖိုးခြိမ်းသံလိုကုယ်လောင်သွားသည်။ ကောင်လေးက ဝိပဿနာဝင်စားနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ စာအုပ်ထူထူကြီးတစ်အုပ်ကိုမဲသံဖတ်နေဆဲ။ ငုံ့နေသော မျက်နှာကို မိငယ်သေချာမမြင်ရ။

ဆံပင်နက်နက်တို့က သူ့နဖူးပေါ် အုပ်ဆိုင်ကျနေသည်။ အနှုတ်ခမ်းတိုတော့ ကောင်းကောင်းမြင်ရသည်။





နှုတ်ခမ်းတစ်ခုနေသည်။ အသက်ဆယ်ခုနှစ် ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်  
 ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမျိုးထက် နို့ဘူးစို့ထားသော  
 ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ နှုတ်ခမ်းမျိုးနဲ့ ပိုတူသည်။ ပိဋကသည်  
 အိတ်ထဲမှ ဘောလပင်တစ်ချောင်းထုတ်ကာ စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်  
 သည်။ ကောင်လေးများ မော့ကြည့်မလားဟု တမင်ဆူညံနေလိုက်သည်။  
 မျက်မှန်အမဲကြီးတပ်ထားသော ကောင်လေးက ထုတ်တုတ်  
 မှမလှုပ်။

“ဟဲ့ . . . နင်ကဘာလဲ တရားထိုင်နေတာလား”

စိတ်ထဲကနေ ပိဋကလှမ်းမေးလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ဒီလောက်  
 ခတ်ဆန်သွက်လက် ချောမောလှပသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်  
 ရောက်နေတာတောင် တစ်ချက် မော့မကြည့်တာ ဆန်းနေသည်။  
 မျက်လုံးများ မြင်ရရဲ့လားမသိ။ မြင်ရမှာပေါ့လေ။ မျက်မှန်တပ်ထား  
 ဘာပဲဥစ္စာ။

ပိဋကမှာကြည့်နေရင်းက အသံယားလာသည်။ အိပ်ချင်စိတ်  
 သည်းပျောက်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့  
 ပြတင်းပန်မှာ နှင်းငွေ့တွေသီနေဆဲ။ ကောင်လေးကလည်း အဲဒီနှင်းငွေ့  
 တွေလိုပဲ အေးစိတ်စက်ရိလှသည်။

အဲဒါပိဋကရဲ့ အကျင့်ပဲ။

ယောက်ျားလေးတွေ ရှေ့ရောက်လျှင် ချောမောလှပသော  
 ပိဋကကိုတစ်ချက်တော့ ကြည့်စေချင်သည်။ အခုက ပိဋကကို မှီတယ်

တောင်မထင်။ ဂရုတိုမစိုက်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

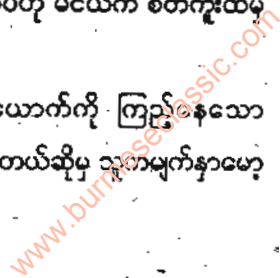
“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ပိဋကသည် ခုံနှင့်ဘောလပင်ထိသည်အသံကို တဖြည်းဖြည်း  
 နားကလောလာသည်။ နည်းနည်းတိတ်ပေးပါလို့ ပြောရင် ကောင်လေး  
 ရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ မြင်ရမှာပဲဟုလည်း တွေးလျက်ရှိသည်။ မျက်မှန်ကြီး  
 က အမဲရောင်ကြီးဆိုတော့ သိမ်ရှုပ်ဆိုးတာပဲ။ လူတွေဒီမျက်မှန်အမဲကြီး  
 ကို ဘာကြောင့်ကြိုက်ပြီးတပ်နေကြသလဲမသိ။ ပိဋကတော့ မျက်မှန်  
 ဆို ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး၊ ဝါးရောင်ဖျော့ဖျော့လေး အဲဒါမျိုးပဲကြိုက်  
 သည်။ ရွှေရောင်တို့ အမဲရောင်တို့ဆိုတာ တောဆန်သည်ဟုထင်သည်။

ကောင်လေးအသားက စိမ်းမြမြနဲ့ ဖြူသောအသားမျိုး။  
 ရှုပ်အင်္ကျီကလည်း တံဆိပ်အကောင်းစားမဟုတ်ပါလား။ အဖြူခုံမှာ  
 အနက်နဲ့အစင်းကျားကလေးတွေ ကွက်ထားသည်။ ဖြူဝင်းသော အသား  
 အရေနဲ့ဆို သူနဲ့တိရုပ်တွေ အရမ်းလိုက်မှာပဲဟု ပိဋက စိတ်ကူးထဲမှ  
 တွေးမိပြန်သည်။

ကြည့်စရာမရှိ၍ ရှိသောတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသော  
 ပိဋကသည် ဘယ်လိုမျက်နှာလဲဟု သိချင်ပါတယ်ဆိုမှ သူ့ကမျက်နှာမော့  
 မလာ၍ စိတ်တိုလာသည်။



အဲဒီခဏမှာပဲ... . . .

အဲဒီခဏမှာပဲ . . .

အဲဒီခဏမှာပဲ . . .



Day Diary ဟုရေးထားသော စာအုပ်၏ ပထမဆုံး

စာမျက်နှာတွင် စကားလုံးတစ်လုံး တွေ့ရှိသောနေ့ဟု ခေါင်းစဉ်  
တပ်ထားလေသည်။



အချစ်ဆိုတာ ဘာကြီးလဲ... . .

ထိုင်လို့ရလားဟင်... . .

ကျွန်မ မသိဘူး... . .

ကျွန်မသိတဲ့ အချစ်ကတော့

ကြည့်လိုက်ရင် သိပ်ငြိမ်းချမ်းတာပဲ... . .

တလောကလုံးက ယောက်ျားတွေထဲမှာ သူကအငြိမ်ချမ်းဆုံး  
ယောက်ျားပဲ။ မယုံရင် ကျောင်းကိုလာကြည့်ပါလား။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ  
သူငယ်တန်းကလေးလေးတစ်ယောက် မိုးမိချ်အပင်အောက်မှာ စာထိုင်  
ဖျက်နေသလိုပဲ... . .

မိုးမိပြီးရွက်ကြွေလေးတွေ မြက်ခင်းပေါ်ကြွေပြီဆိုရင် ဂျွန်မှာ  
ဆောင်းဦးပေါက်ပြီးဆုံးပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲတဲ့လေ။

ခဲဆင်းရာသီမှာ စတွေ့ခဲ့တဲ့သူက ကျွန်မကို စကားတစ်ခွန်း  
တောင်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြောနေသလိုပဲ ခံစားရတယ်။

အဲဒီစကားလုံးက အချစ်လေ။

ဒီနေ့မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဘယ်  
လောက်လှတာသိခဲ့ရသလိုပဲ အချစ်ဆိုတာစိတ်ကူးယဉ်ဖို့ ဘယ်လောက်  
ကောင်းကြောင်း သိခဲ့ရတယ်။

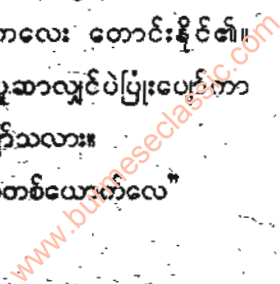


မိုးကောင်းကင်အကြောင်းကို ခါတိုင်းဆို မိငယ်မစဉ်းစား။  
ဒီနေ့တော့ မိုးကောင်းကင်ဆိုတာ... လကမ္ဘာကကြည့်လျှင် ကမ္ဘာကို  
ခရမ်းရောင်အဖြစ်မြင်စေတာအရာများဟု သိပ္ပံစာစောင်ထဲတွင်  
ဖတ်မိပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေလေသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆို စာစီစာကုံးထဲမှာရေးဖို့ မေမေက  
စာကြောင်းတွေနှုတ်တိုက်ပေးတတ်သည်။ ဥပမာ . . .

ရယ်စရာတော့အကောင်းသားပဲ။ မိငယ်မှာ အဖေရှိ၏။  
အမေ ရှိ၏။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိ၏။ သုံးစရာငွေများ အဖေ့ဆီက  
သိန်းဂဏန်း ငါးချောင်းအထိ အသာကလေး တောင်းနိုင်၏။  
အမေကဆို မိငယ် ရွှေဝတ်ချင့်တယ် ပူဆာလျှင်ပဲပြုံးပေ့က  
လိုတာထက်ပိုဆင်၏။ ထိုဘဝမှာ မိငယ်ပျော်သလား။

“မိငယ်... နင်စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့တစ်ယောက်လေ”





ရန်ကင်းက ရွှေယိမ်းအသံက အားတက်သရောပဲ။

“အယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ဟာ... နင်ပဲ... စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ကောင်လေးလေ”

“ငါသိချင်တဲ့ ကောင်လေးတွေ အများကြီးပဲဥစ္စာ”

“သေပါတော့ ဝိဇယရယ်”

“ဟို... မသေနိုင်ပါဘူး... အခုမှ ငါ့အသက်ငယ်ငယ်လေး

ရှိသေးတာ”

“အေး... အေး... ငါမေ့သွားလို့ နင်ခုမှအမေ့ဝမ်းထဲက

ကျွတ်စကလေး...”

“မယုံဘူးလား... ငါနိဗြမယ်”

“တော်တော့ ... ငပေါမ... ပြောပြမဲ့ဟာတောင်

အစပျောက်သွားပြီ”

“ပျောက်မှာပေါ့... နင်ကအစကတည်းက ထမီမှမကပ်တဲ့

ဥစ္စာ”

“ကြည့်စမ်း... နင်ကပါငါ့တို့ ပြောလာပြီပေါ့လေ”

ရွှေယိမ်းက ထမီဝတ်လျှင် မခိုင်ဘဲမကြာခဏ ကျွတ်ကျ

တတ်ရာ ထမီမဝတ်ဘဲ ကွာတားစကမ်းများသာ ဝတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုထမီမကပ်ဟု ဦးပြာလျှင် အလွန်စိတ်တိုသည်။

“ဒါနဲ့ နင်စာမေးပွဲ ပြောပြီလား ရွှေယိမ်း”

“ငါ...”

“ငေးလေ ... နင်ပဲ Y.F.I ဝင်ခွင့်ဖြေမယ်ဆို”

“စာကျက်မယ်ဆိုရင် အိပ်ပျော်သွားလို့ ... စာမရသေးဘူး။

နင်ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေလား”

“ဟင့်အင်း... ငါတစ်ယောက်တည်း...”

“အတွဲလေးဘာလေး ထားပေါ့”

“တော်ပါ...”

“စာကယ်ပြောတာ ... နင့်အမေတော့မသိစေနဲ့ပေါ့

တော်ကြာ ငါ့ခါထဲပေးစားလိမ့်မယ်”

“နင်သိနေရဲ့နဲ့ မဟုတ်တာ လာတိုက်တွန်းပေးတယ်”

“နင်အခုလို လုပ်နေတာထက် တစ်ယောက်ကို အတည်တကျ

ကြိုလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ငါပြောတာနင်သဘောပေါက်

လား... အပျော်ကြမကြီး”

“ငါ့ကိုများ... အေးဟေ့... နောက်နင့်ကိုပါ အပျော်ကြ

ဦးမှာ”

ရွှေယိမ်းက ဝိဇယကို နင်မို့အေအိုင်ဒီအက်စ် မကြောက်

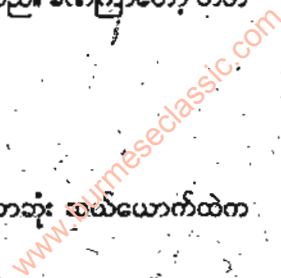
ဘာညာဖုန်းထဲက ပွစိပွစိဆဲဆိုပြီး ရယ်လေသည်။ ခဏကြာတော့ တိတ်

သွားသည်။

“သူ့နာမည်က ကုသေတဲ့”

“ဟင်း... မိန်းမကျနေတာပဲ”

“မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ အချမ်းသာဆုံး ခယ်ယောက်ထဲက



တစ်ယောက်ရဲ့သားလို့ ပြောကြတာပဲ။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံး ဘာသာနဲ့ ထွက်ထားတာ”

“ဒါဆိုငါထက်ညံ့တယ်... ငါကငါဘာသာဂုဏ်ထူး”

“အရေးထဲကြော်ငြာဝင်နေပြန်ပြီ ... ငါတို့... ၄... ၅ သူ

ခြောက်နှစ်ကြီးတယ်”

“ဒါဆိုကိုကိုပေါ့”

“နောက်ဆက်တွဲသတင်းက လုံးဝမကောင်းဘူး”

“ဆက်ပြောပြလေဟာ”

“ရည်းစားအများကြီးရှိတယ်”

“ဒါဆိုငါ ဟိုသိချင်းဆိုရမယ်ထင်တယ်... ရည်းစားအများ

ကြီးထဲမှာ ငါနဲ့ပါတ်ဘယ်လောက်လဲ”

“နင်တစ်ဆယ်တော့ ကျော်မှာပဲ... သူနိုင်ငံခြားက ပြန်လာ

တာသိပ်မကြာသေးဘူး... ဟိုက MBA ယူလာတာ”

“ဘယ်ကလဲ”

“ထိုင်း”

“ဪ... တော်တော်ဝေးတာကိုး... ဒါနဲ့များ ငါဘန် ကောက်ကို Shopping ထွက်တုန်းက ဘာလို့မတွေ့တာလဲမသိဘူး”

ရွှေယိုမီးဘက်က ဆဲဆိုသံတွေ တရုတ်ထွက်လာပြီးတော့... ”

“သူ့နာမည်က နင်မှတ်မိတယ်နော်... အခုနောက်ဆုံး သူလုပ်နေတာ စာရေးကိရိယာ ကိုယ်စားလှယ်ယူထားတာ၊ ပြို့ထဲထ

ရုံခွဲမှာ တစ်ပတ်တစ်ရက်ထိုင်တတ်တယ်... ”

“ဘယ်နေ့တွေလဲ”

“အင်္ဂါတစ်ရက်တည်း”

“ရွှေယိုမီး... နင့်အမျိုးထဲမှာ ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေးကိုပြောတာ စာရေးကိရိယာ

လိုချင်တာစာရင်းကောက်ထားလိုက်... ”

“နင်ဝယ်ပေးမလို့လား”

“အေး”

“နင်ဦးကုဋေကို တကယ်ကတည်ကြမှာလား... ကျောင်း

မှာရာ နင်သဘောကျတာ တစ်ယောက်တောင် မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်”

“ရှိတယ်... ဟုတ်လား”

“ထင်တာပဲ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ တွေ့တာ”

“ချောလား”

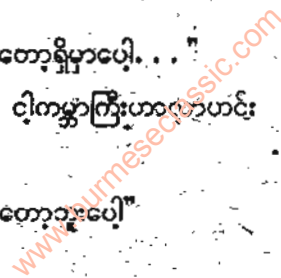
“ပျက်မှန်ကလေးနဲ့”

“ဆေးကျောင်းသားပဲ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့... ”

“ပျက်မှန်ချွတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကမ္ဘာကြီးဟာလာဟင်း

လင်းပဲ”

“နင်အဝတ်အစားတောင် မကပ်တော့ဘူးပေါ့”



“ဒါတော့ ဉာဏ်မှီသလိုတွေးကြည့်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ငါ့ရှက်တယ်”

“တကယ်သန့်တာဟာ... မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ဓါတ်ပုံရိုက်၊ အဲဒီဓါတ်ပုံနဲ့ ကုမ္ပဏီသွားလျှောက်ရင် MD တော့သေချာတယ်။ MD မဟုတ်ရင် GM ဝဲ”

“ဘာလဲ... မော်တော်ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ ဂိတ်မင်း(ဂိတ်စောင့်) လား”

“ပြောရက်လိုက်တာ...”

“နင်ကနားထောင်ရက်တယ်မဟုတ်လား”

“နားထောင်တာက ငါနားလည်ပါပြီ၊ ရှက်တာတဘာတို့ ရှက်တာလဲ”

ရွှေယိမ်းက ရယ်သံတွေထပ်ထွက်လာသည်။

“ဒါနဲ့လမင်း နင့်ဆီလာသေးလား”

“မလာဘူး”

“သူ့ဆန်စက်ထဲမှာ အလုပ်ခွပ်နေတယ်ထင်ပါတယ်”

“ငါတို့လမင်းဆီ တစ်ရက်သွားမယ်လေ”

“အေး... နင်အားတဲ့ရက်ပေါ့”

“ရတယ်... ကြိုက်တဲ့ရက်ရွေး...”

“ဖီလိုဆို... မနက်ဖြန်သွားမယ်...”

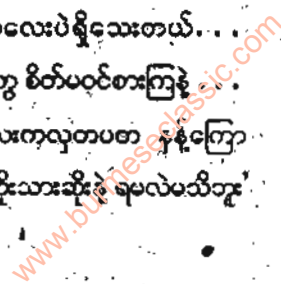


“နင်တို့နှစ်ယောက်လာမယ်ဆိုလို့ ဒါအိမ်ကို ထမင်းပိုချက် ခိုင်းထားတယ်၊ ဟင်းကတော့ နင်တို့စားနေကျဟင်းပဲ”

လမင်းအသံနှင့် မျက်နှာကတည်ငြိမ်နေသည်။

ဘွဲ့တစ်ခုလောလောဆယ် ရထားတာကလွဲ၍ ဘာမှလည်း အထင်ကြီးစရာမရှိပါ။ ကဲသူ့ကိုယ်သူ... စီးပွားရေးသမားဟု သွေးနားထင်ရောက်နေပုံရသည်။

မိဘလက်ထက်က ဆန်စက်ကို မန်နေဂျာလုပ်ခါစတုန်းကဆို မိငယ်တို့တို့ ကြည့်ကာ'ဪ' နင်တို့ကလေးပဲရှိသေးတယ်... ကျောင်းစာပဲကျက်ကြ... မဟုတ်တရက်တွေ စိတ်မဝင်စားကြနဲ့... မိငယ်နှင့်ကိုငါ့ဖိုးရိပ်တယ်... ရုပ်ကလေးကလေးပမာ နှုတ်ကြော တထထနဲ့ ကြည့်လုပ်... ဘယ်အချက်လင်ဆိုးသားဆိုးနဲ့ မလဲမသိဘူး ဟုလူကြီးလေးသံဖြင့် ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။



မိငယ်မှာ လင်ဆိုးသားဆိုးဆိုးသောစကားကို အတော်ပျက်ပုန်း ကျိုးလေသည်။

“ငါ့အဆင့်က လင်ဆိုးသားဆိုး ရမဲ့အဆင့်လား”

“နင့်စိတ်ကို ငါကောင်းကောင်းသိတယ် . . . လုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်တဲ့ မိန်းမ . . . ငွေကိုရှာဖို့ ဘယ်တော့မှမစဉ်းစားဘူး . . . ဖြုန်းဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ . . .”

“နင့်စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ငါလင်ဆိုးသားဆိုး ရလျှင်လည်း မရခင် နှင်ပဲကယ်တင်ပေါ့ နှင်တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ စိတ်မပူပါဘူး”

မိငယ်ကထိုသို့ ရွဲ့ပြောလျှင်လမင်း၏ မျက်လုံးများက တလက်လက်တောက်လာကာ အားတက်သရောလေသံဖြင့်

“နင့်အတွက်ငါက ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ့”

ဟု အမြင်ကတ်စရာအသံဖြင့် ရယ်တတ်မြဲ . . .

အခုလည်း ဆန်စက်ထဲမှ စွပ်ကျယ်အညှီရောင်ကလေးဝတ် ကာ မရှိတဲ့အထုပ်ကို များအင်ဟန်ဆောင်၍ ခတစ်ခွဲသား ကျွေးနေသည်။

“ဘာဟင်းလဲ”

ရွှေယိမ်းက အစားမက်သူပို့ မေးသည်အခါ သူ့ဖျက်နှာတ ထုံးစံအတိုင်း မခတ်တတ်သည့် ကြောင်ရဲ့ မျက်နှာသေဖျိုးကလေးဖြင့်

“စားနေကျဟင်းပါဆိုမှ . . . ငါ့ကိုပြန်လာမေးတယ် . . . ဟိုသင်း . . . ဟိုသင်း . . . ငါးပိရည်”

ရွှေယိမ်းက ငါးပိရည်အသံကြားတာနဲ့ နှာခေါင်းခွံကာ လမင်း

ကိုကျိန်လေသည်။

“နင်ယူမဲ့ပိန်းမကျမှ ငါးပိရည်နဲ့ နေ့တိုင်းကျွေး . . .”

“ကျွေးမှာ . . . အစကတည်းက အဲသလိုစားတတ်တဲ့သူပဲ ငါယူမှာ ဒါမှအကုန်အကျသက်သာမှာ မိငယ်နင်သဘောပေါက်တယ် နော် . . .”

“ဘာ . . . ငါကဘာလိုသဘောပေါက်ရမှာလဲ”

“ခွေတာစုဆောင်း သူဌေးလောင်းလေ . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . နင်ငါ့ကို စကားနဲ့ ကြုံရင်ကြုံသလို ကြောရန်ကြံတဲ့ကောင် နင်နော် နင်ခင်လာတွေ . . . ပျက်စီးအောင် စကားတစ်ခွန်းနဲ့ မပျက်ဆီးနဲ့”

“ကြဲပဲကြ ကျောရန်နဲ့တင်ဖြစ်မလား . . . မသကာ ရင်ဘတ် ဆိုဟုတ်တုတ်တုတ်”

မိငယ်ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် . . . နယ်ဖုန်းတစ်ခုဝင်လာ သဖြင့် လမင်းကလက်ခံစကား ပြောနေရသဖြင့် ရန်တွေ့ဖို့စကားလုံး တောင် ပျောက်သွားသည်။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ရှေ့အပတ်ထဲ ကျွန်တော်လာနဲ့ ငှာပါ . . . ပြင်ဆင်စရာတွေပြင်ဆင်ထားပေါ့ . . . တိတိကျကျလုပ် လိုချင်တယ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါဆိုပါပဲဗျာ . . . ဒီမှာ တွန့်တော့ကောင်မလေး ရောက်နေလို့ . . .”

“နင်စကားပြောတာ သိပ်တင်စီးတာပဲ . . . ကဲပြော . . .”



“... နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက နှင့်ကောင်မလေးလဲ... ”

“ နင်တို့ကောင်မလေးမဟုတ်ဘူးလား... ကောင်မလေး  
မပြောလို့ ကောင်မကြီးပြောရမလား... ”

ရွှေယိမ်းဘာမှ ဆတ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မိငယ်ကိုစစ်တူ  
တောင်းသလို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ တန်ရာတန်ရာပဲ ကောင်းပါတယ် လမင်း... မှန်းရင်လည်း  
မတန်မရာတွေ မမှန်းနဲ့... ပါးစပ်မှာ အနာပေါက်နေဦးမယ်”

“ ပေါက်ပစေပေါ့... နင်ဆီတော့ လာမပြဘူးမှတ်ပါ။ ဘာမှ  
ကုတတ်ပုံပဲပေါ်ဘူး... ဒါဆရာဝန်လောင်းလား... လန်ထွက်  
နေတာပဲ... ငါလက်ထပ်ပုံမိန်းမက နှင့်လိုသာဆိုနားရင်းကို ပိတ်တီး  
ပစ်မှာ... ”

“ ငါ့လိုမိန်းမမျိုးကိုလဲ နင်ရအောင်ပိုးစမ်းပါဦး”

“ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်မကြီးစမ်းပါနဲ့ မိငယ်ရယ်... ခုချိန်ထိ  
နှင်ဘာမှမပြောင်မြောက်သေးပါဘူး... ငါကဝိုင်းဝိုင်းလည်လေ  
သိတယ်ပိုလား”



အပြန်လမ်းမှာ ရွှေယိမ်းကနှုတ်ခမ်းစုကာ... ”

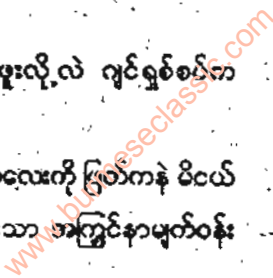
“ ဒီကောင်လေသံက တော်တော်ကြီးကျယ်တယ်၊ ငယ်ငယ်  
တတည်းက တွဲလာခဲ့လို့ပေါ့၊ နို့ပို့ဆို ခုမှသာသိကြည့် ငါလုံးဝအဖက်  
မလုပ်ဘူး မိငယ်သူရည်စားများတာပဲ လာကြားနေသေးတယ်... ”

“ ဒါဆိုငါတို့လည်း စားကျမခံ ရည်းစားပြန်ထားကြမယ်... ”

“ နင့်အိမ်က ပေးစားပဲ့လူကိုပဲ နင်ယူရမှာမိငယ်...  
ပေါက်ကရ လျှောက်မပြောနဲ့... ဒါနဲ့လမင်း နှင့်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံး  
တွေမရိုးသားဘူး... ”

“ သူကဘယ်တုန်းကများ ရိုးသားဖူးလို့လဲ ဂျင်ရွှစ်စစ်က  
ခြေလည်နေတဲ့ကောင်”

ပြောနေရင်းနဲ့ ကျောင်းကကောင်ကလေးကို ဖြစ်ကနဲ မိငယ်  
သတိရလေသည်။ မျက်မှန်အောက်က လှပသော အကြွင်းနာပျက်ဝန်း



အဲဒီမျက်လုံးတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖြစ်ဖို့ တိုမကောင်း။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မျက်လုံးက အဲဒီလောက် ခြုံစင်အေးချမ်းနေပြီး စိတ်သောက်မရွံ့သလို နူးညံ့နေဖို့ မကောင်း။ အင်း သူ့မျက်လုံးတွေ သိပ်အေးချမ်းတာပဲ။ ပြောရမယ်ဆို မျက်လုံးတင်မဟုတ် ပါဘူး။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင်ကို အေးချမ်းနေတာပါပဲ။

“ရွှေယိမ်း နင့်ကိုငါ အိမ်ပြန်လိုက်မပို့တော့ဘူး”

“နင့်ဘယ်သွားမလို့လဲမိငယ်”

“ကျောင်း”

“ရတယ်လေ ငါကကဏ္ဍားသွားမယ် . . . နင့်ကျောင်းတက်

စရာရှိတာများ လမင်းဆီအချိန်ကုန်ခံပြီး သွားရတယ်လို့ . . .”

မိငယ်ဘာမှမပြောဘဲ ပုခုံးသားတွန့်ပြလိုက်သည်။

ကျောင်းကိုတတ်နိုင်သမျှ မလာချင်သောစိတ်သည် အဲဒီ ကောင်လေးအကြောင်းကို တွေးမိတဲ့ခဏမှာပင် ပြောင်းလဲသွားကာ မိငယ်ဖာသာသိသည်။ ကျောင်းရောက်တော့ ပရယ်တိကယ်လ်စနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါက်ဖီနပ်သံ တုဒေါက်ဒေါက်နှင့် မိငယ်သည် နောက်ကျ ချီအဆူခံရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာမကို ပြန်ပြကာခေါင်းငုံ့ခံရသည်။ စာလည်းခေါင်းထဲခံရောက်မလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရွာဖွေ နေတာသာ အဖတ်တင်သည်။ တွေ့လည်းမတွေ့။ ဒီတိုင်းဆို လာရကနီး မနပ်။

“မိငယ် နင့်ဘာမှူး-နတာလဲ”

ခုံနံပါတ်ချင်း ကပ်လျက်မီးမီးက မိငယ်ကကမပြင် ဖြစ်နေတာ ကို သတိပြုမိကာ မေးသည်။ မီးမီးနဲ့တောင် မတွေ့တာ တော်တော် ကြာပြီဟု ထင်ရလောက်အောင် မိငယ်က ကျောင်းခန်းထဲမဝင်ဖြစ်။

“မီးမီးကိုလူတစ်ယောက်အကြောင်း မေးစရာရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ကျွန်ုပ်သင်ဖို့လား . . .”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်အတွက်”

“ဘယ် Subject အတွက်လဲ”

“အချစ် . . .”

မီးမီးကရယ်လေသည်။

“တကယ်ပြောတာ . . .”

“ကဲပါ . . . ဘယ်သူလဲ . . .”

“ပျက်မှန်ကလေးနဲ့ . . .”

“ကျောင်းမှာပျက်မှန်တွေ အများကြီးပဲဥစ္စာ”

“သူ့ပျက်မှန်က သူ့များနဲ့မတူဘူးလေ”

“ဒါဆို . . . မှန်ကသုံးခုပါနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မီးမီးသိမလား . . . သူ့ပျက်မှန်က အပဲကြီးဟာ . . . ထူတယ်”

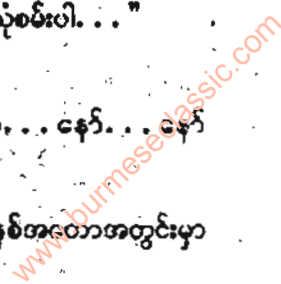
“ဟာအဲသလိုပြောရင် ဘယ်သိမလဲ . . . အဘန်းထဲကရော ဟုတ်ရဲ့လား”





“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ၊ သူဖတ်နေတာ Patho စာအုပ်ကြီး”  
 “Patho က PLဝမ်းမှာလည်း ပါတာပဲဥစ္စာ”  
 “မဟုတ်ဘူး... သူ့စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ  
 3<sup>rd</sup> MB လို့ရေးထားတာ သေသေချာချာ တွေ့လိုက်တယ်”  
 “အဲဒါတောင်တွေ့ရင် နာမည်ရောမတွေ့လိုက်ဘူးလား”  
 “မတွေ့ဘူး... အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”  
 “မနက်ဖြန်ကျောင်းလာမှာလား”  
 “ဘာလုပ်ဖို့လဲ”  
 “ကျောင်းမှာပတ်ရွာကြမယ်လေ...”  
 “စာကြည့်တိုက်ထဲကို ထပ်လာရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲ”  
 “ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ စာကြည့်တိုက်မှာလား”  
 “ဟုတ်တယ်...”  
 “ဒါဆို... သိဟထင်တယ်... သိဟပဲဖြစ်မှာ”  
 “အဲဒီနာမည်နဲ့သာဆိုရင်... သူ့ပုံစံနဲ့က တခြားစီဖြစ်မှာပဲ”  
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”  
 “သူ့ကြည့်ရတာ တုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့”  
 “သိဟပဲဖြစ်မှာပါ သေချာတယ်၊ သိဟကအဲသလိုပဲ... ပုံစံ  
 ကုပ်ချောင်းချောင်း၊ အေးတီအေးစက်နဲ့ အတန်းထဲက ဘယ်မိန်းခလေး  
 ကိုမှစကားမပြောဘူး”  
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ရွက်လို့နေမှာပေါ့”  
 “စကားပြောတာပဲ ရွက်စရာလား... ဈေးကိုင်လိုက်တာ”  
 “မဟုတ်ဘူးပိငယ်ရဲ့ သိဟက သီးသန့်တလေးနေတာ  
 ပြောင်ပြောင်နောက်နောက်လည်း မရှိဘူး... သူများကစရင်တောင်  
 စလို့စမှန်းသိတာမဟုတ်ဘူး...”  
 “အဲဒီပုံစံနဲ့ဆိုရင်တော့ ငါနဲ့တခြားစီပဲ”  
 “ပြောရင်းနဲ့ ငါမေ့တော့မလို့... ပိငယ် နင့်ကိုဌာနမှူး  
 ခေါ်နေတယ်”  
 “ဘာကိစ္စလဲ”  
 “ကျောင်းပျက်တဲ့ကိစ္စလို့ထင်တာပဲ... အဲဒါသူအားတဲ့  
 နေ့လည်ဘက်လာတွေ့ပါတဲ့”  
 “နင်ပါလိုက်ခဲ့ပါလားမီးမီးရဲ့ ငါတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေလို့”  
 “ငါမလိုက်ချင်ဘူး... ငါသူ့တို့ကြောက်တယ်... သူ  
 ထစ်ချက်အော်လိုက်ရင် ငါအသားတောင် တုန်သွားတယ်... ပြီးတော့  
 နင့်ကိုသူမှာပိငယ်ရဲ့”  
 “သူမအော်စေရပါဘူးဟာ... ငါ့ကိုယုံစမ်းပါ...”  
 “မလိုက်ချင်ပါဘူးဆို”  
 “ပီးပီးအတူအညီတောင်းတာပါဟာ... နော်... နော်  
 နော်လို့...”  
 ပိငယ်ကျောင်းတက်တော့ အခုထိသုံးနှစ်အတောအတွင်းမှာ



မိငယ်မတွေ့ဖူးသော ဌာနမှူးရယ်လို့မရှိ။ စာမေးပွဲကျလို့၊ ကျောင်း  
ခေါ်ချိန်မပြည့်လို့၊ စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်တွေငှားပြီး ပြန်မအပ်လို့၊  
စသောရာခိုင်မျိုးစုံဖြင့် မိငယ်သည် လူဆိုးစာရင်းဝင်ကောင်မလေး  
ဖြစ်သည်။

အများစုရဲ့ အမြင်မှာမိငယ်သည် မိဘချမ်းသာမှုကြောင့်  
အလိုလိုက်၍ စာမေးပွဲကျသူ၊ စာမကြီးစားသူ၊ တကယ်တော့ မိငယ်  
မိဘများက အလိုမလိုက်သလို အတင်းအကျပ်ချုပ်ခြယ်သော မိဘမျိုး  
မဟုတ်။

မိငယ်တို့နှစ်ယောက် ဌာနမှူးအခန်းရှေ့ရောက်သောအခါ  
မီးမီးက သိသိသာသာပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ “ဌာနမှူးရှေ့  
မှာတော့ မီးမီးခေါင်းမဟေ့တော့။

“နာမည်ကြီးမင်းသမီးကို အခုမှပဲတွေးဖူးတော့တယ် . . .  
ကဲကျောင်းတွေပီလောက်ပျက်တာ . . . ဘာအလုပ်လုပ်နေလို့လဲ မိငယ်  
သူများတွေလို စာသင်ရင်းတစ်ဖက်နဲ့ ကျောင်းတက်နေရတယ်ဆိုတာ  
တော့ . . . အခုမိဘကလည်းပြည့်စုံ၊ ပင်ကိုဉာဏ်လေးကလည်း  
ကောင်းသားနဲ့ မိန်းခလေးတန်မဲ့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ နည်းနည်းမှ ပယ်  
တော်ဘူး”

မိငယ်ဆီကနေ ငိုသံသဲ့သဲ့ထွက်လာတော့ ဌာနမှူးရပ်စွာ  
သည်။ သူဆုံးမတာမှန်သွားပြီဟု နှုတ်ခမ်းကိုတွန်၍ပြုံးသည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အများကို အချိန်ပိုသိမို့ အရေးကြီးတယ်ဆို

အဲသလိုသိမို့ ဆိုတာကလည်း ပြောပြနိုင်တဲ့လူမျိုးမို့လို့သေးတယ်။  
မမတို့က သမီးတို့ကောင်းဖို့ကိုပြောနေတာ . . . သမီးအတွက် မိဘက  
ကုန်ကျရတဲ့ ငွေကိုမနှမြောနေပါစေ . . .၊ စေတနာကိုတော့ နှမြော  
သင့်တယ် . . . ကဲ . . . ကဲ . . . ငိုတာတိတ်တော့”

“ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ မမရယ် . . . မိငယ်ကျောင်းပျက်တာ  
အဘိုးဆုံးသွားလို့ပါ . . .”

“အို . . .”

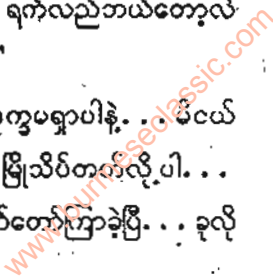
“အဘိုးကမိငယ်ကိုသိပ်ချစ်တာပါ . . . အဘိုးနေမကောင်း  
တော့မိငယ်ပဲ တောက်လျှောက်ပြုစုရတာမမရဲ့ . . . အဆိုးဆုံးက  
ရက်တောင်မလည်သေးဘူး မနေ့ကမှဆုံးသွားတာ . . .”

“ဘာရောဂါနဲ့ဆုံးတာလဲ”

“Heart Failure (နှလုံးရောဂါအပြင်းစား)နဲ့ပါ”

“ဪ ဂါနဲ့များမိငယ်ရယ် ခွင့်တိုင်လိုက်ပေါ့ . . . မမက  
သမီးကျောင်းပြေးတယ်ပဲသိတာ၊ Absent တွေ သိပ်များနေလို့လေ  
အခုမှ သမီးကျောင်းပျက်တာ နာရေးကြောင့်မှန်းသိတာ . . . တိတ်  
တိတ် . . . မိငယ်၊ သမီးဘာလို့သေးလဲ . . . ရက်လည်ဘယ်တော့လဲ  
မမတို့ကျောင်းကဆရာမတွေစုပြီးလာခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်မမ . . . အဲဒီလောက်ဒုက္ခမရွာပါနဲ့ . . . မိငယ်  
မိဘတွေက ကိုယ့်အပူကို ကိုယ်ဖာသာပဲ မြိုသိပ်တတ်လို့ပါ . . .  
အဘိုးက နာတာရှည်ဖြစ်နေတာလည်း တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ . . . ခုလို



ဖြစ်သွားတာက သူ့အတွက်ပိုသက်သာပါတယ် မမရယ်... မခံစားရတော့ဘူးပေါ့။ ဌာနမှူးဖျက်နှာက မိငယ်ကို သနားကြင်နာသော နူးညံ့မှုမျိုးဖြင့် နဂိုကအဆူသန်ဆရာမဟု နာမည်ကြီးခဲ့တာတောင် မယုံရတော့မလို။ မိငယ်ကိုသံသယလုံးဝမရှိ။ ဌာနမှူးအခန်းရွှေကထွက်တော့ မိငယ်မျက်နှာသည် စောစောကဝမ်းပုံးနိုးတနည်းငိုကြွေးနေသော မျက်နှာမျိုးမဟုတ်တော့။ အိမ်သာထဲဝင်ကာ မှန်ရှေ့မှာအလှကျကျနုနု ပြန်ပြင်ပြီး လေကလေးတချွန်ချွန် သီချင်းကလေးတညည်းညည်းနဲ့ မိငယ်ကိုမီးမီးက အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးမောကြည့်နေသည်။

“မိငယ်ပြန်တော့မယ် မီးမီးသိလား...”

“အင်း... ဟို... မနက်ဖြန်အခုဘုချဆိုတော့ မိငယ် ကျောင်းဘယ်လာနိုင်မလဲ... မီးမီးခွင့်တိုင်လိုက်မယ်”

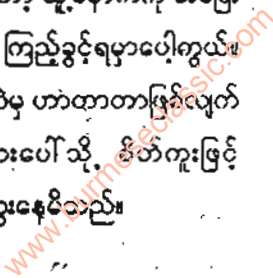
“မတိုင်ပါနဲ့... လာဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါမယ် ကံကောင်းတာပေါ့”

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ မိငယ်သည် ထိန်းထားရသမျှကို အားပေးတရ ရယ်လိုက်လေသည်။ အဘိုးရေ... အဘိုးကို လူ့လောက တစ်ခေါက်ပြန်ခေါ်ပြီးသေခိုင်းသလို ဖြစ်နေပြီဟုလည်း တွေးမိသေးသည်။



ကျောင်းထဲက ပြန်ထွက်ခါနီးမှာ ... မိငယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကျောကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဒီရှုပ်အင်္ကျီအကွက်။ သူပဲနေမှာပဲဟုတွေးကာ သူ့နောက်မှကားဟွန်း အကျယ်ကြီး တီးသော်လည်း သူကမူ မိငယ်ကားကို ဂရုတောင်မစိုက်ဘဲ ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားသည်။

အစမှာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် သွားလာခြင်း ကိုပုန်းတီးမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ ခုနေ့များ မိငယ်ဟာ သူ့လိုပဲလမ်း လျှောက်သူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံးတော့ သူ့နောက်ကို အပြေး ထလေးလိုက်ပြီး... မျက်နှာကလေးတော့ ကြည့်ခွင့်ရမှာပေါ့ကွယ်။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိငယ်ရင်ထဲမှ ဟာတာတာဖြစ်လျက် ရှိတာ... သူတက်သွားသော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ ဇိတ်ကူးဖြင့် လိုက်တက်ကာဘယ်လိုအရသာမျိုးလဲဟု တွေးနေမိသည်။



သူ့ကြည့်ရတာ... တလောကလုံးမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ ရှိတယ်များ ထင်နေသလားမသိပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကားကို ရိုခေါင်ထဲကိပ်မင် မသွင်းတော့ဘဲ ခြံထဲမှာပဲအဆင်ပြေသလိုရပ်ထားကာ မိငယ်အခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်လာပြီး အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်နေရင်းအဝတ်လဲကာ ခုတင်အစွန်း၌ ခြေတွဲလောင်းချလျက် ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားသည်။

စာကျက်ဖို့များ မိငယ်ခေါင်းထဲရောက်မလာ။ စာမေးပွဲဖြေခဲ့ ညမှ စာကျက်တာတောင် စာမေးပွဲဆိုတဲ့အသိကိုအားနာ၍ နည်းနည်း ပါးပါးကျက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေယိမ်းပြောသလိုဆိုမိငယ်မှာ အများတကာ လိုချင်တာတွေ ပြည့်စုံပါလျက်... အပျော်တစ်ခုကို လမ်းကြောင်းရှာကြလျက်ရှိသူ။

“မိငယ်... အပေ့ကို မနက်ဖြန်မနက် ကားလိုက်မောင်းဖေး မလား”

အမေအခန်းထဲဝင်လာတာနှင့် ခိုင်းတော့မယ်မှန်းသိသလို ရှောင်ဖို့လည်း မိငယ်တို့က ခေါင်းထဲကထွက်ပြီးသား။

- “မနက်ဖြန် ကျွန်တို့နိမ့်ယယ်ရှိတယ်အမေ...”
- “စာကျက်တာလည်း မတွေ့ပါလား”
- “ခုပဲကျက်မလို့... ခဏနားနေတာ”
- “ပြီးတာပဲ... မီးမီးရောလာမထွက်ဘူးလား”
- “ဟင်အင်း... မီးမီး သူ့အဘိုးဆုံးလို့...”

“ဟုတ်လား... ဘယ်နေ့ အသုဘချမလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“သမီးလိုက်ဖို့လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မီးမီးသာကြားလို့ကတော့ မိငယ်ကို လုပ်ချင်စိတ်ပေါက်မည်။ မတတ်နိုင်။ ဒီလိုပဲလိမ်ဖို့ညာဖို့ စိတ်ထဲကနေ မကြံရွယ်ပါဘဲ ပါးစပ်က အမြဲထွက်သည်။

အမေထွက်သွားတော့ မိငယ်ဆီလမင်းက ဖုန်းခေါ်လေသည်။

“ဘာလဲ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မနက်ဖြန်နင်အားလား မိငယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လေယာဉ်ကွင်းသွားမလို့ နင့်ကားနဲ့လိုက်ဖို့ပေးပါလား”

“နင့်ကားကရော”

“ဝပ်ရွှေရုံမှာ”

“ခါတ်ဆီဖိုးပေးရမယ်”

“မနက်စာထမင်းပါကျွေးမယ်”

“ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားကြိုရမှာ”

“အဲဒါဆို အပြန်မှာနင်ငါနဲ့ပါလာမှာပေါ့”



“မပါဘူး ငါ့မျက်နှာလေးကို အရင်မြင်ပါရစေဆိုလို့ သွားကြိုရာမှာ...”

“နင်ကြားနေပြီ...”

“တကယ်ပြောတာ အိမ်ကသဘောတူထားတဲ့ ကောင်မလေး ကျောင်းပိတ်လို့ ခဏပြန်လာတာ... ငါ့အမေတွေက ယှက်နှာမြင်စေ ချင်လို့ဟာ...”

“ငါသိတဲ့မျက်နှာမြင်ကတော့ ကလေးမီးဖွားတာပဲ... နင် ဘယ်တုန်းက အထုပ်နဲ့အထည်နဲ့ ဖြစ်သွားတာလဲ...”

“လျှောက်နောက်မနေနဲ့... နင့်အီငါ ရှစ်နာရီခွဲလောက် လာခဲ့မယ်”

“အဲ... မလာနဲ့... နင့်ကိုပဲငါလာကြိုလိုက်မယ်...”

“အိမ်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... အမေက မနက်သူ့ကို ကားဟောင်းခိုင်းတာ ကျွန်တို့ရိရယ်ရှိတယ်လို့ ညာပြောလိုက်ပြီးပြီ မနက်ဖြန် နင်ငါ့အိမ်ကြွ လာတော့ ငါ့အလိပ်တွေ ပေါ်ကုန်စရာပေါ့ဟာ... နင့်ဆီပဲ ငါလာကြို ပါမယ်”

“အေးလေ... ဒါဆိုလဲပြီးတာပဲ”

“ဖုန်းချလိုက်တော့လေ”

“နင်အရင်ချလေ”

“လမင်း”

“ငါ့ဘက်က နင့်ကိုဘယ်တော့မှ မခွဲခွာပါဘူး... နင်သိရက် နဲ့ငါနင်ကို ဘယ်တုန်းက နှုတ်ဆက်ဖူးလို့လဲ...”

“မိန်းမရခါနီးနေပြီ”

“နင်သာငါ့ကိုလက်ထပ်မယ်ဆို ငါ့အိမ်က သဘောတူတဲ့ ကောင်မလေးကို ငြင်းမှာပေါ့... ဟင်... မိဇယ်... ဘယ်လိုလဲ နင်ငါ့ကို လက်ထပ်မှာလား”

“လာနောက်မနေနဲ့”

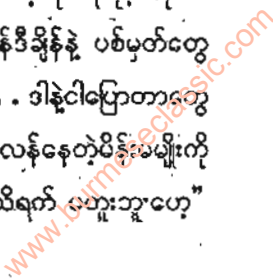
“နင်သာခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါလုံးဝတခြား မိန်းမကို မယူဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ... ငါမှာအခု ချစ်ရမဲ့သူ နို့နေပြီ...”

“လျှောက်ပြောပြန်ပြီ”

“တကယ်မယုံရင် ကျောင်းကိုလာကြည့်ပါလား ငါနဲ့တခြား နေပဲ”

“နင်ကကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား... ငါ့ကိုမရလို့ လုပ်မိ သုပ်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့မိဇယ်... ဟိုချိန်ဒီချိန်နဲ့ ပစ်မှတ်တွေ သိပ်များရင် ပစ်တဲ့သူဆီ ပြန်လှည့်လာလိမ့်မယ်... ဒါနဲ့ငါပြောတာတွေ အဟုတ်ထင်ပြီး စိတ်ကူးမယဉ်နေနဲ့ဦး နင့်လိုပျံ့လှန်နေတဲ့မိန်းမမျိုးကို လူရင်ကိုယ်သေတွင်းတိုယ်တူးသလို ဖြစ်နေမှာသိရက် မယူဘူးဟေ့”



ပြောပြီးတာနဲ့ သူကဦးအောင် ဖုန်းချသွားသည်။ လမင်း  
ပြောသမျှကိုသာ မိလေမှာ ဒေါသတွေထွက်နေကာ ခံစားနေရရင်  
ဒီလောက်ထိ ခင်မင်တဲ့ သက်တမ်းရှည်လာမှာမဟုတ်။

လူလစ်တာနဲ့ အဲသလို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသောလမင်းသည်  
မိလေကိုခုချိန်ထိ မရိုးမသား မပြောသူဟု သတ်မှတ်နိုင်ပါမလား။  
ရွှေယိမ်းကတော့ လမင်းကို ကျိတ်ကြံနေသူဟု နာမည်ပေးထားသည်။  
သို့သော်လမင်းမှာ အိမ်ကသဘောတူထားသူရှိတာ... မိလေခုမှ  
သိရတာဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ကျမှ အဲဒီကောင်မလေးကို အကဲခတ်  
လိုက်ဦးမည်။

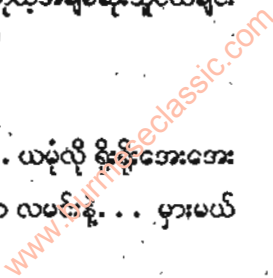


နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ မိန်းမကို အခုလို ကျစ်ဆံ  
ပြီးလေးနှစ်ဖက်ကျစ်ကာ ခိုးခိုးသားသား မျက်နှာကလေး၊ အပြုံးဆောင်  
သော အသံချိုချို ပိုင်ဆိုင်သော ခိုးခိုးသားသား ကောင်မလေးပုံဟု မိလေ  
မထင်ထားခဲ့ပါ။ မိလေနှင့်အရပ်တူလောက်ပဲရှိမည်။ သို့သော် ဖိနပ်ပါး  
ကလေးကို စီးထားသဖြင့် မိလေရဲ့ဒေါက်ဖိနပ်စီးထားသော အရပ်ထက်  
နိမ့်သည်ဟုထင်ရသည်။ လမင်းကို ကြည့်ပုံက ချစ်မြတ်နိုးဟန် အားကိုး  
ဟန်အပြည့်။

"ယခုကို ပိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါကိုယ်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း  
မိလေတဲ့... မိလေ... ဒါ... ယခု..."

"တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်မိလေ"

"မိလေကတော့ ဝမ်းမသာပါဘူး... ယခုလို ခိုးခိုးအေးအေး  
ကောင်မလေးနဲ့ ဒီလိုလူရွှပ်လူပွလူပေလူတေ လမင်းနဲ့... မှားမယ်





နော်... ယပုံ”

“ဟာ... မိငယ်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ ယပုံကတကယ်ထင်နေဦးမယ်... ယပုံ ကိုယ်တို့ကဒီလိုပဲ အတည် ပေါက်နဲ့နောက်နေကျ စိတ်ထဲမှာမထားနဲ့နော်...”

လမင်းပြာပြာသလဲ ဖြစ်နေပုံကို ရွှေယိမ်းအား ခေါ်ပြလိုက် ချင်သည်။ မနေ့ကဖြင့် မိငယ်ကို စကားဖြင့်တင်တင်စီးစီး လက်ထပ်ခွင့် တောင်းသောလမင်းသည် အခုမနက်မှာတော့ သူမဟုတ်သလို။ ဘာရယ် မဟုတ် မိငယ်စိတ်ထဲမှာ တော်တော်အောင့်သက်သက် နိုင်လှသည်။

“ရပါတယ်... ယပုံကတော့မိငယ်ကို မြစ်မြင်ချင်း ခင်ပါ တယ်”

ယပုံအိမ်က လာကြိုသောလူများနှင့် ယပုံက သူ့အိမ်ပြန်ပြီး လမင်းကတော့ ကတိအတိုင်း မိငယ်ကို မနက်စာကျွေးမှာပို့ ပီလွန်ကိုင်ကို နှစ်ယောက်သားရောက်ခဲ့ကြသည်။

“နင်ယပုံရှေ့မှာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“မိငယ်... တွေ့ခါစလူတစ်ယောက်ကို စိတ်စနိုးစနောင့်

ဖြစ်အောင်လျှောက်မပြောသင့်ဘူး... နင်ကလေးလဲမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ယပုံက ငါ့အိမ်က အမှတ်ပြည့်ပေးထားတာ...”

“ဒါနဲ့နေပါဦး... နင့်အိမ်က အမှတ်ပြည့်ပေးတာနဲ့ နင်တ

တကယ်လက်ထပ်မှာပေါ့”

“အဲဒါ ငါမစဉ်းစားရသေးဘူး”

“နင့်ကြည့်ရတာ ကြိုက်ပုံလည်းမရဘူး”

“ငါ့စိတ်ကို နင်နားလည်နေသားပဲ”

“ဟင့်အင်း... အမှန်အတိုင်းပြောရင် ငါသိပ်နားမလည်ဘူး။

ဒါတောင်နင်နဲ့ငါ ခင်လာတာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပို့လို့ပဲ... နင့်ကိုငါ သိပ်မခွဲခြားတတ်ဘူး...”

“ငါ့ကိုနင် အကုန်နားလည်ရင် နင်နဲ့ငါလက်ထပ်လို့ရပြီ”

“ထမင်းတစ်နှပ်ကျွေးပြီး မစားရသမန်းစကားနဲ့ ပစ်ပွားဦးမယ် တော်ပြီ မှာထားတာတွေ နင့်ဖာသာပဲစား... ငါမစားဘူး”

“ဟာ... အဲသလိုမလုပ်ပါနဲ့... နင်ကလဲ နင်မကြိုက်ရင်

ငါမပြောတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင်းကနင့်ရဲ့ တစ်ယောက်သောသူက ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ငါပြောပြရင် မဟားရဘူးနော်”

“ရင်ထဲမှာတော့ နှာနေမှာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ”

“ဆောရီး... ဆောရီး... ကဲပြော”

“အင်း... အရပ်မြင့်တယ်”

“ငါ့လိုပဲပေါ့”

“ကြော်ငြာမဝင်နဲ့... သူတနင့်လိုပြာတာတာ ရှုပ်တပ်တပ်



ဖြစ်မနေဘူး”

“ဒါဆိုဆေးကျောင်းသားတန်းပေါ့... ”

“ပြောရက်လိုက်တာ... အဲဒါကြောင့်နင့်ကိုမပြောပြချင်တာ”

“နာမည်ကဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မသိဘူး... ”

“အံ့ရောပဲမိငယ်... ဒါနဲ့များ နင်သူ့ကိုချစ်ရမဲ့လူလို့ ပြောသေးတယ်”

“အဲဒါက စိတ်ထဲကသိတာလေ... ဘယ်လိုပြောမလဲ... သူ့ကိုစတွေ့တွေ့ချင်းမှာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်အေးချမ်းတယ်... ငါတွေ့ဖူးတဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘူး... ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှမတူတာ သူ့ပုံစံက သူများကို စိတ်ခုကွရောက်အောင်လုပ်တတ်ပုံပဲလည်း မဟုတ်ဘူး... ဝလွတ်ရွတ်တတ်လည်း လုံးဝမပြောဘူး... အတန်းထဲမှာလည်း သူနေတဲ့ပုံစံက သီးသန့်ကလေး”

လမင်းက မိငယ်ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း အနီရောင်ရင့်လာသည်။ ပြီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားပုံဖြင့် မိငယ်ရှေ့ကရေခွက်ကိုယူ၍ တချိန်ထိုးမော့သောက်သည်။ လမင်း ရေသီးသွား၍ မိငယ်ပြောလက်စကို ခဏရပ်လိုက်ရသည်။ ထိုခဏမှာ မှာထားသော ဟင်းတွေထမင်းတွေ ရောက်လာသည်။

“နင်ထမင်းရော စားနိုင်သေးရဲ့လားမိငယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လေတွေနဲ့ ဗိုက်ပြည့်နေတယ်ထင်လို့... ”

“နင်ကဘာဖြစ်နေတာလဲ... စကားပြောတာ အကောင်းကို မပြောဘူး”

“နင်အဲဒီလောက်ညွှန်းတာ ဒီနေ့နင့်ကျောင်းကို ငါလိုက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... နင်လိုက်လာရင် ငါဘူပိတ်သွားမှာပေါ့... ဇာတ်လမ်းကစတောင်မစသေးဘူး... ငါ့မှာအတွဲကြီးနဲ့ ဆိုရင်သူ့ငါ့ကို တဖျိုးထင်မှာ သေချာတယ်”

“ပြဿနာပဲ... မြေပဲဟာ”

“ကဲ... စား... ပြီးရင်နင့်ကျောင်းကိုသွားကြမယ်”

မိငယ်မှာ စားသာစားနေရသော်လည်း လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ လမင်းကို သူတွေ့သွားရင် သေချာပေါက် မိငယ်ကိုအထင်လွဲမှာဟု စိတ်ထဲကကြိုတင်သိနေတာလည်းပါသည်။ ပြီးတော့ လမင်းက ကျောင်းကိုတစ်ခါမှ မလိုက်ဘူး၍ ဒီတစ်ခါလိုက်တာကို ကျောင်းကတစ်ယောက်ယောက်က အတွဲဟုထင်မှာလည်း စိုးသည်။ အဓိက သူမထင်လွဲရင် ပြီးတာပါပဲ။

ကျောင်းရောက်တော့ မီးဖိုက မိငယ်လက်ထဲ စာအုပ်တစ်အုပ် ထည့်ပေးသည်။ လမင်းကတော့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့်...

“ဘာစာအုပ်ကြီးလဲ မီးမီးရဲ့”

“ကူငွေလေ”

“အန်”

“မိငယ်ဘဲ အဘိုးဆုံးတယ်ဆို၊ အဲဒါဌာနမှူက ကူငွေကောက် ခိုင်းလို့ မီးမီးတာဝန်ခံပြီး ကောက်ပေးတာ။ ငါးသောင်းကျော်ရတယ်။ ရက်လည်ကျရင် အတန်းထဲကလူတွေ စုပြီးလာကြလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ အသုဘပို့တာတော့ ကြိုမစီစဉ်ထားလို့ မလိုက်ပို့ဖြစ်ကြဘူး...”

“ဟာပြဿနာပဲ”

ပျက်ခုံးကခပ်လှုပ်လှုပ်။ ဒီလမင်းလိုက်လာကတည်းက မိငယ်မှာ ရင်တွေပူရပြီ။ အခုတော့ အဘိုးဆုံးသည်ဟု အလွယ်တကူ ပြောမိတာ တကယ်ပြဟွာခေါင်းတက်ခွနင်းထားသလို ဖြစ်တော့မည်။ လမင်းကပါးစပ်အငြိမ်မနေ။

“မိငယ် နင်ဘာတွေ ပါးစပ်ဆော့ထားပြန်ပြီလဲ”

“ငါသေလိုက်ချင်ပြီမီးမီးရာ ဌာနမှူကို ရစ်မှာစိုးလို့ ကျောင်း ပျက်တာ အဘိုးဆုံးလို့ဆိုပြီး ပြောတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဟင်... ဒါဆိုမိငယ်အဘိုးက မဆုံးဘူးပေါ့”

“ဆုံးတယ်”

“ဒါနဲ့များ”

“ငါ့အဘိုးဆုံးတာ ငါမပွေးခင်ကတည်းက”

“ဟင်ဒါဆိုရင်တော့ ပြဿနာပဲ”

“ဒီပိုက်ဆံကောက်ထားတာတွေ ပြန်ပေးလိုက်”

“ငါပိုက်ဆံပဲမှတ်တာ၊ လူနဲ့တွဲမှတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပြန်ပေးရင် နင်ဌာနမှူကို လိမ်ပြောသလိုကြီး ဖြစ်နေတာ ပေါ်သွား မှာပေါ့”

“အေး... ဒီလိုလုပ်ဟာ... ဘုန်းကြီးငါးပါးပဲ ပင်ပြီးဆွမ်း တွေးသပိတ်သွတ်မှာလို့... အပြင်လူ လုံးဝမဖိတ်ဘူးလို့ ငါ White Board မှာ စာတက်နေရလိက်မယ်...”

“ဒါဆိုပိုက်ဆံတွေရော”

“အင်း... နင်ယူလိုက်”

“ဟာ... မယူရဲပါဘူး”

“ဒါဆိုငါပဲယူလိုက်မယ်... ဈေးပတ်မို့ ပိုက်ဆံရတာပေါ့”

“အဲဒါကြီးကတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပိုက်ဆံတွေပြန်ပေးဆိုတော့ နင်ပဲ လူတွေမှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆို... တချို့ကောင်တွေက နင်သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ပိုတောင်းမှာ နင်အိတ်စိုက်မလား... ဒါမှမဟုတ် ငါပြော သလိုလုပ်... ရှင်းရှင်းလေးပဲ”

မီးမီးပျက်နှာက ဇီးရွက်လောက်သာရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီပိုက်ဆံက ငါကောက်ခိုင်းတာပဲလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ငါကြောက်တယ်”

“ကြောက်မနေနဲ့... ဘယ်လိုမှပြေရှင်းလို့မရတာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်”

“မိငယ်ရာ... နင်လုပ်လိုက်ရင် ဟလွဲချည်းဘဲ”

“လွဲလွဲလေးပဲကောင်းပါတယ်”

ပိုက်ဆံငေးသောင်းကျော်ကို အိတ်ထဲခပ်တည်တည်ထည့်ကာ မိငယ်ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ လမင်းက “နေဦးလေ ငါ့ကိုပြဦး” ဟုဆိုတာ တောင်

“သူဒီနေ့ကျောင်းမလာဘူး” ဟုမိငယ်က ဘူးခံပြင်းသည်။ တကယ်တော့ မိငယ်ကျောင်းထဲဝင်လာကတည်းက ခုံတန်းတစ်ခုမှာ စာထိုင်ဖတ်နေသော သူ့ကိုတွေ့သားပဲ။ သူကမိငယ်ကို တစ်ချက်မဟုတ်ကြည့်ကာ သူ့စာသူပြန်ငုံဖတ်နေသည်။ သူ့အကြည့်ကသာမန်ပဲ။ ဘာမှမထူးခြား။ မိငယ်သည် တခြားသူတွေအတွက်သာ အားကျစရာကောင်းသော ငွေချမ်းသာလူဘော်ကြော့မလေး။ သူ့အတွက်တော့ လုံးဝဂရုစိုက်စရာမလိုသော သာမန်မိန်းမလေးပဲ။ ထိုသို့သော သာမန်အကြည့်မျိုးကို မိငယ်အကြည့်မခံနိုင်။ လမင်းသာတွေ့လျှင် ဟားမှာပဲ။

သို့သော်လမင်းက မိငယ်ထင်တာထက် အများကြီးလူ့ကပ်တော်သည်။ ကျောင်းကအပြန်လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရုတ်တရက်ပေးသည်။

“ရှုပ်အတိုအပြန်နဲ့ ခုံမှာတစ်ယောက်ထဲ စာထိုင်ကျက်နေတာ သူ့လား”

“နင်ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ မိငယ်... ငါပြောတာ နင်သိပါတယ်... ဒါနဲ့ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးကိုမှ နင်ဘာလိုကြိုက်တာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး... ငါအဲသလို ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်တဲ့ သူ့ဆိုသဘောကျတာပဲဥစ္စာ၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အေးချမ်းနေတာပဲဥစ္စာ၊ သဘောပေါက်လား... ငါပြောချင်တာ လူတော်တော်များများ မျက်နှာကပူလောင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့သူကတော့ ထူးခြားတယ်”

“ဝတ်တာစားတာကြောင့်လား”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

“အင်းဒါဆိုငါလည်း လိုက်ဝတ်ဦးမှာပဲ”

“ကြော်ငြာဝင်ပြန်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့ နင်ကိုငါမညာမတာတစ်ခုပြောမယ်... ”

“ပြော...”

“မနာနဲ့...”

“အေး...”

“နင့်ပုံစံကို တောရုံယောက်ျား ကြိုက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါပြုလုပ်ပေါက်နေလို့လား”

“နင့်ပုံစံက လေးလေးနက်နက်ပုံစံမဟုတ်ဘူးမိငယ်...”

နင်ဘယ်လောက်အတွေးနက်တာ၊ မိန်းမပီသတာ အချင်းချင်းပဲသိတယ်။



အပြင်လူက လုံးဝမသိဘူး၊ နင့်ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့နင့်ကို ဆုံးဖြတ်မှာပဲ၊ နင့်ချစ်တဲ့သူကနင့်ကို ပြန်ချစ်ဖို့ဘာမဆိုလုပ်ပဲ မိန်းမထဲမှာလည်း နင်မပါဘူး... ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာနဲ့ပဲ အသံကွဲပုံမယ်”

“နေ့ကံမနေပါနဲ့ . . . ငါအတည်ပြောနေတာ . . . နင့်ပုံစံကလွတ်လပ်လွန်းတယ်၊ နင်သဘောကျတဲ့ပုံစံကတော့ တည်ငြိမ်လွန်းတယ်၊ အစွန်းနှစ်ဖက်ကြားထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ အပေးအယူမှုတို့ အခြေအနေ တစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်လာတာ၊ အပေးအယူမှုတို့ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်ဦးမှ . . . ပြီးတော့လူမှတ် Type ရယ် Complex human beings ရယ် နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်၊ Type ကပုံသေအမျိုးအစား . . . Complex human beings ကပြောင်းလဲနေတဲ့အမျိုးအစား . . . နင်က ဂုဏ်ယုအမျိုးမှာပါတယ် . . . အဲသလိုလူမျိုးနဲ့ Type နဲ့ လုံးဝတွဲလို့ မရဘူး . . . ”

“တွဲမိရင်ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“စိတ်ဆင်းရဲရမယ် . . . Complex human beings ကပဲ အထိနာတတ်တယ်မိငယ် . . . ဘာလို့လဲဆို စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်လို့ပဲ . . . စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်လို့သာ အပြောင်းအလဲများတာပေါ့ . . . အဲဒီလိုလူက တစ်ခုတစ်ရာကို တွယ်တာပြီဆိုရင် အတိုင်း

အတာတစ်ခုထိပဲ လက်ခံတယ် တဲ့အချိန်ကျော်လာရင် သူငြီးငွေ့တာပဲ . . . ဘယ်အရာကိုမှ တသမတ် ထဲခင်တွယ်တဲ့စိတ်မရှိဘူး . . . ”

“နင်ပြောမှပဲ ငါကအလေအလွင့်ဖြစ်တော့တယ်”

“စဉ်းစားကြည့်လေ . . . နင်ရနေတဲ့ဘဝမှာ နင်အခုပျော်လို့လား”

ထိုမေးခွန်းမှာ မိငယ်ခိုင်သွားသည်။ လမင်းသည် မိငယ်နှင့် ငယ်ပေါင်းပွဲလမ်းကိုတော့ မိငယ်ညာလိုမရ။

“တကယ်လို့သာ ဆင်းရဲပြီးအပူအပင်တွေများနေတဲ့ဘဝမျိုးကို နင်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုလက်ရှိဘဝကို နင်တောင့်တမှာပဲ . . . ခုနိုအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်မှာပဲ . . . ပြီးတော့ အချစ်ကို နင့်ခေါင်းထဲထည့်ချင်မှထည့်မယ် . . . ထည့်ခဲ့ရင်လည်း နင့်ကိုအထောက်အပံ့ပေးနိုင်တဲ့ . . . စီးပွားရေးခိုင်တဲ့ ဥပမာငါလိုပေါ့ . . . အဲသလိုလူမျိုးနဲ့ပဲနင်မျက်စိကျမှာ . . . ”

“ဒါဆို ငါမို့သွားမှ နင့်ကိုကြိုက်မှာပေါ့ . . . နင်စောင့်နိုင်ရင်

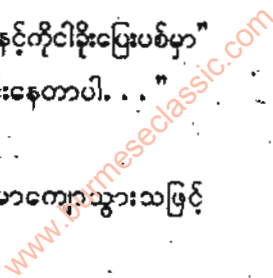
စောင့်လေ”

“စောင့်ခိုင်းမနေနဲ့ . . . အခုချက်ချင်း နင့်ကိုငါခိုးပြေးပစ်မှာ”

“ဟား . . . ဟား . . . တားကငါမောင်းနေတာပါ . . . ”

“နင်မယုံဘူးလားမိငယ် . . . ”

လမင်းအသံက ချက်ချင်းတည်တံ့မာကျောသွားသဖြင့်



ဘေးမောင်းနေရာကနေ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်စိတ်ကူးတွေ စွတ်ယဉ်မနေနဲ့... ငါကောင်မလေးကို စောစောကပြင်ခဲ့တယ်မို့လား၊ နည်းနည်းဝေဖန်ပေးဦး”

“နင့်ကိုချစ်မဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်...”

“နင့်ကိုအစကတည်းက တွေ့ဖူးတာပေါ့...”

“အင်း... အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့အမေတို့နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်တယ်... ဘန်ကောက်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ ငါတို့မိဘတွေထံ ထောက်ပံ့ပေးထားတာဆိုပါတော့... အစကတည်းက ပေးစားဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ထားတာ...”

“သူ့ဘာကျောင်းတက်နေတာလဲ”

“ပြောရင် နင်အံ့ဩမသွားနဲ့... နင့်လိုပဲ သူ့ဆေးကျောင်း တက်နေတာ... စကောလားရှစ်နဲ့ဆိုပါတော့”

“ဒါဆိုသိပ်တော်မှာပဲ”

“စာအုပ်ထဲက စာတွေအားတိုင်း သူ့ကျက်နေတာလေ...”

“သူကနင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတော့ နင်ကရော...”

ဘာရယ်မဟုတ် ထိုမေးခွန်းကို မိငယ်မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“နင်ဘယ်လိုပြင်လဲမိငယ်”ဟု လမင်းကပြန်မေးသည့်အခါမှာ တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။

“ငါကဘယ်လိုပြင်ရမှာလဲ... ခုမှနင်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတာ... စကားပြောရတဲ့အချိန်ကလဲ ခဏလေး...”

“ငါ့ဘက်က ယပုံ့ကို ချစ်တယ်လို့နင်ပြင်လား”

“နင်ဘယ်လိုဖြေစေချင်လဲ”

“မရစ်နဲ့မိငယ်”

“မရစ်ပါဘူး... နင့်စိတ်ထဲရှိတာ နင်ပဲသိမှာပေါ့၊ ငါက ဘယ်လိုသိမှာလဲ... နင်ကငါ့မှမဟုတ်တာ... ငါတစ်ခုခုမှားပြောရင် ငါပဲနှိပ်ကွပ်ခံရဦးမယ်...”

“အခုငါတွေဝေနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ငါ့ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ ငါ့ဖာသာငါသိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုငါရအောင် မကြိုးစားရဲဘူး”

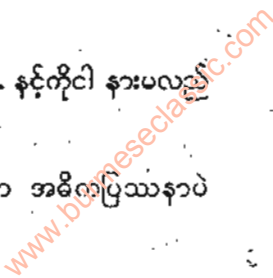
“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ...”

“ငါမရမှာကြောက်လို့ မကြိုးစားတာပဲမိငယ်... ငါ့ဘာတွေ ပြောနေလဲဆိုတာ နင်သိပါတယ်... နင်မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာ ပေါ့”

“ကျွတ်... မော်ဒန်တွေဖြစ်နေပြီ... နင့်ကိုငါ နားမလည်

နိုင်တော့ဘူး...”

“တကယ်တော့ လူချင်းမတူတာဟာ အဓိကပြဿနာပဲ





အစားထိုးလိုရန်ငဲ့တဲ့ ဂုဏ်ခြပ်တွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ နှိုကောင်းနှိုပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူမဟုတ်တာ ပြဿနာပဲ... ”

“နင့်မှာရော အချစ်ရှိသေးတယ်ပေါ့... ”

“ရှိတာပေါ့ဟ... ငါကလူပဲ”

“မသိပါဘူး... ဒီလောက်ရည်းစားပေါင်း သောင်းမြောက် ထောင်ရှိနေတဲ့သူက... ”

နင်ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်မောင်း တဲ့ကားကို ဒီနေ့မှစီးဖူးတာ”

“ဪဝမ်းနည်းစရာပဲ... ငါ့ကားပေါ်မှာ တင်စီးတဲ့ ယောက်ျားတွေမှ အများကြီးပဲ... နင်ကအဲဒီထဲက တစ်ယောက်ပဲ သိလား”

လမင်းမျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းသလို စူပုပ်နေကာ... စကား ဆက်မပြောတော့... ဒီလောက်ဆိုပီငယ် သဘောပေါက်သည်။ ပါပီငယ်ကို စိတ်ကောက်တာ ကောက်ပေါ့။ လမင်းအကြောင်းများ ပီငယ် တို့က ချက်ဆိုနားခွက်က ပီးတောက်ပြီးသား။ စကားသံတိတ်သွား၍ ကက်ဆက်ဖွင့်လိုက်သောအခါ အနဂ္ဂ၏အသံက အကျယ်ကြီး... ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တို့တစ်ယောက် ကြည့်မရဘူး... ဘယ်ကြည့်ရမလဲဗျ... ယောက်ျားချင်းကို”

“ပိတ်လိုက်စမ်းပါ ပီငယ်ရာ... ”

“ငါ့ကြိုက်တယ်ဟ... ပြိုင်ဘက်ခွဲက စာသားတွေ မြောက် တယ်၊ နင့်လိုလူမျိုးတွေ အကြောင်းလဲပါတယ်... ငါ့လိုလူမျိုးတွေ အကြောင်းလဲပါတယ်။ ဥပမာဟာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်မသုံးလဲ ကြော်ငြာတော့ ကြည့်ခွင့်ရှိတယ်။ မင်းငါ့ကိုပြန်မကြိုက်လည်း ငါ့ဘက်က လိုက်ခွင့်ရှိတယ်။ မိန်းမယူဖို့ပိုက်ဆံမရှိလည်း ရည်းစားတော့ ထားခွင့် ရှိတယ်”



“ဘောလ်ပင် အနံ့ချင်းငါးရာ၊ Sweet Bag ကတစ်ရာ. . .”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲပေါ့”

ဦးကုဋေရဲ့ စာရေးကိရိယာရုံးခွဲမှာ ရွှေယိမ်းအမျိုးထဲက ကလေးတွေအတွက် ဘောလ်ပင်နဲ့ အိတ်ကလေးတွေ လာဝယ်ရင်း မိငယ်သည် အတွင်းမှန်ခန်းထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်သည်။ ဦးကုဋေက ဟန်းဖုန်းတစ်ဖက်၊ ကြိုးဖုန်းတစ်ဖက်နှင့် ဗျာများ နေပေသည်။

“ခရက်ဒစ်ကတ်နဲ့ပေးလို့ရလား”

“ရှင်”

အကြွေးဝယ်ခွင့်ကတ်ဒ်လေ”

“အစ်မရယ်. . . ငွေလေးငါးသောင်းလောက်ပဲဟာကို. . .”

“ဒါဆို. . . တို့သူနဲ့သွားပြောမယ်လေ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဦးကုဋေနဲ့”

“အစ်မကဆရာနဲ့အသိလား”

“သိတာပေါ့”

အရောင်းစာရေးမကလေးက ပြုံးစိစိဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ အထဲသို့ဝင်သွားသောအခါ မိငယ်ကို သူအံ့ဩစွာကြည့်နေသည်။ သူ့ရှေ့က ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး ခရက်ဒစ်ကတ် ချပေးတော့. . .

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဟုမေးသည်။

“မိငယ်မှာ ဝိုက်ဆံပါမလာလို့. . . အဲဒါ Credit Card နဲ့ ပေးလို့ရလား”

“ငွေကဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ငါးသောင်း”

“မင်းလိပ်စာပေးခဲ့လေ၊ အတိအကျနော်၊ ကိုယ်အလုပ်သမား တစ်ယောက်နဲ့ လာယူခိုင်းလိုက်မယ်၊ Credit Card ကလေးနဲ့ ရှိလို့ ဒါပေမဲ့ထားခဲ့ရမယ်”

မိငယ်ရဲ့ Address Card ကို သူ့ဆီတမ်းပေးတော့ သူ့လက်သူ ကြွယ်မှ တဖျတ်ဖျတ်လင်းနေသော စိန်လက်စွပ်ကို ပြင်ရသည်။ အလှအပကို ဒီလောက်ကိုးကွယ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးက မိငယ်လိုလှပသော

မိန်းခလေးနောက်ကို မလိုက်စရာအကြောင်းမရှိ... .

“မိငယ် မလိပ်ပါဘူးနော်... .”

“သိပါတယ်... မင်းတို့အိမ်ကို ကိုယ်ရောက်ဖူးတယ်... .  
မင်းကဘယ်သူလဲ အဲဒီအိမ်ကပဲလား... . ကိုယ့်မိတ်ဆွေသမီးကလေး  
က မင်းလောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်... . နေပါဦး အဲဒီကောင်မလေး  
နာမည်က... .”

“စဉ်းစားလို့ပရရင် မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ မိငယ်ကအဲဒီအိမ်ကပဲ  
ပြီးတော့ ဦးကုဋေပြောတဲ့ မိတ်ဆွေသမီးကလေးဆိုတာလည်း မိငယ်ပဲ”

“ဝါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက... .”

“ဟုတ်တယ်... . တမင်တတာ ချစ်ဆိုးအောင်လုပ်ပြီး  
ဦးကုဋေ ထွက်ပြေးခွင့်မိတ်ပေါက်အောင် လုပ်လိုက်တာ... .”

ဦးကုဋေရဲ့ “ဪ” ဆိုသောအသံတွင် မိငယ်သည်လွန်ခဲ့  
သည့်နှစ်ပတ်က သူမိငယ်တို့အိမ်သို့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် လာခဲ့  
တာကိုပြန်မြင်ယောင်မိလေသည်။ မိငယ်ကိုအမေက လှလှပပပြင်ဆင်  
ထား... . သမီးနဲ့သဘောတူထားတဲ့လူ လာလိမ့်မယ်... . ဟုရုတ်တရက်  
ပြောတော့မိငယ်လန့်သွားလေသည်။

“အမေက သမီးကိုယောက်ျားပေးစားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ် နင်လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေတာ ငါတစ်စိတ်  
မှကြည့်မရတော့ဘူး... . လာလိုက်တဲ့စုန်းဆိုတာ ကောင်လေးတွေဆို  
ကပဲ... . ဟန်းစုန်းခလဲ တစ်လတစ်လ ရှင်းရတာမနည်းဘူး နင့်ကို

မြငြိမ်အောင်ပြန်ပြန်ပေးစားမှာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“အမေတို့မိတ်ဆွေရဲ့သားပဲ... .”

“ချောလား”

“ဝါအမေ့ကိုမေးရဲ့စကားလား”

“မသိဘူးလေ... . ဒါပဲနော်... . မိငယ်ခုပ်ဆိုးရင် လုံးဝ  
မကြိုက်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်... . ညည်းအကြောင်းကိုသိလို့ အလှအပ  
ကြိုက်တဲ့သူ တမင်ရှာထားတာ၊ အဲဒီကောင်လေးက ထမင်းပစားခင်  
လက်ကိုဆပ်ပြာနဲ့ တစ်ခါပိုးသတ်ဆေးနဲ့တစ်ခါ ခွစ်ခါအမြဲဆေးတယ်၊  
တစ်နေ့အတိုချိန်စုန်စုန်လဲတယ်... . ရေပွေးဆိုလည်း ပြင်သစ်ကလာမှ  
သုံးတယ်... .”

“အဲဒီလောက်ကြီးကျတော့ ယောက်ျားနဲ့ဘယ်တူတော့မလဲ  
အပေရာ... . အခြောက်ကြီးနဲ့တူနေပြီ”

“ညည်းပဲ လှတာကြိုက်တယ်ဆို”

“သိပ်လွန်လွန်ကျွေးကျွေးဆိုရင် ကြည့်မရဘူး”

“ပိုက်ဆံကတော့ တော်တော်ချမ်းသာတယ်”

“အမေတို့လဲရှိတာပဲ”

“ပြီးတော့ တစ်ဦးထဲသောသား”

“သွားပြီး Score Out (စာရင်းမရှိ)သွားပြီ... . သမီး အမုန်း

ဆုံးက တစ်ဦးထဲသောသားပဲ... အတ္တလဲကြီး တကိုယ်ကောင်းလဲဆန်၊ အမေရွေးထားတာကြီးက သမီးနဲ့အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးသေချာ တယ်”

“ဒီတစ်ယောက် မပြောတော့ နောက်တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဒီတစ်ယောက်ကတော့ မြေစရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်နုစွနောတာ ယူပြီးသမီးက ဘာမှမလုပ်ပေး နိုင်တာနဲ့ မြန်မြန်ကွဲမှာ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... တွေ့ကြည့်ဦး... မနက်ဖြန်မနက် အိမ်လာလိမ့်မယ်”

“မိငယ်ကိုလာကြည့်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“စိတ်ချ... အလှလွန်နေလို့ သူ့လန်ဖျတ်သွားစေရမယ်”

အမေက မိငယ်အပြောကို ရယ်လေသည်။ အင်း။ သူများ အမေတွေဆိုရင် ဆယ့်ကိုးနှစ်မကလို့ ကိုးဆယ့်နှစ်ဖြစ်ပေစေ အပျိုကြီး ဖြစ်တာကောင်းဟု ပြောကြာမှာ... အိမ်ကအမေကတော့ မိငယ်ကို တချိန်လုံး အခြေမကျသေးဟုဆိုကာ ဟိုလူနဲ့စပ် ဒီလူနဲ့စပ်... အဲဒီ လူရောက်လာမည့်မနက်ပွဲ မိငယ်အခန်းတံခါးကို မဖွင့်ပေ။

“မိငယ်ဘာလုပ်နေလဲ”

“အလှပြင်နေတယ်အမေ”

“အေး... အေး... လှလှလေးနော်”

“သူ့ရောက်မှလာပေါ့လေ”

“အေး... အေး”

အရောင်တွေထဲမှာ အနီနဲ့အဝါကို မိငယ်အပန်းဆုံး။ အခုတော့ အနီနဲ့အဝါကို အသုံးချကာ မိငယ်အလှပြင်သည်။ မှန်ထဲက ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ်ပြန်ကြည့်ပြီး ဗိုက်နှိပ်ကာရယ်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ရှိရင်းစွဲထက် ထူကာ ရဲနေအောင်ဆိုးထားသည်မျှန်နှာနှင့် မျက်လုံးပတ်တံလည်က အမဲရောင်လှိုင်းကြီးသည် တွေ့ရသူကိုတော့မသိ မိငယ်မာသာပင် လန့် သွားသည်။ လည်ပင်းမှာက ကခုရပုတီးတွေ ငါးကုံးလိုက်ဆင့် ဆွဲထားသည်။ ဂါဝန်က အနီနဲ့ အဝါကြား လက်သဲအတူက အနီရောင်တောက်တောက်၊ ဒေါက်ဖိနပ်က အနီရောင်တောက်တောက်၊ က... မောင်မင်းကြီးသား ရောက်လာရင် မိငယ်ကို... ”

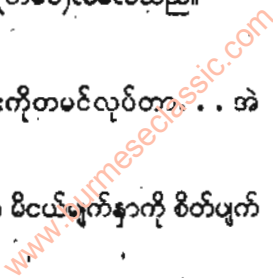
“သမီးရေ ဧည့်သည်ရောက်ပြီ မီးဖိုချောင်ထဲက အအေးဇန့် ယူပြီး ထွက်ခဲ့နော်”

မြန်မာစံတော်ချိန် နံနက်ဆယ်နာရီခွဲမှာ မိငယ်သည် အအေး ဇန့်ကိုင်လျက် ထိုသူ့ရှေ့မှာမှောက်လျက် (တမင်)လဲလေသည်။

“ဟာဗျာ စိုကုန်ပြီ”

“ဆော့ချီးနော်... သမီးက ဦးကိုတမင်လုပ်တာ... အဲ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ပုဆိုးပေါ်ရေတွေ ဖိတ်စင်ကာ မိငယ်မျက်နှာကို စိတ်ပျက်



လက်ဖျက်နှင့် ရယ်လည်းရယ်ချင် နောက်ထပ်လည်း ထပ်မကြည့်ချင်သာ အကျပ်ရိုက်နေသည့်သူ့ဖျက်နှာကို မိငယ်ဘယ်တော့မှမပေး။

သူ့ဖျက်နှာသည် တိန်းခန်းကြီးစွာ အကြားသန်မည့် ယောက်ျားမျိုးဟု ထင်ရက်စရာ မရှိတောင် ချောမောသန်စင်ပါသည်။ သို့သော်သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုများ သူကိုယ်တိုင်ခွန်အား ညက်စွမ်းဖြင့် ရခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ အတိတ်ကံကြမ္မာ၏ အစွမ်းကြောင့် ဘိုးဘေစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာခဲ့သမျှကို ဂုဏ်ယူကြားဝါတတ်သော ဦးနှောက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို မိငယ်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာမှုအတွက် ဟန်မာနကြီးမြင့်သူ မဟုတ်သကဲ့သို့ ဟန်မာနတက်သူများကိုလည်း နဲနဲမှကြည့်မရ တို့ကြောင့် အိမ်ကသဘောတူသော လူမှန်သမျှ မိငယ်လက်ချက်နဲ့ လွဲခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ သူကမိငယ်အတွက် ပထမဆုံးအိမ်က သဘောတူသူမဟုတ်ပါ။

“မိငယ်... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သမီးရယ် အဖေတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ညည်းဘယ်အထိချနေဦးမှာလဲ”

အဖေဖျက်နှာကို မိငယ်မကြည့်။ ပါးကေးရောင် တောက်နေသော ကြမ်းပြင်တိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မိငယ်ရဲ့ ဝုံထားသော ဖျက်နှာကိုသာ အဖေပြင်လျှင် ဖြူးစိစိလုပ်နေသောကြောင့် ဆူရုံတင် မဟုတ်ဘဲ ရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်ကာ အိမ်ကနှင့်ချချင်စိတ်ပါပေါက်လိမ့်မည်။ မိငယ်နားလည်ထားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်အဖေတို့ လက်ခံထားတာ တော်တော်လွန်နေခဲ့သည်။ ဘာလို့လူချမ်းသာတွေကိုမှ အထင်ကြီးတာ

လည်းမသိပါ။

“မိငယ်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူတစ်ယောက်လို့ပဲမြင်တယ်... ”

“အဖေတို့မိငယ်ကို တစ်ယောက်ထဲနေတာ မကြည့်ရက်ဘူးလား... ပြီးတော့ လက်ထပ်လိုက်လို့ မိငယ်ဘယ်လောက်ပိုချမ်းသာမှာလဲ... မိငယ်ငွေချမ်းသာတာ မလိုချင်ဘူး... စိတ်ချမ်းသာတာပဲလိုချင်တယ်”

“အခုစိတ်ဆင်းရဲနေလို့လား”

“စိတ်ညစ်တာပေါ့... ”

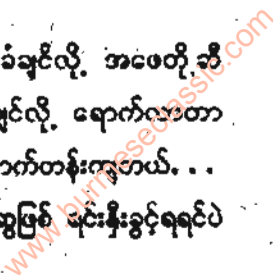
“စောစောကသမီးလုပ်လိုက်တဲ့ပုံနဲ့ ဘယ်လောက်ဖျက်နှာဖုတ်စရာတောင်းလဲ... အဲဒါ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ အချမ်းသာဆုံး ဆယ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား နိုင်ငံခြားက ဆွဲယူလာတာ... ”

“မိငယ်မသိချင်ဘူး... စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

“သူကလည်းသမီးကို စိတ်ဝင်စားလို့ လာကြည့်တယ်များ ထင်နေလား”

“ခွင့်”

“သူကလည်း မိဘဩဇာကို အာပခံချင်လို့ အဖေတို့ဘီရောက်လာတာ... ကိုယ့်ကိုနန့်နန့်တက်လိုချင်လို့ ရောက်လာတာ... ဟုတ်တဲ့သူကို သမီးဆက်ဆံလိုက်တာ အောက်တန်းကျတယ်... စကားလေးဘာလေးပြောကြည့်ပြီး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဖင်းနီးခွင့်ရရင်ပဲ





သမီးကို အဖေတို့ အတင်းရိုက်မပေးစားပါဘူး... သူ့ကိုသွားတောင်း  
ပန်လိုက်မိလေ... ”

“လုံးဝမတောင်းပန်နိုင်ဘူးအဖေ... သူ့နဲ့မိလေလည်း ချေ  
ဆက်ပက်သက်စရာမရှိဘူး... သူ့ချမ်းသာတာ မချမ်းသာတာ မိလေ  
စိတ်မဝင်စားဘူး... ”

“နင်ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ စိတ်ဝင်စားလဲ... ကဲ”

“ရိုးသားရမယ်၊ မိလေလက်ထပ်တဲ့သူဟာ မိလေချစ်သူမဲ့  
ဖြစ်ရမယ်... မိဘသဘောတူမှ ယူရတာ... မိလေအစွမ်းအစ  
မရှိသလိုပဲ... မိလေ မိဘအကူအညီနဲ့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ နေလာခဲ့  
ပြီးပြီ... ယောက်ျားယူတဲ့အထိ မိဘကလိုက်စီမံပေးတာတော့ ကလေး  
ဆန်လွန်းတယ်ထင်တာပဲအဖေ... မိလေချစ်သူကို ကိုယ့်သဘော  
ကိုယ်ထားပါရစေ... ”

~\*~\*~

“ဪ... မင်းကိုး”

ထိုအသံနှင့်အတူ သူတစ်ချက်ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးမှာ ကိုယ့်ကို  
ဦးမိအထင်ကြီးသော ယောက်ျားတွေရဲ့ အပြုံးမျိုး။

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ကိုယ်တွေ့တာ ဒါဒုတိယအကြိမ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... နောက်ထပ်တွေ့ဖို့က မသေချာပါဘူး”

“နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ဟုတ်လား... ကိုယ်က မိဘအရှိန်အဝါနဲ့

မကုန်နေတဲ့ မိန်းခလေးမျိုးတွေ နဲ့နဲ့မှစိတ်မဝင်စားဘူးကလေးရဲ့”

သူပြောပုံဆိုပုံနှင့်ဟန်ပန်မှာ မိလေဒေါသထွက်ကာ အသား  
အူဝင် အေးစက်လာသည်။

“ကဲ... ကိုယ်နဲ့ခဏနေရင် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုချိန်းထားလို့

နည်းနည်းတွေ့ရောက်လာလိမ့်မယ်... မင်းကိုအကြာကြီး နေ့မခိုနိုင်

သဘောပိုနော်...”



သူ့ဆီကအပြန်မှာ မိငယ်သည် ဒီလောက်မိုးမပြင် လေမပြင် ဖြစ်နေသောယောက်ျားမျိုးကို ဘယ်လိုပညာပေးရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားအကြံထုတ်နေမိသည်။

အဲသလိုလူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရွှေ့မှာ လွယ်လင့်တကူ ခွေးထောက်အရှုံးပေးတတ်သော သူမျိုးတွေကိုပဲ နောက်ဆုံးရွေးချယ် တတ်ကြသည်။

“နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း ရွှေ့ယိမ်း သူကများငါ့ကိုကလေးတဲ့”  
“သူ့ထက်ငယ်တာကို”

“ငယ်လို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး... သူ့ခေါ်တဲ့ပုံကငါ့ကို အနူးမနပ်ကလေးပါဆိုပြီး နှိပ်ခေါ်တာ...”

“နင်ကလည်းအတွေးခေါင်နေပြန်ပြီ...”

“ငါ့ကိုအထင်သေးတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီးတော့များ... သူ့အခန်းထဲက ပညာရှိနည်းနဲ့ မောင်ထုတ်တယ်...”

“ဒါကတော့ သူ့နင့်အိမ်လာတုန်းက နင်ဆက်ဆံလိုက်တာ လွန်သွားတာကိုး”

“ဒါပေမဲ့ သူကလူကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားပဲ နဲ့နဲ့တော့ ယောက်ျားဆန်သင့်တယ်။ အခုဟာက ငါနဲ့ပြင်ပြီး ကလေးဆန်နေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ကဲ... ဒါဖြင့် နင်ဘာလုပ်ချင်လဲ... အံ့ရော... ကိုယ့် လက်ထပ်မဲ့သူကိုတောင် နာမည်မသိလို့ သူငယ်ချင်းကို ပြန်စုံစမ်း

ခိုင်းသတဲ့... အအာ”

“ငါသူ့ကိုလက်ထပ်မယ်လို့များ ထင်သလား”

“ဒါဖြင့် နင်ဒီနေ့ဘာသွားလုပ်သလဲ”

“သွားလေ့လာတာ... အလကားလူ လူ့ဆက်ဆံရေးညံ့ဖျင်း တဲ့လူ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်အကြွေးငါးသောင်း တင်ခဲ့ပြီးပြီ”

“လာတောင်းပစေ... ငါမပေးဘဲ တမင်ထားဦးမယ်”

“နင်နဲ့သူလိုက်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ငါ့မျက်စိထဲမှာပြောတာ... စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့မိငယ်... အိမ်ကဒီလောက် အဆင်ပြေတာရှာပေးထားတာကွယ်... မျက်စေ ဇိုက်သာယူ”

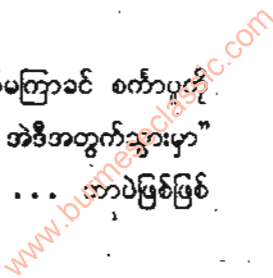
“လုံးဝမယူဘူး... ငါအဲသလိုလူမျိုးကို လင်အရာမှာ မထား နှိုင်းဘူး... မိန်းမတိုနိုင်စားမဲ့လူမျိုး”

“သူ့အခု နောက်ဆုံးတွဲနေတဲ့တစ်ယောက်က နာ့စ်နော်”

“ဘာ နာ့စ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... YGH က... သိပ်မကြာခင် စင်္ကာပူကို သွားတော့မယ်တဲ့... နောက်တစ်ဘွဲ့ထင်တယ် အဲဒီအတွက်သွားမှာ”

“Score က အဲဒီမှာ အောက်တာပဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အဆရာဝန် ဖြစ်မဲ့လူလေ...”



မိငယ်သည် ဦးကုဋေကို အစကတည်းက စိတ်မစင်စားတဲ့ အပြင် အခုလိုမျိုးသတင်းကြားသောအခါ လုံးဝကို မကြိုက်တော့။

“ငါ့ကျောင်းက ကောင်လေးလောက် ငါဘယ်သူ့ကိုမှ တန်ဖိုးမထားဘူးသိလား ရွှေယိမ်း... ငါ့ကောင်လေးကလေ... သိပ်အေးချမ်းတာ...”

“နင်က Sharp ဖြစ်တယ်မိငယ်... အချွန်အတက်ရှိတဲ့ လူမျိုးဟာ အဲဒီအချွန်အတက်တွေကြောင့်ပဲ ထိမိခိုက်မိတတ်တယ်... ဦးကုဋေနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပျက်သွားလည်းပျက်ပစေပေါ့၊ ပြီးတော့ လမင်းဘာပြောပြောခေါင်းထဲဆိပ်မထည့်နဲ့ နင်ပတ်သက်နေတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံးက တော်တော်ကိုအတ္တကြီးတဲ့ အမျိုးအစားတွေ လမင်းဆိုလည်း နင့်ကိုချစ်တယ်လို့ ဘယ်တော့မှစပြောမဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး နင်ကချစ်တယ်လို့ပြောတာကို စောင့်နေမဲ့ကောင်”

“ရွှေယိမ်း ယောက်ျားတွေကဘာလို့ ငါ့ကိုအဲသလို သဘောထားကြတာလဲ”

“နင့်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ရမယ် ထင်ကြလို့ပေါ့မိငယ်”

ထိုထင်မြင်ချက်မှာ မိငယ်ရင်နင့်ရပါသည်။ မိငယ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဟု စမပြောပါ။

သို့သော် လူတစ်ယောက်ကို မိငယ်ဘက်က အရင်စချစ်တာတော့ ဘယ်လိုမှတားမရဘူးလေ။

“ငါ့မှာ ငယ်ငယ်ကထဲက အိမ်မက်တစ်ခုရှိတယ်သိလား ရွှေယိမ်း”

“နင်ခဏခဏ ပြောဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့ချစ်သူနဲ့ ငါကမ္ဘာအနှံ့လျှောက်သွားချင်တယ်၊ အမေမိကားက ဝှိုးလ်ဒင်းဂိတ်တံတားပေါ်မှာ ချစ်သူမောင်းတဲ့ တားကိုစီးချင်တယ်... ဖူဂျီယာမကို ချစ်သူပုခုံးပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး ကြည့် ချင်တယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ချစ်သူနဲ့အတူ ရေခဲပုန်စားချင် တယ်၊ အိမ်မေ့ရှင်အောက်က ကော်ဖီဆိုင်မှာ ချစ်သူနဲ့အတူ ကော်ဖီ ထိုင်သောက်မယ်၊ ကဲဘယ်လောက်လှတဲ့ အိမ်မက်ကလေးလဲ... အဲဒီ ချစ်သူမျိုးကို စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ငါဟာ အသက်ဆယ် ကိုးနှစ်နဲ့ လူတစ် ယောက်ကို ဘုမသိဘမသိလက်ထပ်လိုက်ရင် ငါ့အိမ်မက်တွေကို ငါမီးရှို့ ဝစ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ...”

“ဒါနဲ့နင့်အိမ်မက်ထဲကလူက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“ပြောရင်ယုံမှာလား”

“ပြောပြလေ”

“ကျောင်းကကောင်လေးအတိုင်းပဲ...”



မိငယ်ကျောင်းထဲကို ကားဖြင့်ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်တာ ခုတစ်လော ကျောင်းမှန်မှန်တက်ချင်နေတာကို ရယ်ချင်နေမိသည်။ သီရေတာထဲမှာ သူထိုင်သောခုံနောက်မှာ မိငယ်ခကထိုင်မည်။ ပြီးတော့ နေကြာစေ့တဖောက်ဖောက်ဝါးကာ သူ့ကျောကိုနေကြာစေ့ဖြင့် ပေါက်တာတောင် သူကလှည့်မကြည့်။ မီးမီးကရယ်လေသည်။

“တရားထိုင်နေတာလားမသိဘူး”

နေကြာစေ့ဖြင့် ပေါက်ပြီးတော့... ဖြေပဲစေ့ဖြင့် ပေါက်သည် အလှည့်။ ဒါတောင် သူကလုံးဝလှည့်မကြည့်။ အတန်းတစ်ချိန် ပြီးသွား သည့်အခါ သိဟသည် လွယ်အိတ်ကိုဘေးလွယ်ကာ နောက်ကတုားလိုက် သည့်အတိုင်း ပြေးတော့သည်။

မိငယ်နှင့်မီးမီးက သူ့နောက်ကနေ ဒေါက်ဖိနပ်တဒေါက် ဒေါက်နှင့် အပြေးလိုက်ရသည်။ မီးမီးက မယိုက်နိုင်တော့ကြောင်း

လက်ခါပြတော့ မိငယ်ပဲခပ်တည်တည် ဆက်လိုက်သည်။ လူရှင်းသော ကော်ရစ်ဒါတွေ ချိုးအရောက်မှာ သူတို့ခနဲရပ်လိုက်၍ မိငယ်လည်း လိုက်ရပ်သည်။ ပြီးတော့သူကမိငယ်ရှိရာ နောက်ဘက်ကိုလှည့် ကာ ခေါင်းကုတ်နေလေသည်။

“ကေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို မမနာက်ပါနဲ့မိငယ်”

“မိငယ်ကသိဟကို ဘာကိစ္စနောက်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်မိငယ်ကို ကြောက်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို အားအေးဆေးဆေး နေခွင့်ပေးပါ”

မိငယ်သည် ကိုယ့်ကိုကြောက်ပါတယ်ဟု ပြောသောသိဟကို ကြည့်ပြီး ငိုချင်သွားသည်။ သူ့ကိုမိငယ်ဘာမှ မလုပ်ရပါလား။ ဒါနဲ့များ မိငယ်ကို သူတကြောက်သတဲ့။ ထိုစကားသည် ခပ်မတ်မတ်ရပ်နေသော မိငယ်ဖူးခေါင်းများကို အားအင်စုပ်ထုတ်လိုက်သလို ချိနဲ့စေသည်။

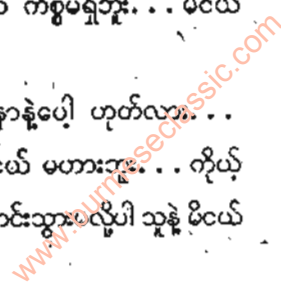
“မိငယ်က ကြောက်စရာကောင်းလို့လား”

“ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ”

“ပြောတတ်သလိုပြောပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို သူများတွေစတာက ကိစ္စမရှိဘူး... မိငယ် တို့ထိခိုက်လို့ပါ...”

“ဒါဆိုမိငယ်အတွက် သူကစေတနာနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား... မိငယ်သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ရပါလား။ သူ့ကိုမိငယ် မတားဘူး... ကိုယ့် စာသာကိုယ်နေတာပဲ။ အခုလည်း မိငယ်ကင်တင်းသွားမလို့ပါ သူနဲ့ မိငယ်



တစ်လမ်းထဲ ပတော်တဆကြွတာပါ”

“ကျွန်တော်မှားသွားရင် ကောင်းပန်ပါတယ်မိငယ်”

“ရပါတယ် မိငယ်က စိတ်ထဲမထားတတ်ဘူး... အပုန် အတိုင်းပြောရင် သူနဲ့မိငယ် ခင်ချင်တယ်... ရမလားဟင်”

“ဗျာ”

“ခင်ချင်လို့ပါ ရမလားလို့... အဲဒါ”

အဲဒီအချိန်မှာ သူခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ ရယ်လေသည်။ သူရယ်ပုံသည် မိငယ်အား ပြောမရသောကလေးဆိုးပဟာ သဘောထားသော သဘောထားကြီးသူရဲ့ အရယ်မျိုးဖြစ်သည်။ မိငယ်သည် ကိုယ်ရင်ခုန်သံကိုယ် ပြန်ကြားရလေသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ထုံကျင်လာသည်။ ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲဝံ့နေတတ်သော မိငယ်သည် သီဟရွှေမှာတော့ အပြစ်ရှိသူကလေးတစ်ယောက်လို မလုံမလဲဖြစ်နေတာ အလွန်ထူးဆန်းသည်။ သီဟဖျက်တာကို မကြည့်ရဲတော့။

“ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

မိငယ်အသံက အနဲငယ်ဆူအောင်အောင်။

“ကျွန်တော်ကမိငယ်အတွက် ထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်လားမိငယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲသလိုပြောရတာလဲ”

“မိငယ်ကိုခင်တဲ့လူတွေ ဒီလောက်များတာ”

“ဒါပေမဲ့ မိငယ်အခုသူနဲ့ခင်ချင်တယ်”

“ရပါတယ် ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်က မိငယ်နဲ့မတူဘူးလေ”

“ဘာမတူတာလဲ”

“အိမ်ကျမှစဉ်းစားပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ စကားကိုရှင်းအောင်ပြောပါသီဟရဲ့... ”

အဲသလိုပဟေဠိပဖွက်ခဲ့နဲ့... ”

“ကျွန်တော်ဒီနှစ်မှ ကျောင်းပြောင်းလာတာ”

“ဪ”

“အခုကျွန်တော် ထမင်းစားနေပြီမိငယ်”

“ဘယ်မှာစားမှာလဲ”

“သွားတော့မယ်”

“ဘယ်မှာစားမှာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မေးတာသာ ဖြေစမ်းပါသီဟရယ်”

“ယောက်ျားလေးဆောင်မှာ”

“မိငယ်လိုက်လို့ရသလား”

“ပရဘူး”

“ထမင်းစားပြီးရင် အတန်းပြင်တက်မှာလား”

“ဟုတ်တဲ့”

“ဒါဆိုမိငယ် သူထမင်းစားပြီးတဲ့အထိ ဒီဘက်ကင်တင်းက  
စောင့်မယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ မိငယ်လည်း . . . သူနဲ့အတန်းပြန်လိုက်  
တက်မယ်. . .”



သူထမင်းစားစဉ်မှာ မီးမီးဆီဟန်းဖုန်းဖြင့် လှမ်းဆက်သည်။

“မိငယ် နင်တို့ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“သူကထမင်းသွားစားနေတယ်”

“နင်ကရော”

“ငါကကင်တင်းမှာပေါ့”

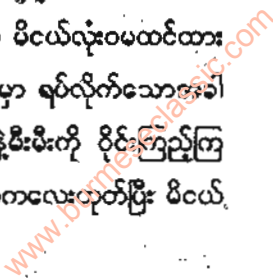
“နှင့်ညှော်သည်ရောက်နေလို့ တခါထဲခေါ်လာခဲ့မယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မြင်မှပဲကြည့်တော့. . . ငါလည်းမသိဘူး”

ညှော်သည်ကို ဦးကုဋေဖြစ်နေမည်ဟု မိငယ်လုံးဝမထင်ထား

ပါ။ ဦးကုဋေ၏ကားက ကျောင်းကင်တင်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သောအခါ  
ဦးကုဋေလူအားလုံးက အာရုံစိုက်ပြီး ဦးကုဋေနဲ့မီးမီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြ  
သည်။ မီးမီးက မိငယ်ကို ဇက်ကလေးပု၊ လျှာကလေးတုတ်ပြီး မိငယ်





နားကပ်ပြောသည်။ တိုးတွန်းသဖြင့် မကြားရ။

“ဘာပြောတာလဲ”

“အကြွေးလာတောင်းတာတဲ့”

မီးမီးစကားကြောင့် ဦးကုဋေတပြုံးသည်။

“ပိုက်ဆံငါးသောင်းနဲ့ ဦးကုဋေမပွဲသွားပါဘူး အလုပ်သမားနဲ့တင်ပြီးမဲ့ကိစ္စကို လူကိုယ်တိုင်လာတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ်ပင်ပန်းမှာ စိုးရိမ်လို့လေ”

“ပေါ့လိုက်တာ”

မိငယ်စကားကြောင့် ဦးကုဋေပျက်နာဖျက်သွားသည်။ မီးမီးကအားနာစရာကြီးဆိုကာ မိငယ်ကိုလက်ကုတ်သည်။

“ပိုက်ဆံက အခုတစ်ခါထဲပေးလိုက်မယ်”

မိငယ်ရဲ့ ကျောက်လိပ်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို သူသေချာစိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ထောင်တန်တွေ၊ နှစ်ရာတန်တွေ၊ ငါးရာတန်တွေ အကုန်လုံးငါးသောင်းအပြည့်ချော့ သူရှေ့ချပေးလိုက်သည်။

“ဝါနဲ့ . . . အဲဒီလောက်ဘောင်းပင်တွေ အများကြီး မင်းတစ်ယောက်ထဲ ချေလို့တုန်လား”

“အလှူလုပ်တာ . . . ကဲ . . . ပိုက်ဆံလာယူတာဆို . . . ကိစ္စပြီးပြီနော် . . . မီးမီးနင်ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ငါတို့ထမင်းစားရအောင်”

“ကိုယ့်ကို မကျွေးတော့ဘူးလား”

“အကြွေးရှင်ဆိုတာ အကြွေးရရင်တော်ပြီပေါ့ . . . ထမင်းပါစားချင်နေလို့ကတော့ အချိတ်ပါမခံရက်ကောင်း . . .”

“မိငယ်မကျွေးပါနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်စားမယ်လေ”

“ရှင်ဒီလိုဆိုင်မျိုးတွေ စားတတ်လို့လား”

“ဘာလို့မစားနိုင်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ ရှင်ပုံစံကတချိန်လုံး တရိတ်ဒါးတို့ ဆီဒိုးနားတို့ကနေ ဆင်းမဲ့ပုံစံပေါက်လို့ . . . မိငယ်တို့ကတော့ မြေကြီးဆန်တယ်လေ”

သူကမိငယ်အပြောကို သဘောကျကာရယ်သည်။

သူနဲ့အတူတူ ထမင်းစားချင်သော်လည်း သိဟပြန်ထွက်အလာကို စောင့်ရှုပတာဝန်ကြောင့်သာ တစ်ဝိုင်းထဲတိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“မိငယ် ကြက်အသဲကြိုက်လား”

“မကြိုက်ဘူး”

“ကြိုက်များကြိုက်လားလို့ပါ . . . ဒါဆိုလည်းကိုယ်မငါ့ညမှာတော့ဘူး”

“မိငယ်စားချင်တာ ကိုယ့်ဟာသာမှာမယ် ရှင်မှောနဲ့ ပြီးတော့ ကိုယ်စားတာကိုယ်ရှင်းကြေးနော် ဒါပဲစပ်စပ်ဖျက်ဖျက်တွေ မလုပ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့အဲဒီလောက် တင်းမာနေတာလဲမိငယ်”

“ဒီတိုင်းပဲ မိငယ်စကားပြောတတ်တယ်”

မီးမီးကတော့ မိငယ်ရဲ့စကားတာ အဆံ့ကြောင့် သူ့ကိုအနဲ  
ငယ်စားနာနေပုံရသည်။ အကြောင်းမသိတဲ့လူအတွက်ကတော့ သူ့ပုံစံ  
ကအထင်ကြီးလေးစား လောက်စရာကိုး။ မိငယ်ကတော့ သူ့အကြောင်း  
တွေမသိချင်ဘဲ သိထားတာပို ကြည့်လို့မရ။

မှာထားတာတွေ ရောက်လာပြီး မိငယ်တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း  
စားရင်း သိဟပြတ်မဲ့ဘက်ကိုသာ လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်လေသည်။  
သိပ်မကြာခင် သိဟပြန်ထွက်လာသည်။ မိငယ်စားလက်စကိုရပ်ကာ  
ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် မီးမီးလက်ထဲထိုးပေးခဲ့သည်။

“ငါသွားတော့မယ်”



“ရွတ်... ရွတ်...”

သိဟအပြေးလိုက်လာသော မိငယ်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး...  
စိတ်ကျဉ်းကျပ်သော မျက်နှာဖြင့် တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွားသည်။

“နေပါဦးမောလိုက်တာ . . . ဟောဟဲ . . . ဟောဟဲ”

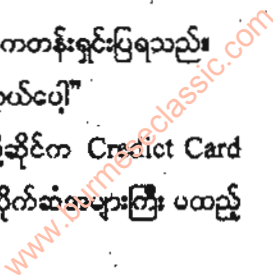
“ထမင်းရောစားပြီးခဲ့ရဲ့လား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တစ်လုတ်ပဲစားရသေးတယ် . . .  
အကြွေးလာတောင်းတဲ့သူရှိလို့လေ . . . မိငယ်ဘေးမှာထိုင်နေတာ အဲဒီ  
တစ်ယောက်က အကြွေးငါးသောင်းလာတောင်းတာ”

သူ့အထင်လွဲမှာစိုး၍ မိငယ် ကမန်းကတန်းရှင်းပြရသည်။

“မိငယ်သူများ ပိုက်ဆံချေးတတ်တယ်ပေါ့”

“ချေးထားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဆိုင်က Credit Card  
မှ လက်မခံတာ . . . မိငယ်လည်းမသိတော့ ပိုက်ဆံအများကြီး ပထည့်



သွားမိဘူး... အဲဒါဒီနေ့ အကြွေးလာတောင်းတာ”

မိငယ်ရှင်းပြတာကို သူ့ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရွှေတူရူကို သာကြည့်၍ လျှောက်သည်။ သူတို့ကြီးစွာ လှမ်းနေသော ဘုန်းကြီးလိုပဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေကစိပ်သည်။ မိငယ်ကို နောက်ထပ်ဘာမှလည်း ထပ်မပြော။ မိငယ်မှာသူ့ကို ဘယ်လိုစကားစပြောရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားကာ အကြံထုတ်နေသည်။

“သီဟ... မျက်မှန်တပ်တာ ကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပါဝါဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“များတယ်”

“အနီးမှန်လား”

“နှစ်မျိုးလုံးမှန်တယ်ခင်ဗျ”

“ဘာလို့အမဲရောင်တပ်တာလဲ”

“အဘွားလုပ်ပေးတာ”

“ဒါကြောင့်ပုံတုံးတာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီပုံတုံးတဲ့ မျက်မှန်ကိုတပ်လို့ သီဟပုံစံက အဘိုးကြီးပုံပေါက်နေတာ... တခြားတပ်စရာ ပုံစံတွေအများကြီးရှိတာပဲ”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“ရှိတာပေါ့... ”

“ဗျာ”

“အဘွားက အင်္ကျီလုံချည်တွေရော ဝယ်ပေးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင်း... ဒီခေတ်မှာ ရခိုင်ပုဆိုး ဘယ်သူမှမဝတ်တော့ဘူး။ သီဟတစ်ယောက်ပဲဝတ်တာ သိလား”

“အဝတ်အစားပဲ လုံရင်ပြီးရောပေါ့မိငယ်”

“အယ်... စကားပြန်ပြောတယ်တော့”

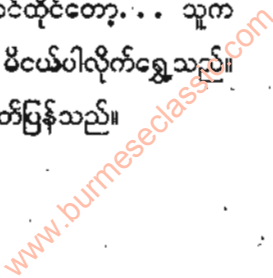
ပြောပြီးမှ မိငယ်ရယ်ချင်သွားလေသည်။ သူက မိငယ်ပေးသမျှကိုသာ ပြောနေတာမဟုတ်လား။ အခုမှသူထင်မြင်ချက်ကို ပြောတာဆိုတော့ တမျိုးဖြစ်နေသည်။ အဲသလိုပြောတတ်မယ်တောင်မထင်ပါ။

အတန်းထဲကို မိငယ်နဲ့သူတွဲဝင်တာ တချို့ပြီးစိစိ။ ထွန်းအိန္ဒာဝီရဲ့ဖီးနဲရေသီချင်းကို ကောင်လေးတစ်ကောင် ထဆိုလိုက်သံကြားရသည်။ ဖီးလို့ရည်ညွှန်းချင်တာ မိငယ်ကိုပါ။ သူကတော့ ရေပဲပေါ့။

သူ့နားမှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ မိငယ်ဝင်ထိုင်တော့... သူက တဖက်ကို ရွှေသွားသည်။ သူ့နဲနဲရွှေတော့ မိငယ်ပါလိုက်ရွှေသည်။ သုံးလေးခါလောက်ရွှေပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကုတ်ပြန်သည်။

“သီဟ”

“ဗျာ”



“ခေါင်းမှာဘောက်မှိုလို့လား”

“ဗျာ”

“ခဏခဏခေါင်းကုတ်နေလို့... မနက်ဖြန် ခေါင်းလျော်ရည်  
ဝယ်လာပေးမယ်...”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာလို့ ခေါင်းခဏခဏ ကုတ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်နားမှာ မိငယ်ရှိနေတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့ပါ”

“ဒါဆိုနောက်တန်းပြောင်းထိုင်ဖေးမယ်လေ”

သူကမိငယ်ဘက်မလှည့်တော့ဘဲ တဖက်ကိုသာ နှုတ်ခမ်းကြီး  
ကိုက်ပြီး မျက်နှာလှည့်ထားလေသည်။ မိငယ်မှာရယ်လည်းရယ်ချင်၊  
သူ့ကိုသနားလည်းသနားသဖြင့် နောက်တန်းသို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။

“သီဟ”

“ဗျာ”

“ဘာလူးကြော်စားမလား”

“ဘာလူးကြော်ထုပ်တို့ ထောင်ပြတော့ ခေါင်းခါသည်။”

“သီဟ”

“ဗျာ”

“မြေပဲကြော်ထုပ်စားမလား”

သူထပ်ခေါင်းခါသည်။

“သီဟ”

“ဗျာ”

“ရေသောက်မလား”

သူထပ်ခေါင်းခါသည်။

“သီဟ”

“ဗျာ”

“ခေါင်းခါလိုက်ဦး”

သူယောင်ပြီးခေါင်းခါသည်။ ပြီးမှမိငယ်ဘာပြောလဲဆိုတာ



“နင်တို့ဘယ်လိုပက်သက်လဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး...  
 ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုနင်ဒီအတိုင်းထားသွားပြီး သီဟနောက်ကို ပြေးလိုက်  
 သွားတော့ လူတွေအကုန် သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်ကြတယ်သိလား... သူက  
 ငါ့ကိုမေးတယ်... အဲဒါမိငယ်ကောင်လေးလားတဲ့”

“နင်ဘယ်လိုဖြေလိုက်သလဲ”

“ဟုတ်တယ်လို့”

“ကောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့သူပြောတယ်”

“မိငယ်လက်ထပ်ရမဲ့သူက ကိုယ်ပဲတဲ့”

“ဘာသူကများ ဖော်ဖော်အားတား... ”

“နင်နဲ့သူဘာတော်လဲမိငယ်”

“အိမ်ကသဘောကျတဲ့အဆင့်ဆိုပါတော့ဟာ... ”

“ဪဒါကြောင့် သူ့ပုံစံက သေချာနေတာကိုး”

“သူ့မှာရည်းစားရှိတယ်မီးမီးရဲ့”

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုသူလည်း ခေသူမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“နောက်ဆုံးတစ်ယောက်နှစ်မတဲ့... ”

“ဟင်”

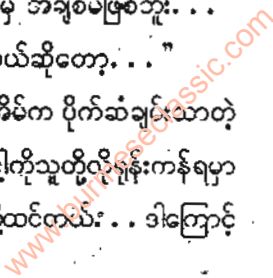
“ငါသူ့လိုလူမျိုးကို လုံးဝမကြိုက်ဘူးသိလား... ဘယ်တော့မှ  
 နှစ်လက်ထဲရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်က  
 ဖြတ်ခုတ်စရာလား... တကယ်လို့ ငါ့ကိုသူ့လာတဲ့ပြီး တကယ်ယူတော့  
 ဟိုမိန်းမပဲဆိုရင် ငါ့သိက္ခာက သွားပြီလေ... ”

“ယူချင်မှ ယူမှာပေါ့ဟာ နင်ကလဲ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အဲဒီလိုမြင်သမျှ ငါ့ဟာဆိုတာမျိုး  
 သိပ်မှန်းတာပဲ... ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ဝါးထားသေး လက်နှစ်ဘက်မှာ  
 လည်းအပြည့် ကျန်တာလည်းငါ့ဟာဆိုတာမျိုးက လောဘမကြီးလွန်း  
 ဘူးလား... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ဦးကုဋေကို ငါချစ်လဲမချစ်ဘူး...  
 စိတ်ဝင်စားလို့လည်း မရဘူး... စိတ်ထဲမှာ မခံချင်တာပဲရှိတယ်၊  
 မခံချင်တာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲက ဘယ်တော့မှ အချစ်မဖြစ်ဘူး... ”

“ဒါပေမဲ့ နင့်အိမ်က သဘောကျတယ်ဆိုတော့... ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့... ဒါပေမဲ့ငါ့အိမ်က ပိုက်ဆံချင်းသာတဲ့  
 လူတိုင်းကို သဘောကျနေတာ၊ အမေတို့က ငါ့ကိုသူတို့လိုနဲ့ကန်ရမှာ  
 အရမ်းပိုတယ်၊ ငါ့ရုန်းကန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်... ဒါကြောင့်





ချမ်းသာတဲ့သူနဲ့ပဲ ငါ့ကိုလက်ထပ်စေချင်ကြတာ။

“သီဟမချမ်းသာဘူးနော်”

“ငါသိပါတယ်”

“သီဟကအမေလည်းမရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အစ်မသုံးယောက်နဲ့ အဘွားနဲ့အတူနေရတာ၊ သူ့အမေက အထည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး သူတို့ကို ရှာကျွေးနေတာ သီဟကို အရမ်းလဲချစ်ကြတယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ငွေထားမတတ်ပဲ... သီဟအစ်မသုံးယောက်လုံးကလည်း ဆရာဝန်တွေချည်းပဲ...”

“ဪ... ပညာတတ်တွေချည်းပဲကိုး...”

“ငါလည်း ငါ့အမေဆီက သီဟအမေအထည်တွေ ဖောက်သည် ယူနေကျမို့သိတာ... သီဟအမေက သူ့သားကို ဘယ်သူနဲ့မှတူတယ် တန်တယ်ထင်တာမဟုတ်ဘူး... နင့်အမေလိုမျိုးပဲ အဘွားကြီးက ထက်တယ်... သူ့သားကို လူပျိုကြီးပဲလုပ်ခိုင်းမယ်ဆိုပြီး လက်မထောင် နေတာ”

“သူ့အစ်မတွေကရော အိမ်ထောင်မပြုကြဘူးလား”

“မပြုကြဘူး...”

“ရုပ်ဆိုးလို့နေမှာပေါ့”

“သီဟပုံစံတွေပါပဲ၊ အသားပြုပြင် မျက်မှန်ပါဝါထူထူနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သီဟမျက်လုံးသိပ်လှတာ...”

“ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်မှမချဉ်ရင် ဘယ်သူချဉ်မလဲကွယ်”  
“ထားပါတော့... သီဟကရော ရည်းစားကိစ္စလုံးဝရှင်းလို့လား”

“သူ့လိုတော့စိုက်မျိုးကို နင့်လိုအရူးပဲကြိုက်မှာ... ဘယ်သူမှမကြိုက်ဘူး။ ဆေးမကွေးမှာ 1st MB ရော၊ 2nd MB ရောသီဟက All D ထွက်လာတာ၊ ငါတို့ကျောင်းကို 3rd MB မှရောက်လာတာ သူ့စံချိန်ကို သူ့အချိုးမခံလောက်ဘူး။ စာပဲစိတ်ဝင်စားတဲ့သူဆိုတော့ နင်လမ်းကြောင်းရှင်းတယ်”

“ငါတကယ်ချစ်တဲ့လူကို ငါဘယ်တော့မှ စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ဘူး... ငါချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်လို့ သူ့စိတ်ညစ်သွားမှာ ငါစိုးတယ်... တကယ်လို့ သူကသာဖွင့်ပြောလာမယ်ဆို ငါခေါင်းညိတ်မှာ သိလား”

မျက်မှန်အောက်မှာ မျက်လုံးများသည် ဘာကြောင့်အတ္တရိပ်တင်းစင်နေပါလိမ့်။ သူ့ဟာဆရာဝန်ဆိုတဲ့အလုပ်နဲ့ပဲ လိုက်ဖက်ပါသည်။ သူ့ပုံစံက စကားသိပ်များများ မပြောပေမဲ့ ကြင်နာတတ်မဲ့ပုံ။ ဆရာဝန်ဖြစ်လျှင်အောင်မြင်ဖို့ ရာနှုန်းများပါသည်။ ဆေးရုံမှာ ဂျာတီကုတ်ကို ပန်းပေါ်အသာတင်၍ လူနာများအား သူ့ရောဂါရာဇဝင် မေးခိုက်တွင် မိငယ်သည် သူမတွေ့အောင် ချောင်ကျကျတစ်နေရာမှ ရပ်ပြီးသူ့ကို ငေးမောနေတတ်သည်။ စာတော်သောသူသည် အထန်းတူများကို တန်ကျပ်နံ့ကျ ရှင်းပြတတ်သည်။ ဆရာ/မများကသူ့ဆိုလျှင် စာတော်

သူ့အဖြစ် သဲသဲလှုပ်ကြွတာကိုမြင်တိုင်း မိငယ်ဝမ်းသာမိသည်။

မိငယ်နဲ့သူဟာ တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပါ။

သိပ်မကြာခင် အတန်းထဲမှာ သတင်းတွေယူထွက်လာသည်။

စာတော်သော သီဟကို မိငယ်လိုက်ကပ်သည်ဆိုသောသတင်း။

“လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး... အဲဒီသတင်းကို ပြောကြစမ်းပါစေ၊ ငါသီဟကို စာတော်လို့ ကြိုက်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး... စာကလွဲပြီး ဘာမှမသိတဲ့လူကို ငါကြည့်မရဆုံးပဲ... ဒါပေမဲ့ ငါ့အဲဒါကို လိုက်ရှင်းပြ စရာမလိုဘူးလို့ ထင်တယ်...”

မိငယ်ရဲ့ခေါင်းမာမှုကို မီးပီးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းတွေသာ အခါခါချလေသည်။ မိငယ်ကတော့ စာတော်သော သီဟထံမှာ စာအကြောင်းပင်မေးဖို့ စိတ်မကူးခဲ့။ မိငယ်ကိုယ်တိုင်လည်း စာမကျက်။ ရုပ်ရှင်တွေပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကြည့်ပြီးသားရုပ်ရှင် အကြောင်းကို အာပေါင်အာရင်းသန့်သန့်ဖြင့် သီဟနောက်မှာထိုင်ပြောသည်။ ပြောလို့ မောလာပြီဆိုလျှင်

- “သီဟ”
- “သီဟ”
- “ခင်ဗျာ”
- “ဒီဘက်ခဏလှည့်ပါဦး”
- “ဘာလဲမိငယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး... အမောများပြေမလားလို့... စကား များရတာမောလာလို့ အဟဲဟဲ...”

ခပ်တည်တည်နဲ့ အဲသလိုပြောပစ်သည်။ သီဟမျက်နှာ ခဲပလောင်းခတ်သွားလျှင် မိငယ်မှာ ရယ်ချင်ပက်ကိုဖြစ်သွားရသည်။

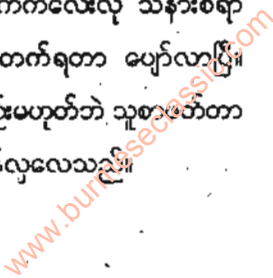
- “သီဟ”
- “ဗျာ”
- “ရှက်ကြောဘယ်နားမှာရှိလဲ”
- “ကျွန်တော်ဘယ်သိမလဲမိငယ်ရ”

“သိများသိသလားလို့ပါ... မိငယ်မှာ အဲဒီရှက်ကြောက ပျောက်နေပြီ၊ သီဟမှာကြီးများနေသလားလို့ပါ”

“မိငယ်ကလဲဗျာ...”

နှစ်ယောက်တည်းဆုံခဲ့ရင် မိငယ်မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းကို နာနာကိုက်ကာ ကျောင်းစာအုပ်ကိုသာ မဲသဲကြည့်နေသည်။ မိငယ်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲသူ့ရှေ့ကတိုင်ကာ မျက်လုံး ခပ်မှေးမှေးထားပြီး သူ့ကိုစိမ်မြေနပြေယိုင်ကြည့်လေသည်။ အဲဒီအခါ ချိုးဆိုရင် သူ့ပုံစံက ကြောင်လက်ထဲမှ ကြွက်ကလေးလို သနားစရာ ခဏင်းနေလေသည်။ ခုဆိုမိငယ်ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်လာပြီ။ သူနဲ့အတူ စာကြည့်တိုက်မှာ စာဖတ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့စာဖတ်တာ ထိုင်ကြည့်ရတာနဲ့တင်အချိန်တွေ အကုန်ပြန်လှလေသည်။

“သီဟ”



“ဗျာ”

“မပျင်းဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ”

“စာတွေဖတ်နေတာလေ မပျင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်အမြဲစာဖတ်တာပဲမိငယ်”

“ဝမ်းသာရင်ရော”

“ဖတ်တာပဲ”

“ဝမ်းနဲ့ရင်ရော”

“ဖတ်တာပဲဗျာ”

“တမျိုးပါလား”

သူ့ရယ်လေသည်။ သူ့ရယ်လိုက်လျှင် သွားတက်ချွန်ချွန်ကလေး ကလွန်ကနဲပေါ်လာလေ့ရှိသည်။ အဲဒီသွားတက်ကလေးကို မိငယ် ရင်ခုန်ပါသည်။ သူ့ဟာတခြားကောင်လေးတွေလို ပဲလည်း မပျားတတ်။ သူ့မှာထင်ရှားသောအရာသည် မိုးဂုဏ်ပဲဖြစ်သည်။ မိငယ်က မိုးသားမှု တစ်ခုသာရှိပါစေ... စိတ်ဝင်စားဖို့ ငွေစာ ဆွဲထားသည့် မိန်းမဆိုတော့ သူ့နိုးသားပုံကလေးက မိငယ်အတွက် အနုငန်းဖမ်းသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းသာသည်ဖြစ်စေ အိပ်ချိန် မဟုတ်ရင်စာဖတ်တယ်၊ မိငယ်ရော... ”

“ဟင့်အင်း... မိငယ်စာတွေသင်ရတာပျင်းတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သူကတော့ စာသင်ရတာ ပျော်တယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်လား... မပျော်ပါဘူး... ကျွန်တော်လည်း စာတွေဖတ်ရတာပျော်လို့ ဖတ်နေတာမှမဟုတ်တာ... အဘွားက ကျွန်တော့်ကို အထူးကုအရမ်းဖြစ်စေချင်တာ၊ အမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို အရမ်းပျော်လှင့်ထားတာ”

“အင်းတကယ်လို့များ... ဆေးကျောင်းမပြီးသေးဘဲ သီဟမိန်းမရသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာဗျာ... မိငယ်ကလဲ ကြံကြီးစည်ရာ”

“ဟယ်... ဖြစ်နိုင်တာပဲနော် မယုံဘူးလား မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူးသီဟရဲ့”

“ဒါဆိုမိငယ် ဒီနှစ်ဆပ်ပလီထိအောင်ဖြေပါလား”

“မဖြေပါဘူး တမင်ထိအောင်ဖြေနေတာ...”

“မိငယ်ဆိုတဲ့နာမည်က တမျိုးလေးပဲနော်”

“အင်း... မိငယ်ဆိုတဲ့နာမည်က ကလေးဆန်တယ်”

“အပြင်ကနဲ့မတူပါဘူး”

“ဟုတ်လား... သီဟကမိငယ်ကို ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး”

“သီဟကလိမ္မာတယ်”

သူ့ဖျက်နှာက ရဲသွားပြန်သည်။

“သီဟ”

“ဗျာ”

“သီဟအိပ်ကို ဖုန်းဆက်လို့ရလား”

“ရပါတယ်”

“သီဟစာကျက်ပျက်မှာပေါ့”

“မိငယ်အရေးကြီးရင် ဆက်ပါ”

“ဟင့်အင်း... သီဟနဲ့ပက်သက်ရင် အရေးမကြီးတာ ဘာမှ မရှိဘူး”

မိငယ်တို့သည် နှစ်ဦးထဲတွေ့ချိန်များတွင် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောပြီး ပြီးသွားသည်။ သူ့တို့ဘတ်စ်ကားစီးရတာပင်လုံးလို့ မိငယ်ကားပေါ်လိုက်စီးဖို့တော့ မိငယ်ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ပေ။ တစ်ညနေမှာ မိငယ်သူ့ကို တောင်းဆိုသည်။

“သူနဲ့တူတဲ့ ဘတ်စ်ကားလိုက်စီးမလို့”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“မိငယ်မိနပ်နဲ့ ပြီးတော့လူမြင်လို့မကောင်းပါဘူး... မိငယ်

ဖာသာပဲကားမောင်းပြီးပြန်ပါဗျာ ဘတ်စ်ကားက ကျပ်တယ်... ”

“သီဟကျတော့ စီးနေပြီးတော့”

“ကျွန်တော်ကယောက်ျားလေ... ပြီးတော့ စီးနေကျ မိငယ်ရဲ့”

ဟား...။ မိငယ်တို့အဲဒီစကားကို အသေကိုကြုံတော့ တာပဲ။



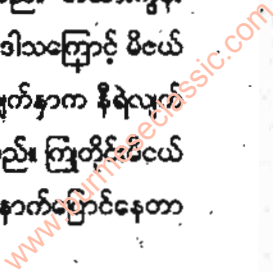
“သို့ရင်ခုန်နေပြီလို့ နင်ထင်တယ်ပေါ့မိငယ်”  
 “ထင်တာပဲရွှေယိမ်းရဲ့”  
 “ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”  
 “မဖြစ်နဲ့သေးပါဘူး တော်ကြာလန်ပြီး ထွက်ပြေးနေဦးမယ်”  
 လမင်းမျက်နှာက သိသာစွာဖျက်ယွင်းနေပြီး မိငယ်ကို  
 မျက်စောင်းခဲ၍ ကြည့်သည်။ ရွှေယိမ်းက ရယ်ကြဲကြဲနှင့်။  
 “လမင်း... နင့်မျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းထားတာလား”  
 “ဟုတ်တယ်... မိငယ်... နင်အရွက်မရှိဘူးလား”  
 “ဘာအရှက်လဲ... ဒီမှာ လူတစ်ယောက်ကို ငါချစ်လို့ ချစ်တဲ့  
 အကြောင်းငါ့သုငယ်ချင်းတွေကို ပြောတာရှုတ်စရာလား... အဲဒီလူရှေ့  
 မှာမပြောရင်ပြီရောပေါ့... မပြောဘူးဆိုတာလည်း... ငါကအချစ်ကိုပြောပြ  
 မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားမှာမို့လို့ မပြောတာ... ဒါပဲ... ငါ့ကို

စကားလုံးကြီးကြီးတွေနဲ့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့သိလား... လူတစ်  
 ယောက်ကို နင်ချစ်ဖူးရင် ငါဖြစ်တာကိုယ်ချင်းစာလိပ်မယ်ဟ...  
 သူ့ဆီကဘာမှလည်းမလိုချင်ဘူး... သူ့အေးချမ်းနေတာကိုပဲ ငါမှာ  
 ကြည့်ပြီး ချစ်နေရတာ... တကယ်လို့သူ့နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်  
 ခုနစ် ယောက်ကလေးပဲ... ကိုယ့်ကိုမိန်းခလေးဘက်က ကြိုက်တယ်  
 ခုနစ် ပြန်ပြီးအထာတွေပေးနေဦးမယ သူကလုံးဝအဲသလိုမဟုတ်ဘူး။  
 အဲဒါသူနဲ့တခြားယောက်ကလေးတွေရဲ့ ကွာဟချက်ပဲ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးပဲ  
 အဲဒီတန်ဖိုးကြောင့် သူ့ကိုပါ မြတ်နိုးတာ... ”

လမင်းက သောက်ရေသန့်ဖူးကိုယူပြီး ကားပြတင်းကနေ  
 အိမ်ဆိုးဟန်ဆိုး လှင့်ပစ်လေသည်။ လမင်းအပြုအမူက ကြမ်းလွန်း  
 ခြင် မိငယ်ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ရွှေယိမ်းကလည်း လမင်းကို  
 အိမ်ဆိုးဟန်ဖြင့် မျက်နှာတင်းနေပေပြီ။

“နင့်အပြုအမူက ဘယ်ဆင့်ထိရောက်သွားမယ်ဆိုတာ  
 သွားမိရဲ့လား လမင်း”

“ဆောနီပိငယ်”  
 ကားအတွင်း၌ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဲယားကွန်း  
 ကြောင့် အေးစိမ့်နေသော ကားတွင်းမှရှိနေလျက် ဒေါသကြောင့် မိငယ်  
 အိမ်ဆိုးတွေ ခွေးစေးပြန်လျက်ရှိသည်။ လမင်းမျက်နှာက နီရဲလျက်  
 ကား မျက်ဝန်း၌မျက်ရည်ကြည်တို့ ဝေဝေလျက်ရှိသည်။ ကြွတိုင်းမိငယ်  
 အိမ်ဆိုးထပ်ခွင့် တောင်းတတ်သောလမင်းသည် နောက်ပြောင်နေတာ





မျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ်တောင်းနေတာလားမသိပါ။

“နင့်ဘာဖြစ်နေတာလဲလမင်း”

“ငါ... ငါမသိဘူး... ငါမပြောတတ်ဘူးမိငယ်... အခု ငါတစ်ခုခုကို မကျေနပ်ဘူး... ဒါပဲ... ငါ့ဟာငါ ကကဋ္ဌားသွားတော့ မယ်”

ပြောပြီးကားပေါ်ကဆင်းသွားတော့ လမင်းကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း... ရွှေယိမ်းနဲ့မိငယ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“နင့်ကိုငါအစက ပြောခဲ့လားပဲမိငယ်... လမင်းက နင့် အပေါ်မှာ မရိုးသားဘူးလို့”

“သူ့ကောင်မလေးနဲ့နင့်တွေ့ပြီပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ချစ်စရာလေးသိလား... စကောလားရှစ်နဲ့ ဆေးကျောင်း တက်ရတာဆိုတော့ ဘယ်လောက်တော်မလဲ စဉ်းစားသာကြည့်... ဒီလိုမိန်းခလေးမျိုးကို ရနေရက်သားနဲ့ ငါ့ကိုနယ်ကျွံစရာ ဘာအကြောင်း မှမရှိဘူး...”

“နင်ရော... လမင်းအပေါ်မှာ ဘာစိတ်မှမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ငါ့အတွက်လမင်းနဲ့ရွှေယိမ်းဟာ အကောင် ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲ ကျောင်းမှာဆိုမီးမီးပေါ့... သူငယ်ချင်းလို့မိ လမင်းအပေါ်မှာ သဘောထားလို့ရတယ်”

“သူကသဘောထားနိုင်ပုံမှမရတာ... ဒါကြောင့်ဒီလို ဖြစ်သွားတာ မတွေ့ဘူးလား...”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး လမင်းအတွက်ရော လမင်းမျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်နေတဲ့ ယမုံအတွက်ရော...”



“မိငယ်ကို သတင်းကောင်းတစ်ခုပြောပြမယ်... ”

“ဘာများလဲ အဖေ”

မေးသာမေးရသည်။ နောက်တစ်ယောက်နှင့် ထပ်များစပ် သလားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်ရှိလှသည်။

“ကုဋေက သမီးကိုသဘောကျလိုတဲ့”

သောက်လက်စ နာနတ်သီးဖျော်ရည်သည် မိငယ်လည် ချောင်းတွင်းမှာ တစ်ဆို့သွားသည်။

“အစကတော့ သမီးကအမြဲငြင်းနေလွန်းလို့ အဖေတို့စပ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ထပ်မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ... ”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ ထားပါလားအဖေရာ”

“သူကသဘောကျပါတယ်ဆိုတော့လည်း... ”

“သူ့ဟာသူကျကျပေါ့... သမီးတော့မကျပါဘူး”

“သမီးက ဘာလို့မကျတာလဲ... သူ့မှာပြောစရာ အပြစ်မှ ရှိတာ”

“သူ့မှာရည်းစားတွေ အများကြီးအဖေရ”

“ဒါကတော့ လူလွတ်ပဲသမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း... အဲသလိုမျက်နှာများတဲ့ သူ့ကိုသမီးမကြိုက် ဘူး...”

“သူကသမီးတောင်းဆိုသမျှ အကုန်လိုက်လျှော့ပါမယ်ဆိုတဲ့ တတိနဲ့ အဖေဆီအကူအညီတောင်းထားတယ်... သူ့ကိုမိဘတွေ ခက်ကကြည့်ရင်... သဘောမတူစရာ ဘာမှမရှိတော့ အဖေလည်း ငြင်းရခက်တာပေါ့”

“သမီးသူ့ကိုမှမကြိုက်တာ... ”

“ဒါဆိုသမီးမှာရည်းစားရှိလား”

“မရှိဘူး”

“ပရိရင် သူ့ကိုကော့စဉ်းစားသင့်တယ်”

“အဖေတို့ကလေ ကိုယ့်သမီးကလေး အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေဆိုတာမရှိဘူး... သူ့အကြောင်းဆိုတာ ဦးကုဋေအသက် အစိတ် ယိုးဒယားက အမ်ဘီအေဘွဲ့ရဆိုတာနဲ့ အပြည့်အစုံ ဘယ်လိုမှ ဆီနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုအပြည့်အစုံသိအောင် သူနဲ့တွဲကြည့်သင့်တယ်... ”



အဲဒါကြောင့် စကားပုံတွေထားခဲ့တာ။ ကံဆိုးမသွား  
မိုးလိုက်လို့ရွာလို့။ ဦးကုဋေက ကျောင်းကိုလာ၊ မိငယ်ကပတ်ပြေး၊ သီ  
ကစာမကျက်သောမိငယ်ကို စာတွေရှင်းပြဖို့ကြိုးစား။ သပွတ်တူ  
လုံးပတ်ကျာလည်ခိုက်နေသည်။

“မိငယ် ဒီနေ့စာနှစ်ပုဒ် ရအောင်ကျက်ပါလား”

“မူကျက်ချင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်”

“ရတယ်... ရှင်းပြလည်းနားဝင်မှာမဟုတ်ဘူး... သီ

ဖာသာပဲကျက်...”

ပြောနေရင်း ဦးကုဋေကားကို ကျောင်းထဲဝင်လာတာ တွေ့  
မိငယ်အပြန်ထကာ နီးစပ်ရာ အိမ်သာထဲပြေးဝင်သည်။ ကံဆိုးချင်  
အိမ်သာက ယောက်ျားအိမ်သာ။

သီဟက မိငယ်ထပြေးတာကို နောက်ကလိုက်ဆွဲ၍သာ တော်  
တော့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲမိငယ်”

“ဘာမှမပေးနဲ့ ဟိုမှာပါဂျဲရိုးပေါ်ကဆင်းလာတဲ့လူ တွေ့လား”

“အင်း”

“အဲဒီလူကို သွားပြောပေး... မိငယ်အခု ကျောင်းမှာမရှိဘူး  
ဦးလေးတင်ပြန်သွားတာလို့ သွားမြန်မြန်ပြောပေး”

ဘုမသီဘမသီ သီဟက မိငယ်မှာတဲ့အတိုင်းမပြော။ မိငယ်  
ဦးကုဋေကို ပြလိုက်သေးသည်။ ဦးကုဋေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ

“ဘာကိစ္စလဲ”

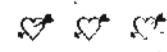
ဟုမိငယ်မာမာထန်ထန် မေးပစ်လိုက်သည်။ သီဟကိုတော့  
အောက်စောင်းတခဲခဲ။

“ဦးလေးက မိငယ်ဆီသွားဆိုလို့ ကိုယ်လာခဲ့တာ”

“အဲဒါဆိုမိငယ်ကပြန်လို့ပြောလိုက်မယ် ပြန်တော့...”

“ဟာကွာ မိငယ်ကလဲ”

“ဟုတ်တယ်... မိငယ်အခု အိမ်သာတက်ချင်လို့ သီဟ  
အာင့်ပေး... ရော့လွယ်အိတ်ယူထား... ဦးကုဋေပြန်တော့လေ...  
သီဟမိငယ်ပြန်ထွက်လာတဲ့အထိ ဒီမှာပဲစောင့်နေနား...”



“အားနာစရာကြီးဗျာ မိငယ်ကလဲ...”

“ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ... နေပါဦး သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဟသိလား...”

“အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆို”

“လဲသေလိုက် အိမ်ကသဘောတူတဲ့လူသိလား... မိငယ် မကြိုက်လို့ပျက်မလိုဖြစ်နေတာ သူကသဘောကျသတဲ့ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်း ပြန်ဆက်နေတာ... သိဟကလဲသေ ဘာမှလဲမသိဘူး၊ သူများပြော တိုင်းယုံရလား သူကမိငယ်ယောက်ျားဆိုလဲ ယုံမှာလား”

“အဲဒါတော့ ဘယ်ယုံမလဲ... မိငယ်ယောက်ျားမရှိတာ ကျွန်တော်သိတာပဲ”

“အခုအတင်းပေးစားရင် ရှိသွားမှာပေါ့...”

“ဟာ... အဲသလိုတော့ မယူပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိငယ်မှမချစ်ဘဲဟာ”

မိငယ်ဘယ်လောက်ကြည်နူး သွားသလဲဆိုတာ ပြောပြမရနိုင်။ သူ့ကို ကြည်နူးစွာ ငေးကြည့်ရင်း မိငယ်ကတီပေးလေသည်။

“စိတ်ချမိငယ် မချစ်ဘဲနဲ့ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူဘူး”

“အဲသလိုမှပေါ့”

“သိဟဧရာ”

“ကျွန်တော်ကလား... ကျွန်တော်ကသိဟပဲလေ”

မိငယ်နဲ့ ပေါင်းပြီးနောက် သူစကားပြောတာ အတန်ငယ် သွက်လက်လာသည်။ သူများတွေအမြင်မှာတော့ သူသည်မိငယ်ဖျက်ဆီး ချွံဖျက်စီးတော့မည့် သားကောင်းရတနာလေး၊ တကယ်တမ်းမှာသူက သူမနေရသောဘဝကို မိငယ်ရနေ၍ စိတ်ဝင်စားသဘောကျတာရယ်၊ မိငယ်ကိုခင်တာရယ်ကြောင့် သူနဲ့မိငယ်ကို အတွဲလိုသွားလာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အံ့မယ်... ဘာမှလဲမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့ သိဟဆိုတာ ခြင်္သေ့လေ”

“သိသားပဲ”

“ခြင်္သေ့ငါးမျိုးရှိတယ်ဆိုတာဧရာသိလား”

“မသိဘူး”

“ခြင်္သေ့ငါးမျိုးရှိတယ်မိငယ်ရဲ့ တိကသိဟဆိုတဲ့ ခြင်္သေ့က



မြတ်စားတယ်၊ ကာဠသီဟဆိုတဲ့ ခြင်္သေ့လည်း မြတ်ပဲစားတယ်၊ ပဏ္ဍုသီဟရယ်၊ ကေသရသီဟရယ်၊ နရသီဟရယ်က ဟင်းမျိုးပဲစားတယ်”

“သီဟက ဘယ်သီဟလဲ”

“ကျွန်တော်က ကေသရသီဟလိုမျိုးပဲဖြစ်ချင်တယ်။ ဟင်းမျိုးကလွဲရင် ရရာမစားဘူး။ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော့်သမိုင်းမှာ မိန်းမနဲ့ ပက်သက်ပြီး ဘယ်တော့မှမရွှပ်စေရဘူး...”

“ဒါဆိုသီဟကိုရတဲ့ မိန်းမလေးက သိပ်တံကောင်းမှာပဲ”

သူကမိငယ်ရှေ့တော့ ဖျတ်ကန်ကြည့်သည်။ မိငယ်ကလည်း အကြည့်မှို အကြည့်နှစ်ခု လမ်းခုလတ်မှာ အချိန်ပြင်းထန်စွာ တိုက်မိကြသည်။ ပြီးတော့ လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်တန့်နေကြသည်။

“မိငယ်ကိုအိမ်က ဘာလို့ယေးကျွေးယူစေချင်တာလဲ”

“မသိပါဘူး ဆိုးလို့ထင်တာပဲ...”

“ဒါဆိုမိငယ်လိမ္မာသင့်တယ်”

“မလိမ္မာချင်ပါဘူး၊ မိငယ်စိတ်ချမ်းသာတဲ့ဘဝကို လူတွေ ဘယ်လောက်မကောင်း ပြောပါစေမိငယ် နေပျော်တယ်...”

“မိငယ်စိတ်ဆင်းရဲနေရလို့လား”

“အင်း...”

“မထင်ပါဘူး”

“မထင်ရင်ဘာလို့မေးသေလဲ... ကဲ...”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့...”

“မဆိုးပါဘူး... မိငယ်ဆိုးတယ်နော်၊ သီဟက မိငယ်နဲ့ ဆင်တူနေတော့ သီဟပါပျက်စီးသွားဦးမယ်”

သူကရယ်လေသည်။

“အဟုတ်ပြောတာ...”

“မိငယ်က ကျွန်တော့်ကို မဖျက်ဆီးပါဘူး”

“အဲမယ် မိငယ်ကိုပျားအထင်သေးလို့”

“မဟုတ်လို့လား ကျွန်တော်စာကျက်ရင် မိငယ်ဘယ်တုန်းက နှာင့်ယှက်ဖူးလဲ... မိငယ်တစ်ခါမှ ကျွန်တော်နဲ့ စာအတူမကျက်ဘူး”

“ဆပ်ပလီဖြေဖို့ ကြံရွယ်ထားပါတယ်ဆိုမှ”

“မဖြေပါနဲ့မိငယ်ရယ် တခါထဲအောင်အောင်ဖြေပါ...”

“မိငယ်ကို ဘာလို့တခါထဲအောင်စေချင်တာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူးဗျ...”

“အိမ်မှာလာကျက်ပေးမလား”

“မလာချင်ဘူး... ကျောင်းမှာပဲကျက်လေ”

“မကျက်ချင်ဘူး”

“မိငယ်တကယ်ဆိုးတာပဲ”

“စိတ်ပျက်သွားပြီမို့လား”

“ရပါတယ်... သည်းခံရမှာပေါ့”



မိငယ်နဲ့သူကြားကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်လာတာ သူ့အစ်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မိငယ်ကို အသေအချာ လာရောက် စစ်ဆေးပေးခြင်းလိုသော သဘောမျိုးပြီး သူတို့မောင် မိငယ်ကြောင့် စိတ်လေတာဟု စွပ်စွဲလိုကြသည်။ မိငယ်လည်း ဘာမှမလုပ်ရသေး၊ သူကလည်း ဘာမှမပျက်စီးသေး (ထင်တာပဲ)။

ကျောင်းမှာက စာတော်သောသူဘက်ကသာ နှာရိုးထုံးစံရှိ ကြသည်။ မိငယ်ပဲမတန်မရာတွေ မှန်းနေသလိုလို့။

အပြင်ကမျက်လုံးများနဲ့ဆို ဒီတောပုံဘတ်စ်ကားတိုးစီးနေတဲ့ စာကြမ်းပိုးတစ်ယောက်နဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာသော (ဆရာဝန်တစ် ယောက်ဖြစ်မှာသေချာသော) မိန်းခလေးတစ်ယောက် နှာချင်နှာမိငယ် ဘက်ကနာရမှာ။

ခုတော့ သူ့အစ်မများပင် မိငယ်ကို အပြစ်တင်လိုဟန်။

သူတို့မောင်ရဲ့ ပညာရေးထိခိုက်နစ်နာသွားမှာ ဘာညာ စကားကြီးကြီးကျယ်ဖြင့်...

“သူ့ပညာရေးတိုင်းတစ မဖြစ်စေရပါဘူး... မိငယ်မိဘ တွေထားပေးနိုင်ပါတယ်”ဟု မိငယ်တမင်ရွံ့ပြောပစ်လိုက်သည်။

သူနဲ့မိငယ်အဖြစ်က လူတွေကသာအထင်ကြီးနေတာ သူက ဘာမှမဖြစ်မရှိတာ မိငယ်အသိဆုံး၊ သူ့အစ်မတွေကတောင် အတွဲဟု ထင်ပေမဲ့တကယ်တမ်းအတွဲမဟုတ်တာ မိငယ်တို့ဖာသာသိနေသားပဲ။

“သီဟအစ်မတွေက သီဟနဲ့မိငယ်ကို မပေါင်းစေချင်ကြဘူး”

“.....”

“ဒီနေ့ကစပြီး မိငယ်တို့ဝေးဝေးနေကြရအောင်”

“.....”



“မိငယ်... ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ...”

“ငါ့ကိုလက်ထပ်မလား”

“ဘာ”

“တိုးတိုးဖော်ပါဟ... နင့်ကျောင်းက လူတွေကြားထဲမှာ”

“နင်လာနောက်နေတာလား လမင်း... ငါအခုဘယ်  
လောက် စိတ်ရွတ်နေသလဲ နင်သိရက်နဲ့... ပွဲလန်တုန်းဖျာမခင်းနဲ့”

“ဒါကတော့ နင်ဖာသာ နင်စည်းဖောက်တာပဲ... သူငယ်  
ချင်းကို သူငယ်ချင်းလိုခင်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပြီးတော့ နင့်မှာယမုံ့ရှိ  
တယ်”

“ဒါဆိုနင်ကရော ဟင်ဦးကုဋေရှိရတ်သားနဲ့ ဟိုငတုံးကို  
ဘာလို့ ကြိုက်နေသေးလဲ”

“တော်စမ်း... သူ့ကိုလုံးဝမဖော်ကားနဲ့... သူ့ဟာသူနေ  
တာဘယ်သူ့ကိုမှသူ ဘာမှမလုပ်ဘူး... ငါ့တို့နှစ်ယောက်ဘာမှ မဟုတ်  
တာတောင် ဘာလို့နင်တို့တွေ အပြစ်ဖို့ချင်ရတာလဲ၊ နင်တို့တွေ နဲ့နဲ့မှ  
မတရားဘူး”

“နင်ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် နင့်အိမ်ကို ငါပြောလိုက်တော့မယ်”

လမင်းကတကယ်အမေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောလေသည်။ ပိုပို  
သာသာလေးတွေ ထည့်ပြောသော မိငယ်ကို ရာဇသံတွေ ပေးကုန်ကြ  
တော့သည်။

“တန်ရာတန်ရာ မမှန်းဘူး... အဲဒီကောင်လေးက ဘာများ  
မက်မောစရာရှိလို့လဲ... မွဲဆေးဖော်နေတယ်... စာတော်တာ  
တစ်ခုထဲနဲ့ ဘာမှလုပ်စားလို့မရဘူး...”

“မိငယ်သိပါတယ်... မိငယ်တို့ဘာမှလဲမဖြစ်သေးပါဘူး”

“မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ လမင်းကပြောပါလား”

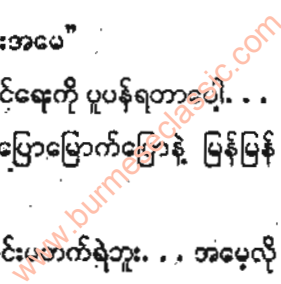
“အမေတို့က လမင်းကိုယုံမှာလား သမီးကိုယုံမှာလား”

“ဘယ်သူ့မှမယုံဘူး”

“မိငယ်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးအမေ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ညည်းနှောင့်နေကို ပူပန်ရတာပေါ့...  
အိမ်ထစ်စဉ်ပေးတဲ့လူကျတော့ တောင်ပြောမြောက်ပြောနဲ့ မြန်မြန်  
ပေးစားမှဖြစ်မယ်...”

“မိငယ်ယောက်ျားယူပြီး ကျောင်းဖောက်ခဲ့ဘူး... အမေ့လို



မိငယ်စိုက်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူး... ရှက်တယ်... ”

“မိငယ်”

အမေ့ကို အဲဒီလိုပြောလျှင် အသံတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် နာလေ့ရှိသည်။ အမေလည်းအသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခွဲ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးစမှပဲ အိမ်ကသဘောတူသော အဖေနဲ့ယူခဲ့သည်။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုသောစကားကို မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အလိုက် အမေတို့က ထိန်းသိမ်း၍ အမွေဆက်ခံလာခဲ့သည်။ ကိုနည်းတူစွာပင် မိငယ်ကိုလည်း အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်ပြည့်ပြီဆိုကာ... ဒီတိုင်းကြည့်မနေနိုင်တော့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မိငယ်ကတော့ အသက်သုံးဆယ် လောက်မှပဲ အိမ်ထောင်ပြုချင်သည်။ အဲဒီအချိန်ဆို အမေတို့ထောက်ပံ့စရာလည်း မရှိတော့။ ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ကောင်းကောင်းရပ်နေနိုင်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိဘဆီက ပိုက်ဆံမတောင်းချင်ရုံသာမက လင်သယ်ဆီ ကလည်း မိငယ်လက်ဖြန့်မတောင်းချင်။ အဲဒီမှာနကိုပဲ တလွဲဆံပင် ကောင်းသောမာနဟု အမေကယူဆနေသည်။

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခေါင်းမာနေတာလဲ... အိမ်က ကျွေးတာစား ဆင်တာဝတ်နေပြီး အိမ်ကပြောတာ တစ်ခွန်းမကျွန်ပြန် ပက်တယ်... နင်ခေါင်းထဲမှာ ငါ့အမေဆိုတာရော ရှိသေးရဲ့လားဟင် နဆေးကျောင်းရောက်မှ အပြီးထောင်မလာနဲ့... နင့်တို့ညာဏ်ကောင်း တယ်ဆိုတာ ငါအိပ်နေသလောက်ပဲရှိတယ်”

“ခက်တာပဲအမေ့ကို ဘယ်သူကညာဏ်မကောင်းဘူး ပြောလို့

ထဲ အဓိကပြဿနာက ယောက်ျားမယူချင်တဲ့သမီးနဲ့ ယောက်ျားပေး စားချင်တဲ့အမေတို့ နားလည်လွဲမှုပဲ... လမင်းဆိုတဲ့ကောင် ပြောတာ တွေလည်းယုံမနေနဲ့... အဲဒီကောင်က ဖာစစ်ကုမ္ပဏီကောင်းတဲ့ကောင် ဟုတ်ဘူး... ”

“ဒါပြင်သီဟဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ညည်းတကယ် ဘာမှ မဟုတ် ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ... ပြီးမှ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် အသံကြား ကြည့်... ချက်ချင်းကုနေနဲ့ ပေးစားပစ်မယ်... ”

“အမေဘာသိလို့လဲ သူ့မှာရည်းစားငုတ်တုတ်ကြီးနဲ့ သမီးကို အမင်အမြင်ကတ်လို့ ယူမယ်လို့ပြောတာ... သူ့ရည်စားနဲ့လည်း ငြိတ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အမေတို့က စွတ်လုပ်နေ သမီးကြားထဲက သိက္ခာ တဲ့တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းသာပြီးစုတတ်ဆောင်းတတ်တဲ့ ယောက်ျား နဲ့မှ သမီးဘဝအေးချမ်းမှာ အမေတို့ပေးတဲ့ အမွေဆိုတာ သမီးတို့ အသက်ပဲ သုံးရင်တုန်မယ်။ သမီးတို့မျိုးဆက်အတွက်က ယူမဲ့ယောက်ျား ဆက်က ချမ်းသာမှုဖြစ်မယ်”

“မချမ်းသာလဲ ဘာဖြစ်လဲအမေရာ”

“ညည်းက ဈေးတောင်းဝန်းရွက်ပြီး ယောက်ျားကို ရှာကျွေး လို့လား”



“ဒေါက်”

ကျောင်းဆရာမလတ်သံလို့ ပပြောရ။ ခေါင်းကထူပူသွားသည်။ အမေ့အာဏာက အဖေထက်ပိုပြင်းသည်။ အမေ့ကိုမှ လက်တိုင်ပြောတာ နဲ့နဲ့မှ မကျေနပ်။ ဒီကောင်က မစားရတဲ့အပဲ သဲနဲ့ပဲ တဲ့ကောင်ဟု မိငယ်ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးပစ်သည်။

“ပြောပြီးပြီနော် အခေါက်ပေါင်းမနဲ့ဘူး... ငါသဘောတူလူနဲ့မှ အမေ့ရမယ်နို့မို့ ဆို တပြားမှမရဘူး”

မိငယ် မျက်စည်ဝဲလျက် ကျန်ခဲ့သည်။ အိပ်ကပြဿနာမှာ ကျောင်းကိုလာသော်လည်း သီဟနှင့်မတွေ့အောင် ရှောင်ရသော အကြိုးလှသည်။

သီဟကလည်း သူ့အစ်မလာပြောတာကို အားနာစွာ မိငယ်ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်တောင် မနှုတ်ဆက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လေသည်။ အရင်လိုနွေးထွေးမှုတွေအစား ရင်နှင့်မူတွေအစားထိုးဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သီဟနဲ့ ကြိုက်တဲ့အသံ ထပ်ကြားတင်ဦးကုဋေနဲ့ ပေးစားပစ်မယ်ဆိုတော့ မိငယ်မလန့်လို့မရ။ အလှူကြီးကို မုန်းပါတယ်ဆိုမှ ယူရလျှင်သတ်သေဖို့ပဲ စိတ်ကူးတော့သည်။

ရည်စားဟေ့ရွံ့ရက်နဲ့ မိငယ်ကို အချဉ်လို့သဘောထားတင်ဦးကုဋေကို လက်ထပ်ခဲ့အစား မိငယ်စောစောစီးမြေကြီးထဲဝင်ကောင်းပါသည်။



မထင်မှတ်ထားတာက သီဟသည် မိငယ်ရဲ့ ဟန်းဖုန်းကို ညဘက်တစ်နာရီခန့်မှာ ဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိငယ်တို့နှစ်ယောက် ဖုန်းတစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူး၍ မိငယ်သည် သီဟဆက်တယ်ဆိုတာ သိသိချင်းမှာ လက်ဖျားတွေအေးစက်ကာ ဖုန်းပင်ခုတ်ပေါ်လွှတ်ကျသွားခဲ့သည်။

ပြီးမှတစ်ဖန်ကတန်း ပြန်ကောက်ယူပြီး ပြောရသည်။ ဖုန်းထဲက သီဟအသံက တိုးတိုးလေးရယ်။ ကလေးလေးတစ်ယောက် နေမအောင်း၍ ညည်းသလိုမျိုး။

“မိငယ်နေကောင်းလား”  
“ညတစ်နာရီတိုး ဖုန်းဆက်တာ အဲဒါပြောဖို့လား... ဒါဆို နို့ချလိုက်တော့မယ်”

“ဟာမလုပ်ပါနဲ့မိငယ်... ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်းမသိ  
လို့ပါ...”

“ဒါဆိုတစ်ညအိပ်ပြီး စဉ်းစားဦးပေါ့”

“မိငယ်... ကျွန်တော်စာကျက်လို့မရဘူး”

“မျက်မှန်ပါဝါတိုးပြီထင်တယ်... မနက်ဖြန် မျက်မှန်သွား  
မစ်ပေါ့”

“မိငယ်ရာ... မနောက်ပါနဲ့”

“အတည်ပြောနေတာ... တို့နဲ့ပေါင်းပြီး သိဟဘာသာတိုင်း  
အမှတ်နဲ့တာ အိမ်ကဆူတယ်ဖို့လား... အမှန်အတိုင်းပြော”

“အဲဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါ”

“ကဲ... ဒါဖြင့်... ပြော”

“မိငယ်... ကျွန်တော်အခုလုံးအိပ်လို့မရဘူး”

“အိပ်ဆေးသောက်အိပ်”

“ကျွန်တော်မိငယ်ကို အရမ်းလွမ်းနေတယ်”

“ဟင်”

“မိငယ်ရဲ့ ခေါက်ဖိနပ်သံလေးကိုပဲ နားထဲမှာကြားနေတယ်။  
မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ရင် မိငယ် နေကြာစေခွဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေါက်နေသ  
လိုခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မိငယ်သူစိမ်းဆန်နေတာ ကျွန်တော်  
မခံစားနိုင်ဘူး... ကျွန်တော့်ကိုဘယ်သူ့ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး  
ကျွန်တော်မိငယ်ကို ချစ်နေတာလားမသိဘူးဗျာ”

မိငယ်ရင်ထဲမှာ ဖီးတောင်တွေ အဆင့်ဆင့်ပေါက်ကွဲတုန်ပြီ။  
သူမိငယ်ကိုဖွင့်ပြောခဲ့ပြီ။ မိငယ်မရှိရင် သူမနေတတ်တော့သလို မိငယ်  
ထရောသူနဲ့ စကားမပြောရတဲ့နေ့တွေမှာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲရ  
တာ သူ့သိရဲ့လား။ မိငယ်မပြောတော့ဘူးနော်။ သူ့သိရမယ်လို့ မိငယ်  
ထင်တယ်လေ။ အချစ်စစ်မှန်ရင်မိငယ်တို့လမ်းဟာ ပြောင့်ကိုပြောင့်ဖြူ  
ရပေမည်။ မိငယ်သည် ခဏချင်းမှာပင် အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်လျက်  
သူ့စကားများကို စူးစိုက်နားထောင်နေမိသည်။

“မိငယ် ကျွန်တော်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်... I  
want to with her, I want to close to her, No one else to  
approach to her တဲ့ အဲဒါဆို You're in deeply in love တဲ့...  
အခုကျွန်တော်အဲဒီအတိုင်းဖြစ်နေပြီ။





“ဟာ... တံကယ်... ဟာ... မိငယ်... နင့်ကို စာကြမ်း  
 ပိုးက တကယ်ဖွင့်ပြောတယ်... ခြော် ဖင်းက အသဲနှလုံးရှိသေးတယ်  
 ကိုး... ငါကသူ့ကို ခက်ရှုပ်ကြီးမှတ်လို့... ခြော် မိငယ်... မိငယ်  
 စက်ရှုပ်ကိုတောင် ရည်စားစကားပြောအောင်လုပ်နိုင်တယ်... ဂုဏ်  
 ယူပါတယ်... ဂုဏ်ယူပါတယ်”

မီးမီးက မိငယ်ပြောပြတာကိုနားထောင်ပြီး ရယ်လိုက်ပေါက်  
 ကရပြောလိုက်လုပ်နေလေသည်။ မိငယ်မှာတော့ ဘယ်အချိန်သူ အခန်း  
 ထဝင်လာမလဲဟု အပေါက်ဝကိုသာ မျှော်တလင့်လင့်ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ ဒီနေ့မိငယ်အလှတွေ ခါတိုင်းထက်ပိုပြင်လာသည်။

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတွေဟာ အလိုလိုလှလာတယ်တဲ့... ”

မီးမီးဒီနေ့ငါလှရဲ့လား”

“မလှဘူး”

“ဟင်”

“နင်ပြင်ထားတာ တအားများနေတယ်၊ ဟိုမျက်ခွံက  
 ဝန်းရောင်တွေက အရမ်းထင်နေတာပဲ၊ နားကွင်းကအစိမ်းရောင်၊ အင်္ကျီ  
 တလည်းအစိမ်းဆိုတော့ တောက်နေတာပဲ၊ ဒီကြားထဲ Gucci မိနပ်က  
 အနီရောင်ဆိုတော့ နင့်ဟာက ကြက်တူရွေးနှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသလိုပဲ  
 အဟိ”

“ကြည့်စမ်း... ငါ့ကိုဘယ်အချိန်ကထဲက နှိပ်ကွပ်ချင်နေသ  
 လဲမသိဘူး ပြောတာများရစရာမရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တာပဲ... နင့်ပုံစံက မျက်စိကျိန်းတယ်”

“သူတလဲ ဆရာမပဲလာနေပြီ ခုငယ်ရောက်သေးဘူး”

မိငယ်မှာ လည်တဆံ့ဆံ့နှင့် နောက်ဆုံးတစ်နေ့သာကုန်သွား  
 သည်။ သူ့ရောက်မလာ။ အိမ်ကိုပြန်သာသွားရသည်။ မိငယ်မှာ စိတ်နဲ့  
 တိုယ်မတပ်။ သူ့ဘာများဖြစ်နေသလဲ။ စိတ်ပူကာလူကနေမထိ ထိုင်မသာ၊  
 တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ မိငယ်ဆီ ညနေခြောက်နာရီဖုန်းဆက်  
 သည်။

“ဒီနေ့မိငယ် အစိမ်းရောင်ဝတ်တယ်”

“အင်း”

“ဒေါက်မိနပ်အနီရောင်စီးလာတယ်”

“အင်း”

“သိပ်ရှုပ်ဆိုးတာပဲ”

“သီဟဘယ်လိုသိသလဲ”

“သိတာပေါ့... ကျွန်တော်ဒီနေ့ ကျောင်းမှာရှိတယ်”

“မတွေ့ပါဘူး”

“ဘယ်တွေ့မလဲ အခန်းထဲမှ မဝင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိငယ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာရှက်လို့”

“မနက်ဖြန်လည်း အတန်းမတက်ဘူးပေါ့”

“အင်း”

“ဒါဆိုမိငယ်ပဲ ကျောင်းဖြောင့်လိုက်ပါမယ်၊ သူ့ကျောင်းဖျက်ရင်

စာတွေအဆက်ပြတ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မိငယ်က ပြဿနာမရှိဘူး”

“မိငယ်”

“ဟင်”

“အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“သီဟနဲ့ဖုန်းပြောနေတယ်လေ”

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

“မနက်ဖြန်အလှပပြင်တော့နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိငယ်ကအလှပြင်ရင် ရှင်ဆိုးသွားရော... ဟို... ဘာခေါ်

လဲ မျက်ခွံပေါ်က လက်လက်ထနေတာ နှုတ်ခမ်းနီအရောင်က

ထက်လက်ထနေတာ ကျွန်တော်မျက်စိကိုနိုးတယ်”

“အလှပပြင်ရင် ဘာလိမ်းရမလဲ”

“သနပ်ခါးလိမ်းပေါ့”

“သနပ်ခါး”

“အင်းလေ”

“တခါမှ မလိမ်းဖူးဘူး”

“လိမ်းကြည့်ပါလား... ပါးကွက်ကလေးကွက်ထားရင် မိငယ်

မျက်နှာက သိပ်ကြည့်ကောင်းသွားမှာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“အင်း”

“သီဟကိုစကားမတတ်ဘူးထင်နေတာ ပြောတတ်သားပဲ”

“မိငယ်သင်ပေးတာလေ”

မိငယ်မှာ သူ့စကားများကို ဘယ်လိုချစ်မှန်းမသိ၊ တကယ့်ကို

နူးညံ့သိပ်မွေ့ပြီး အပြစ်ကင်းသောချစ်သူပါလား။

သူဆင်းရဲတာ အပြစ်မှမဟုတ်တာ။

အမေတို့သဘောမတူလည်း မိငယ်ကတော့ သူ့ကိုချစ်စိတ် နှင့်သူ့ဖက်က အဆုံးစွန်ရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်အိမ်တဲသိလို့ မဖြစ်သေး၊ သိတာနဲ့ ပြဿနာ တအကြီးအကျယ် တက်လိမ့်မည်။ မိငယ်အတွက် ရည်းစားတစ်ယောက် ထားရတာ မဟာစွန့်စားခန်းကြီးလို လျှို့ဝှက်သဲဖိုဆန်လှသည်။ ကျောင်း

မှာလည်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မတွဲခဲ့။  
 သူ့ဘက်ကိုသတင်းပေါက်သွားမှာစိုးသည်။  
 သူကဘယ်တော့မှ မိငယ်ကားပေါ် လိုက်မစီးသူ။  
 မိငယ်ကလည်း မခေါ်သူပို့ အပြင်မှာတွဲလို့လည်းမရ။  
 မိငယ်နဲ့သူ့ကို အနဲငယ်စိမ်းသယောင် လူတွေမြင်ကြသော  
 အခါ တကယ်အဖြစ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ် သူကမိငယ်ကို အကပ်မခံ  
 ဆိုသော သတင်းကထွက်လာသေးသည်။

“ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ မီးဖိုရယ်. . . ငါတို့နှစ်ယောက်  
 မှာ ဘယ်သူ့ရည်းစားစကား စပြောမယ်လို့များ သူတို့ထင်ထားလဲ  
 မသိဘူး. . . ငါ့ကိုတော်တော်မေတ္တာထားပုံတယ်၊ သီဟဘက်ကစဲ  
 နာတော်မှုကြတယ်. . .”

“အေးလေ ငါလည်းနင်ပိတ်ထားလို့သာ မပြောတာ၊ ပြောချင်  
 တာမှ အူကိုယားနေတာပဲ၊ သီဟကနင့်ကို ဖုန်းထဲမှာ ဘယ်လိုခွဲထား  
 သဲတာ အရမ်းပြောပြချင်တယ်သိလား. . .”

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့. . . အခုမှ ဇာတ်လမ်းကစတုန်းရှိတာ”

“ဒါနဲ့ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ ပေးသိပြီလား”

“ရွှေယိမ်းကိုတော့ ပြောပြမယ်စဉ်းစားသားပဲ၊ လမင်းကတော့  
 ပြောလို့မဖြစ်ဘူး. . . ငါ့အမေကို သူတစ်ခါတိုင်ပြီးပြီ၊ ဒါတစ်ခါ ထစ်  
 တိုင်ရင် ငါပြဿနာမရှင်းနိုင်တော့ဘူးဟ. . .”

“ရွှေယိမ်းကိုပါ ပြောပြမနေပါနဲ့တော့လား မိငယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လမင်းသိမှာစိုးရင် ရွှေယိမ်းကိုပါ နင်မပြောနဲ့တော့. . .  
 နင်တို့ကိစ္စတ နှစ်ဖက်စလုံး ပြဿနာတွေနဲ့ အပြင်ကကြည့်တော့ ဘာမှ  
 မဟုတ်သလိုနဲ့. . .”

“နင်နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲလေ. . .”

“ငါကနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်. . . နင့်ကိုငါသနားတယ်  
 မိငယ်သိလား. . . လူတွေက စာတော်တာလေးတစ်ခုထဲနဲ့ ပေါက်ကရ  
 လျှောက်ပြောနေတာ တကယ်တမ်းနင့်အိမ်ကနာတာ. . . လမ်းမှန်  
 တယ်၊ သီဟဆိုတဲ့ကောင်က နင်စီးတဲ့ကားတစ်စီးစာငွေတောင် ဆရာဝန်  
 လစာနဲ့ နောက်ဘယ်နှစ်နှစ်ရှာရမှန်း မသိနိုင်ဘူး. . . စာတော်တာ  
 တစ်ခုထဲနဲ့ အားကိုးလို့မရဘူး. . .”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ သူမရှာနိုင်လည်း အပြစ်မတင်ပါ  
 ဘူး”

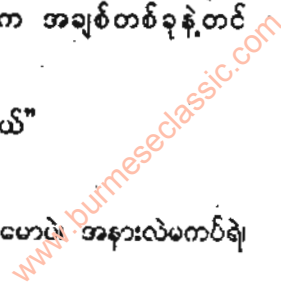
“နင်ကချစ်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ့လိုမိန်းမက အချစ်တစ်ခုနဲ့တင်  
 တော်တော်ပိုက်ကန်းတတ်တယ်”

“သီဟက နင့်ကိုတကယ်ချစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား နင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“သူ့မှာ နင့်ဇနီးကြည့်ရတာ အမောပဲ၊ အနားလဲမကပ်ခဲ့၊



အထေးကနေ ငေးပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ မျက်နှာကလေးက အပြုံးနေတာ”

မိငယ်ကို အလှပြင်လွန်း၍ သူမကြိုက်၊ စကားများလွန်း၍ သူမကြိုက်၊ စာမေးပွဲကျတာသူမကြိုက်၊ စာသင်ချိန် မှန်နိုးစားရင်း အိပ်နေတတ်တာသူမကြိုက်၊ သို့သော် မိငယ်ကတော့ သူလိမ်းစေချင်သောသနပ်ခါးလည်း ဘယ်တော့မှမလိမ်း၊ စကားကတော့ မများဘဲ မနေနိုင်၊ စာသင်ချိန်မှာ ထိုင်မိက်ရတာကို ဘိန်းစွဲသလို စွဲနေပြီ၊ အဲဒါကို သူဘယ်လောက်ပြောပြော မိငယ်နားမဝင်။

သူက အနဲငယ်ချုပ်ခြယ်ချင်သည်။ မိငယ်က သိရက်နဲ့ နားမထောင်၊ နောက်တော့သူမေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုမိငယ် လုံးဝမချစ်သလိုပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သီဟရဲ့...”

“မိငယ်ပုံစံက ကျွန်တော်အပေါ်မှာ လေးလေးနက်နက်ကို မနှိုတာ”

“လေးနက်စေချင်ရင် ခဲဆွဲပြီးရေထဲခုန်ဆင်းလိုက်ပေါ့”

“ကျွန်တော် စနေတာမဟုတ်ဘူး”

လူရှေ့သူရှေ့ မိငယ်ခေါင်းပြီးတာကို သူကစုတ်တတ်သည်။ ထမီဖြန့်ဝတ်လျှင်လည်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ထားတတ်သည်။ မိငယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရည်းစားဘဝတွေ ဆုံချိန်က ဒီလို တစ်ကျောင်း

ရုံးက လူတွေမရှုတော့တဲ့အထိ မိငယ်က အကြည့်တိုက်ထဲမှာ သူ့ကို စိုင်းစောင့်နေရပြီး သူကဘယ်သူမှမကျန်တော့မှ မိငယ်နားမှာ လာထိုင်စေတတ်သည်။ စာကြည့်တိုက်ပိတ်ချိန်မှာ မိငယ်တို့လမ်းခွဲချိန်ဖြစ်သည်။ အဲ... သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိငယ်သည်းမခံနိုင်တာတစ်ခုပဲရှိသည်။ အဲဒါကတော့ ချိုင်းခွေးနဲ့လွန်းတာဖြစ်သည်။

“သီဟရေတစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ခါချိုးလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မိငယ်ရဲ့”

“နဲ့လို့”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် သီဟအိမ်က ခွေးနဲ့တံအားနံတာပဲ... Roll on အစ်ခုသုံးပါလား...”

“မိငယ်က အနဲ့ခံကောင်းသားပဲ”

“အံ့မယ် ရှင်ဆီကနဲ့လွန်းလို့ပါနော်”

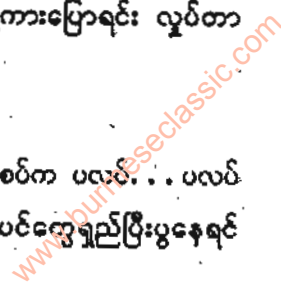
“မိငယ်မကြိုက်တာလေးတွေ ပြောပြထားဦး ရှောင်ရအောင်လို့”

“အင်း ဒူးခေါင်းတို့ပေါင်တို့ စကားပြောရင်း လှုပ်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တဲ့”

“နောက်အစားတစ်ခုခုစားရင် ပါးစပ်က ပလပ်... ပလပ်

ပြည်တာ မကြိုက်ဘူး... ခေါင်းက ဆံပင်တွေရှည်ပြီးပွနေရင်



မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပုဆိုးတွန့် ကြေနေရင် မကြိုက်ဘူး... ရှုပ်အတိုင်း  
လက်ရှည်ဝတ်ရင် မကြိုက်ဘူး... ”

“ဒါပဲလား”

“ကျွန်သေးတယ်... သီဟကို တောင်မလေးတွေနဲ့ စကား  
ပြောရင်မကြိုက်ဘူး”

“ဟာကွာ အဲဒါလူမှုရေးပဲ”

“ဘာလူမှုရေးလဲ အိမ်ကသိမှာစိုးလို့ လူမြင်သူမြင်မတွဲတာ  
ရှင်ကအခွင့်အရေးမယူနဲ့”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့တုန်း မိငယ်ရာ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ အတန်းငယ်က ကောင်မလေးတွေ စာလာ  
မေးရင် သွားအပြီးသားနဲ့ သွားချေးအထပ်ထပ် တောင်မြင်ရတယ်...  
ပီတိတွေပြောပြီး အီးအီးတွေပါမဲ့ရင်လေ”

“သဝန်တိုတာလား”

“မသိဘူး... မကြိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ... အဲသလို  
စာမေးရင်းရယ်မောနေတာတွေရင် မိငယ်ရင်ဘတ်ထဲက အောင်လာ  
တယ်... သဝန်တိုတာထင်ပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခံစားမှုတုန်း မကောင်းပါ  
ဘူး... ရင်ထဲမှာနာတယ်... ”

“ကျွန်တော်မိငယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှစိတ်ထဲမထားပါဘူး”

“ပြောလို့ရမလား... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်  
စာချုပ်နဲ့ တောင်ချည်ထားလို့မရတာ... ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား

ထစ်ခွန်းထဲနဲ့ ဘယ်လိုမှ ချည်နှောင်လို့မရဘူး... မိငယ် တစ်ခါတုန်လေ  
ထုရင် သီဟကို ကျောင်းထုတ်ပစ်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်တယ်။ ဟုတ်  
အယ်လေ၊ ကျောင်းမတက်ရရင် စာမကျက်ရတော့ဘူး... အဲဒါဆို  
သီဟနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းမလည်တော့ဘူးပေါ့... ”

“မိငယ်က အတ္တတော်တော်ကြီးတာပဲ”

“အတ္တကြီးတာ မဟုတ်ဘူး... ဆုံးရှုံးရမှာကို ကြောက်တာ”

“ကျွန်တော်က မိငယ်ကိုသဝန်တိုတာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အင်း... အိမ်ကလက်ထပ်ပေးမဲ့လူက ရှိနေတယ်လေ”

“တော်စမ်းပါသီဟရယ်... အဲဒီကြွားကြီးများ... ပြီး  
တော့သူ့မှာ ရည်းစား in hand (လက်ရှိ) ကြီးနဲ့ပါ... ”

“အိမ်ကတော့ သဘောတူတယ်မို့လား”

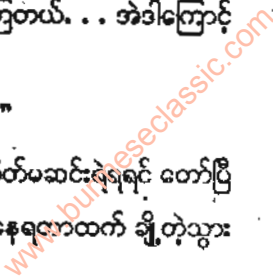
“အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

“ပြောလေ”

“အိမ်ကသူမှမဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းသာရင်သဘောတူတာပဲ...  
အိမ်ကမိငယ်ဆင်းရဲမှာ ကြောက်တယ်၊ စိုးရိမ်ကြတယ်... အဲဒါကြောင့်  
ပါ”

“မိငယ်ရောဆင်းရဲမှာကြောက်လား”

“ဆင်းရဲမှာတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ စိတ်မဆင်းရဲရရင် တော်ပြီ  
ပေါ့... အမေတို့ကကျတော့ မိငယ်ကို အခုနေရတာထက် ချို့တဲ့သွား





မှာ အရမ်းကြောက်ကြတယ်... ကားဆိုလည်းအနဲဆုံးသိန်းသုံးရာ ကျော်မှ... အမေတို့က ကားထင်တာ... တော်ရုံလူဆိုလူကိုထင် တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်နဲ့ဆို သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အင်း... ”

သူ့မျက်နှာကတော်တော်ငယ်သွားသည်။

“မိငယ်”

“ပြောလေ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝေးများဝေးသွားမလားမသိဘူး”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... ”

“မိငယ်စိတ်ညစ်ရမှာ ခိုးတာပါ”

“စိတ်ညစ်တာများ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ သိဟရယ်... ”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး သိပ်တွေးမနေပါနဲ့... ဖြစ်လာမှ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ မိဘကြားမှာ မိငယ်စိတ်ညစ်မှာခိုးတာပါ... ”

အဲဒါကြောင့် မိငယ်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူငယ်ချင်း တွေတောင် မပြောဘူး။ ကျောင်းကမီးမီးတစ်ယောက်ပဲသိတယ်။ သိတ အိပ်ရော ပေးမသိဘူးမို့လား”

“မိငယ်ကမသိစေချင်တာလား”

“လူသိထင်ရှားဖြစ်ရင် မိငယ်ရုတ်တရက် အိမ်ကသဘောတူ တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် သိဟရဲ့... ရုတ်တရက်ကြီးဆိုရင် မိငယ်

လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး... ကျောင်းလည်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြစ်လိမ့် မယ်။ အကုန်လုံး မမျှော်လင့်ထားတာတွေ ဖြစ်လာမှာ... သိဟ နောက်ကိုလိုက်ဖို့ဆိုတာလည်း ပန်းတိုင်မရောက်ခင်မှာ နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်ရုံပဲရှိမှာ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ဆိုးကျိုးချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် တတ်နိုင်ရင် မိငယ်နဲ့ သိဟချစ်သူတွေဆိုတာ သိတဲ့လူနဲ့လေကောင်း လေပဲ... အထူးသဖြင့် သိဟဖက်ကသိရင် သိပ်မဆိုးဘူး... မိငယ် ဘက်ကသိရင် သွားရောပဲ... စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမထားပါနဲ့ သိဟ ရယ်... မိငယ်ကို နားလည်ပေးပါ”

“အဲဒီလူနဲ့ မိငယ်ခင်လား”

“သိတယ်ဆိုရုံပါ”

“ကျောင်းကိုတော့ ခဏခဏလာနေတာပဲ”

“မလာနဲ့လို့ မောင်းထုတ်လို့မှမရတာ... သိဟမျက်မှန် ခဏချွတ်စမ်းပါ”

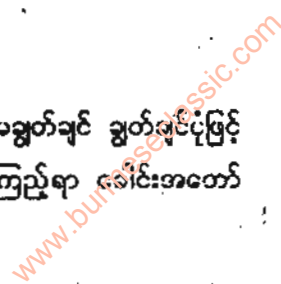
“ဘာလုပ်မလို့လဲမိငယ်”

“တပ်ကြည့်မလို့”

“ဟာမတပ်ပါနဲ့ ပါဝါများတယ်”

“ချွတ်ဆိုချွတ်စမ်းပါ”

မိငယ်ရဲ့တိုက်၍ သူ့မျက်မှန်ကို မချွတ်ချင် ချွတ်ချင်ပုံဖြင့် ချွတ်ပေးသည်။ မိငယ်သူ့မျက်မှန်တပ်ပြီးကြည့်ရာ ခေါင်းအတော် ဖူးနောက်သွားသည်။



“ရော... ရော ခေါင်းမူးတယ်”

“ပြောသားပဲ... မိငယ်ကလေး ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် စကားကို နားမထောင်ဘူး”

“မျက်မှန်ချွတ်ရင် သိဟပြင်ရလား”

“မပြင်ရဘူး... ဝါးတားတားတွေ ဖြစ်တုန်ရော”

“ကောင်းတာပေါ့... ဒါမှနောက် ကောင်မလေးချောချော လေးတွေတွေ့ရင် သိဟမျက်မှန်ကို ချွတ်ခိုင်းထားရမယ်... ”

တခါတလေကျလျှင် သူ့နဲ့မိငယ် ဘာလို့များ ချစ်သူဘဝ ရောက်သွားပါလိမ့်ဟု မိငယ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အကြောင်းကြောင် နိုင်တာပဲ။ တစ်ယောက်အဆိုးဆုံးကျောင်းသူ၊ တစ်ယောက်က အတော် ဆုံးကျောင်းသား။

ဘယ်လိုမှ မတွဲဖက်နိုင်လောက်အောင် ပုံစံတွေက အလှမ်း ဝေးလွန်းသည်။ ရည်းစားသာဆိုသည်။ မိငယ်နဲ့သူသည် လက်ပင် မတွဲဖူးခဲ့။ သူကသတ်လည်း ရပုံပေါ်ပါ။ မိငယ်လည်ဟိုက်အင်္ကျီဝတ် လျှင်ပင် မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားသူ။

“သူများအတွဲတွေလို အတန်းထဲ မှာတူတူထိုင်ချင်တယ် မိငယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ... သိဟအစ်မတစ် ယောက်ယောက် ဆီအဲဒီသတင်းရောက်သွားရင် သိဟဘယ်လိုရှင်းမလဲ ပြော... ”

“ပြောလိုက်ရင် ခေါင်းချည်းကုတ်နေတာပဲ... အဲဒီခေါင်း

ဆုတ်တာချည်းကိုပဲ မုန်းတာဒါနဲ့သိဟ သိချင်းကြိုက်လား”

“မကြိုက်ဘူး”

“ဘယ်ကြိုက်မလဲ... နှလုံးသားမှမရှိတာ”

“နှလုံးသားမရှိရင် မိငယ်ကိုကြိုက်မလား”

“ရုပ်ရှင်ရောကြိုက်လား”

“မကြိုက်ဘူး”

“ထင်သားပဲ... ”

“ဘာလို့လဲ”

“မိငယ်က ရုပ်ရှင်အရမ်းကြိုက်တာ... ”

“ကြိုက်လေ... ဘာဖြစ်လဲ... ”

“ရုပ်ရှင်ကားလေးဘာလေး တွဲကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ကြည့်မယ်”

“အေးလေး... ”

“ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်မကြည့်ဘဲ မိငယ်ကိုပဲ ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလား”

“တော်ပြီ အဲသလိုဆို မသွားတော့ဘူး”

“စတာပါမိငယ်ရဲ့... ”

“ဪ... ရှင်စတတ်သေးတာကိုး... မိငယ်ကဖြင့်

အေးတယ်မှတ်နေတာ”

“ကျွန်တော့်ကို အကုန်လုံးအေးတယ် ပြောပြတာပဲ”



“ဟုတ်တယ် သီဟနဲ့တို့ မထမဆုံးစတွေ့တုန်းကဆို သီဟ ဆွဲဆောင်ပစ်ချင်တာပဲ”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး... အဲဒီနေ့က စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ သီဟ တစ်ယောက်ထဲပဲရှိတယ်။ တို့ကနောက်မှရောက်လာတာ... သီဟ စာတုပ်ကနေပြီး မျက်စိတစ်လက်မ မရွေ့ဘူးလေ... မိငယ်မှာ သီဟ များကြည့်မလားလို့ ဘောလ်ပင်နဲ့ ခုံခေါက်ရတာ လက်ကိုညောင်းပေးခဲ့ပဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး”

“ဟုတ်မှာပါ”

“ကျွန်တော်မိငယ်ကို စတေးဖူးတာ ဌာနမှအခန်းထဲ အထွက်မှာပဲ မိငယ်ငိုထားတယ်လေ။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက်ဖြူ မျက်နှာက စပ်မြဲဖြစ်သွားရော အဲဒါကိုကြည့်ပြီး မိငယ်ကိုသဘောပေး သွားတာ... ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်ပေါ့...”

“ဟုတ်လား... ဟီးဟီး အဲဒီတုန်းက သီလား.....

..... နောက်ဆုံးပိုက်ဆံငါးသောင်းဖြတ်တာပဲ”

“ဟာမိငယ် အဲသလိုကြီးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး... ဒါအမှန် သုံးစားလုပ်တာပဲ”

မိငယ်စိတ်ထဲ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အလွဲသုံးစားလုပ်တာပဲ ဟောစရာ အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို မိငယ်က တမင်ကောက်ခိုင်းပြီး သုံးစား

တာလည်းမဟုတ်။ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာပို့သာ ယူဖို့ ဆုံးဖြတ် ထိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အဲဒီငွေအကုန်လုံးကို စာရေးကိရိယာ တွေဝယ်ပြီး အတန်းတစ်တန်းစာ အကုန်ဝယ်ပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

“မိငယ်အတွက် ငွေငါးသောင်းဆိုတာ ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေအတွက် ကျောင်းစရိတ်ရတယ်မိငယ် ပြီးတော့ဌာနမှကို မိငယ်မလိပ်သင့်ဘူး... နာရေးကိစ္စနဲ့ လိပ်တာ ဒီအပြစ်ကြီးတယ်... တကယ်လို့ မိငယ်အဘိုးသာသက်ရှိထင်ရှား ဖြစ်ခဲ့ရင် မိငယ်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... အပြင်မှာ ဘာမှမဖြစ်တဲ့လူ တစ်ယောက်ကို ပြီးစလွယ်သေခိုင်းမှာပဲလား...”

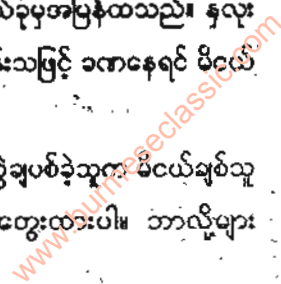
မိငယ်သူ့ကိုဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သေချာစေစေကြည့်နေမိ သည်။ စိတ်ထဲ၌ တလွဲသုံးစားဆိုသောစကားကို ခံပြင်းလျက်ရှိသည်။

“အချိန်မရွေး အဲဒီပိုက်ဆံငါးသောင်းကို မိငယ်ပြန်ပေးနိုင်တာ တုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ယုံကြည်မှုကို မိငယ်ဖျက်ဆီးလိုက် သလိုပဲ”

“တို့ပြန်တော့မယ်သီဟ”

သူ့ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်ခင် မိငယ်ခုံမှအပြန်ထသည်။ နှလုံး ခုန်ခုန်တွေပြန်နေကာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနဲလွန်းသဖြင့် ခဏနေရင် မိငယ် ငိုချစ်တော့သည်။

မိငယ်ရဲ့တန်ဖိုးကို အဆုံးစွန်ထိဆွဲချပစ်ခဲ့သူက မိငယ်ချစ်သူ ထိုယ်တိုင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယောင်၍မျှမတေးထားပါ။ ဘာလို့များ



မိငယ်ကို ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်၍ စော်ကားရတာလဲပသိပါ။ တခြား  
ဘယ်အရာကိုမှ မခံမင်သောမိငယ်သည် ငွေကြေးနှင့် ပြိုင်၍မာနထီ  
တော့ ပထမထားသည်။ အခုမိငယ်ရဲ့မာနကို ချစ်သူက စော်ကားခဲ့ပြီ။



“မီးမီး... အဲဒီငွေတွေ ငါပြန်ပေးမယ်...”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ... အခုမှပေးရင် လူတွေက ပိုပြော  
ကြမှာပေါ့... ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကနဲ့စကဖြစ်တာ... အခုပဲ စာပေးပွဲ  
တွေဖြေရတော့မယ်... မိငယ်ကိုယ်အထုပ်ကိုယ် ပြန်ဖြေလို့ နင့်အတွက်  
တော့ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ...”

“သီဟက... သီဟကလေ ငါ့ကိုအလွဲသုံးစားလုပ်တယ်တဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ ဒီငွေလောက်နဲ့ နင့်အတွက်ဘာမှမဖြစ်တာ  
အခုသိဘူးလား... ဘယ်သူက ယူချင်လို့ယူတာမှမဟုတ်တာ၊  
အရင်းမရှိဘဲနဲ့ ပြန်အမ်းရင် နင်ပဲပြဿနာတက်ကုန်မှာပေါ့...  
ထော်ပြီ... တော်ပြီ... စာကျက်ပရတဲ့အထဲ... နင်လဲငိုဖေနဲ့၊  
မိနန်းချလိုက်တော့မယ်...”

စာပေးပွဲမှာ မိငယ် ဆပ်ပလီတစ်ဘာသာဟိုပြီး သူကတော့

ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်သည်။ မိငယ်သူ့ကို မျက်နှာချင်းပင်မဆိုင့်ဘဲ ကျောင်းကို တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်သည်။ သူ့ဖုန်းဆက်တော့ မိငယ် ပကိုင်။ ဦးကုဋေက မိငယ်ကို စာမေးပွဲကျတာသိ၍ တကူးတကလာအား ပေးသည်။ သူ့လက်မှ စိန်လက်စွပ်ကြီးကို ဟန်ပါပါကြွားရင်းနဲ့ မိငယ် ကိုဟားတာဖြစ်သည်။

“မိငယ်ဒီပုံစံနဲ့ဆို ဆရာဝန်ရော ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှစ်တိုင်းမာမေးပွဲကျနေတယ်ဆို”

“စာမေးပွဲကျတာများထူးဆန်းလား”

“စိတ်မပါဘဲတက်တော့ အချိန်ကုန်တာပေါ့”

“ကုန်ပစေ... ဘာဖြစ်လဲ”

“မိငယ်ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ အချိန်နောက်ကျတာပေါ့”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး... ဆရာဝန်မဖြစ်လည်း တခြားအလုပ် တွေလုပ်မှာပေါ့... ဇနီးရောငါးစားလည်း ဘာအရေးလဲ... ဆရာဝန် ဖြစ်မှလူဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါနဲ့ဦးကုဋေရည်းစားက နာ့စနော်”

ဦးကုဋေမျက်နှာ ထိန်းပရအောင်ပျက်သွားသည်။

“ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

“လက်မထပ်ဘဲ ဘာလို့တွဲနေသေးလဲ... အဲသလိုတွဲဖို့”

အတွက် ဦးကုဋေမှာ အချိန်တော်တော် အားပုံရတယ်နော်”

“အဲဒီကိစ္စတွေ ပသွေးနွေးချင်ဘူး”

“မိငယ်ကတော့ ရည်းစားထားပြီဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့ထိ ညံ့ပေါ့ပြီးမှထားမှာ”

“ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်တာတစ်ယောက် ချစ်တာတစ်ယောက် ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ... ”

“ဒါဆိုမချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ခံရသူဘက်က စဉ်းစားရင် ဆယ်လောက်နဲ့သလဲ... ချစ်ရက်နဲ့ ထားခံခဲ့ရသူကရော ဘယ်လောက် ခုန်နာဖို့ကောင်းသလဲ... မိငယ်ပြောတာ သဘောပေါက်လား... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိငယ်နဲ့ အိမ်ကသဘောဘယ်လောက်တူတူ အဲဒီ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ဖို့မလုံလောက်ဘူး။ မိငယ်ဘယ်တော့မှ သူများအသံနှလုံးကို နင်းခြေပြီးဘဝတစ်ခု မတည် မစောက်ဘူး... မိငယ်နှလုံးသားကို နင်းခြေဖို့ကြိုးစားတဲ့လူကိုလည်း ခုန်မလွှတ်တတ်ဘူး... လူဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မကြိုက်တဲ့အလုပ် တစ်ခုကို တခြားလူအပေါ် ကိုယ်တိုင်မကျူးလွန်သင့်ဘူးလေ... ချစ်တယ်ပိုလား”

ဦးကုဋေက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချသည်။

“ကိုယ်မင်းကို သဘောကျတာ အဲဒါတွေလည်းပါတယ်... ”

“အဲဒါဆိုကိုယ်သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တယ်... ”

“တော့မင်းသိပ်လှတယ်မိငယ်”

“မိငယ်ကတော့ ဦးကုဋေကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဖွဲ့လို့ သဘော မကောင်းနိုင်တယ်... လက်ထပ်ရမဲ့လူလို့ သဘောမလားနိုင်ဘူး”



“ကိုယ်ကြိုးစားခွင့်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား...”

“မရှိပါဘူး... ရည်စားရှိလျက်နဲ့ လူကိုမိငယ် ထည့်မစဉ်းစားဘူး”

“မိငယ်ရည်းစားမထားဘူးလို့ပါ၊ တကယ်တော့ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ရော့ကြီးခွင်ကျယ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးမိငယ်... ကိုယ်ဖြတ်ရင်နောက်တစ်ယောက် ထပ်ထားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိပြီးသားပဲ... လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီးတိုင်းအဲဒီလူကိုယူမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ သီအိုရီကတော့ မဟောင်းလွန်းဘူးလားဟင်...”

“ဟင်အင်း... အဲဒါပြီးငွေလွယ်သူတွေရဲ့ဆင်ခြေပါ”

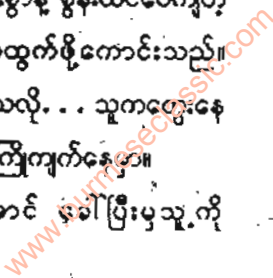
မိငယ်ကို သူနီဝေစွာကြည့်လျက် ခေါင်းခါသည်။



သူ့ကိုမလွမ်းဘူးလားဟုမေးလျှင် မိငယ်သည် လွမ်းသောစိတ်တို့ ရှက်စိတ်ဖြင့် ဖြေဖျောက်ပစ်သည်ဟု ဝန်ခံရပေလိမ့်မည်။ သူ့လို လူမျိုးဟာ စည်းကမ်းတကျ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး ဘာကိုမဆို ဝေသီးနှင့်တိုင်းတာတွက်ချက်မည်ဆိုတာ အဓကတည်းက စဉ်းစားသင့်သည်။

သူ့မျက်လုံးများကိုတော့ သတိရတာနှင့် မိငယ်အတွေးထဲမှ ဆောင်းထုတ်ပစ်လေသည်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေကတော့ အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေဖြစ်ပြီး မိငယ်တော့ အပြစ်များစွာနဲ့ စွန်းထင်ပေကျံတဲ့ ဇိနုံးမတစ်ယောက်နဲ့တူနေတာ သိပ်ဒေါသထွက်ဖို့ကောင်းသည်။ အခုအချိန်မှာ မိငယ်သူ့အကြောင်းတွေးနေသလို... သူကတွေးနေတာမဟုတ်၊ နောက်တစ်တန်းအတွက် စာတွေကြိုကျက်နေတာ။

မိငယ်ဆီ သူ့ဖုန်းဆယ်ခါပြည့်အောင် ခေါ်ပြီးမှသူ့ကို



ပြန်ဆက်ဖို့ စဉ်းစားမည်။ ခက်တာက Miss call ထဲတွင် သူ့ဖုန်းနံပါတ်က လက်ငါးချောင်းပင် မပြည့်။ မိငယ်ကို တစ်ချိန်လုံးဖုန်းခေါ်ခဲ့တာလမ်းပင်ဖြစ်သည်။ လမ်းဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်တော့ အာလုပ်သံလား လျှာလေးသံလား မသိသောအသံဖြင့် ထူးသည်။

“နင်ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ လမ်း”

“ကိစ္စရှိမှ ဆက်ရမှာလား”

“ကျွတ်စ်... ငြေပဲ...”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အတွက်နင်က မြွေဟောက်မပဲ လျှာနှစ်ခွနဲ့မြွေဟောက်မ လျှာတစ်လစ်တစ်လစ်နဲ့ မြွေဟောက်မ... ငါ့မြွေဟောက်မက သိပ်လှတယ်... သိပ်အဆိပ်ပြင်းတယ်...”

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ရစ်နေတာလား”

“ကမ္ဘာကြီးတောင် ၂၄/၂ တိမ်းစောင်းသေးတာပဲ၊ ငါလည်း တခါတလေ အလွဲအချော်ရှိတာပေါ့... မိငယ်... ငါ့ကိုအချိန်တစ်နာရီလောက်ပေးနိုင်လား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ငါ့ဖုန်းခါတ်ခဲခေါင်းသွားမှာပေါ့”

“ဒါဆိုမျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့မယ်”

“ဆယ်ငါးမိနစ်ပဲပြောဟာ... နင့်ကိုငါလာမတွေ့နိုင်ဘူး”

“ငါ့အခုဘယ်ရောက်နေလဲသိလား”

“ဘယ်သိပါမလဲ”

“ငါ့အခု Sakura Tower ပေါ်ရောက်နေတယ်”

“အဲဒါငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မိငယ် စကားတစ်ခွန်းကြားဖူးလား... ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆီမိငယ်စိတ်ဝင်လာရင်... အမြင်ပေါ်တက်ကြည့်ပါတဲ့... အဲဒီအခါ ဆူတွေအားလုံး ကိုယ့်ထက် နိမ့်နေတာကို မြင်ရမယ်တဲ့...”

“.....”

“မိငယ်... နင်ငါ့ကိုလက်ထပ်ပါလားဟင်... နင့်ကိုငါ ခစ်နေထမင်းနှစ်နပ်တင်မကဘူး... မနက်စာ Breakfast ကို အပုံစားကျွေးမယ်၊ တစ်နေ့အားဆေးနှစ်လုံးပါ တိုက်မယ်... ပြီးတော့ နင်မီးနေတဲ့ ကားပုံစံအတိုင်း ငါဝယ်ပေးမယ်... Volvo မဟုတ်လား ငါဝယ်ပေးပါမယ်... ကားထဲမှာ နင်ကြိုက်တဲ့အရုပ်တွေ အများကြီး ထယ်ထည့်ပေးမယ်... နင်ကြိုက်တဲ့ဟိုဘာလဲ ပြိုင်ဘက်... အေး နွေတစ်ဆိုလား ဘာဆိုလား ပဲကြီးလှော်လား... ငါလဲသေချာမသိ ငှားဟာ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... အနုစုနဲ့ဘာဘူပါ”

“အေး... ဘာပဲပူ... ဒီမှာငါရင်ပူနေတာ အရေးကြီး ထယ်နော်... မိငယ်... ငါအခုအရမ်းခဲစားနေရတယ်ဟာ... နင့်ကို ငါပြောစရာရှိသေးတယ်ဟာ... ဟိုလေ ကမ္ဘာမှာနေနဲ့လဲ နှစ်ခုရှိလို့ ဆူတွေမျက်စေ့နှစ်လုံးရှိတာတဲ့... အဲဒါဆို အင်္ဂါဂြိုဟ်မှာ လဲနှစ်စင်း နှိုတော့ မျက်စေ့သုံးလုံးပါတဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားတွေနဲ့ မိမိဒီတစ်ကား လောက်တွဲရိုက်ရင် အပေါက်ပဲ...”

“လမင်း... နင်ပေါက်နေပြီလား”

“ငါလား မပေါက်သေးဘူး... ကဲပေါက်တယ်... အကျီ... အကျီ လည်ပင်းမှာတစ်ပေါက်၊ လက်မှာတစ်ပေါက်စီ... လည်ပင်းက အပေါက်က ငါခေါင်းစွပ်တယ်၊ လက်ကအပေါက်က ငါလက်ထည့်ထားတယ်... မိခင်... မိခင်... နာမည်ကလေးပေမဲ့ လူကမလေးပါလားကွယ်”

ဆက်နားထောင်နေလျှင် မကြားဝံ့မနာသာတွေ ပါထွက်လာမည်။ လမင်းမှူးလျှင် ဘယ်တော့မှစကားအကောင်းမပြော။ မနက်ကျပြန်မေးကြည့်လျှင် သူဘာမှလည်းမသိ။ တစ်ခါကလည်း ရေခဲရောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှေ့ကိုကားနဲ့ဝင်ကြားကာ... လူတွေအားလုံး လန့်ဖျတ်နေချိန်တွင် ကားထဲကနေထွက်၍ ရေခဲတုံးတွေပေါ် တက်ထိုင်ကာ တိုက်တန်းနှစ်ကွတိုက်တန်းနှစ်ကွဟု အသံပြဲနှင့် အော်လေသည်။ ပိုင်ရှင်ကစိတ်တိုဖြီး တိုက်တာနဲ့ တန်းမှောက်တာကွဟု ပြောသောအခါ လမင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြသဖြင့် ပိုက်ဆံအလျော်ပေးပြီး အမြန်ထွက်လာရဖူးသည်။

ဒါနဲ့တင်မပြီး လမ်းမှာသွားနေသော ဦးလေးကြီးနှင့် ကောင်မလေးကို... အငယ်လေးတွေ မချစ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးခုကွရောက်ပယ်စသည်ဖြင့် လျှောက်အော်ရာ သားအဖဖြစ်နေတော့ ဟိုကအုတ်ခဲကိုင်ပြီး ကားကိုထုပယ်လုပ်ရာ မိခင်မှာမနေမောင်းပြေးခဲ့ရသည်။ အခုလည်း ပေါက်ကရစပြောပြီ။

“မိခင်... ဆံပင်က ဘာလို့ရှည်တာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲဟ”

“နင်ကကျောင်းပြေးတာကိုး... ဘယ်သိမလဲ... နေကန်ပြန်နင်တို့ဆရာမကိုမေးနဲ့... ဆရာမ... ဆရာဝန်နေမကောင်းရင် ဘယ်သူ့ဆီသွားကုမလဲလို့”

“ဟဲ့ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆေးသောက်မှာပေါ့... နင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ”

“မိခင် နင့်ကိုပိုကောင်နမ်းဖူးလား”

“ဘာ”

မိခင်မှာ ကြက်သီးတွေ ထသွားကာမုန်းကို ညာဖက်နားမှ ထယ်ဘက်နားသို့ ဂယောင်ဂတမ်းပြောင်းလိုက်သည်။

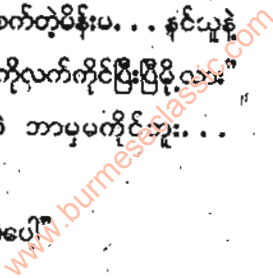
“ဘာဘာဘာမှ မတာနဲ့ နင့်ရည်းစားလေ”

“ငါ့မှာရည်းစားမှမရှိတာ”

“ဟေ့လိပ်မနေနဲ့... ရွှေယိမ်းကလည်း သူမသိဘူးလို့ လိပ်ဆယ်... ပြောင်လိပ်ပြောင်စားတွေ စားချင်ရင်ခိုးစားပါလား ငါ့ကို ပြောင်လိပ်ပြီးတော့... နင်တော်တော် ရက်စက်တဲ့မိန်းမ... နင်သူနဲ့ ကြိုက်နေပြီမို့လား... ပြောစမ်း... သူနင့်ကိုလက်ကိုင်ပြီးပြီမို့လား”

“နင့်အမေကြီးတော်ကတည်းမှဘဲ ဘာမှမကိုင်ဘူး... လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဒါဆိုကြိုက်နေတာတော့ အမှန်ဘဲပေါ့”



“ပြတ်သွားပြီ”

“ပြတ်သွားပြီ... ဟား... ကောင်းတယ်ကွာ... ဟုတ်တယ်၊ သူ့လိုငှားအူတူအတူ ပုံစံက တောဂိုက်ဆေးကျောင်းသားတို့ တာ ဘာမှမက်စရာမရှိတာ နင်သိပြီမို့လား... နင်အမှန်တရားတို့ မြင်သွားပြီမို့လား... သမီးမှန်တယ်... တစ်မှတ်”

အနားမှာသာဆိုလျှင် လမင်းကိုဆွဲကိုင်ဆောင်ပစ်လိမ့်မည်ဟု သေချာသည်။

“နင်လုံးဝဖုန်းချဖို့ စိတ်မတူးနဲ့ မိငယ်... ငါနင့်အိပ်အလားနဲ့ရမလား”

“ငါ့အမေတွေနဲ့ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့”

“ငါလားပြောမလို့... အန်တီသမီးအသံတွေစားလိုက်တာ ကျွန်တော်အသံမရှိတော့ဘူးလို့... အန်တီတာဝန်ယူပြီး ရှင်းစင်မရှင်းပေးရင် အန်ကယ်လ်ကို သွားတွေတစ်ချောင်းချင်း တစ်ချောင်းချင်း... စိုက်ပေးမယ်... မနုတ်ပစ်ဘူး... ဒါမှကင်းကောင်းထူးခြားပြီး နာမည်ကျော်မှာ”

“ကဲ... လမင်း”

“ဗျာ”

“နင်အိပ်တော့”

“ငါအခု သာဓကတအမှိုက်ပုံနားမှာ ရောက်နေပြီမို့ ငါအမှိုက်ပုံမှာ အိပ်ရမှာလား”

“နင့်ကားကိုဘယ်သူမောင်းလဲ”

“ယမုံ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်... ယမုံငါနားမှာရှိတယ်”

“အဲဒါဆို အခုအိမ်ပြန်တော့ နင်ဒီလိုပေါက်ကရလုပ်နေပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက်တော့မယ်၊ နင့်ရှုပ်သမျှ ငါထိုင်မရှင်းနိုင်ဘူး... ဒါပဲ... လုံးဝထပ်မဆက်နဲ့... ငါဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီ”

ယူရမဲ့မိန်းမကို အနားမှာထားပြီး မိငယ်ကိုပေါက်ကရတွေ လျှောက်ရစ်နေတာ... ယမုံကဘယ်လောက် နားလည်မှုရှိရှိ စိတ်ကသိတအောင်တော့ ပြစ်မှာပဲဟု မိငယ်အတပ်သိသည်။ လမင်းကိုဘာလို့ ခင်ခဲ့မှန်းတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့။

လမင်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြဿနာကောင်။ လမ်းထဲမှာ ဗရုတ်မျိုးစုံကျသည်။ နောက်စရာမရှိလျှင် သူ့အဖေ ဆန်စော်ထဲက အလုပ်သမားတွေကို ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်ပြောကာ ရယ်သည်။ အလုပ်သမားထဲက လူပျိုတွေနဲ့ ဆန်စက်ဝင်းထဲက အပျိုတွေကိုအောင်သွယ်လုပ်ပေးသည်။ ပြဿနာအမျိုးမျိုးကို တစ်နေ့အော်ဖျိုး မရှိအောင်ပတ်ရွာသူ။ တစ်ခုတော့ကောင်းတာ မိငယ်နားမှာ သမင်းရှိနေ၍ ဆယ်တန်းကျရှင်မှာ ရည်းစားစာလိုက်ပေးခဲ့သူမရှိ။ သူ့အဖေအောင်ပြီးသားဆိုတော့ မိငယ်အနားမှာအမြဲ ကားလိုက်မောင်းဆေးတတ်သည်။ လမင်းကို ချစ်သူနေရာမှာ ခဏထားကြည့်လို့တောင်



မရတာသိရက်နဲ့ မိငယ်ကို လက်ထပ်ခွင့်ခဏခဏတောင်းတာ  
နောက်နေတာပဲဟု ထင်ခဲ့သည်။ အခုမှ ဇာတ်ရည်လည်သည်။ ဒီကောင်  
ကျိတ်ကြဲနေတဲ့ကောင်၊ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် မိငယ်စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ  
ထိုင်ကာမှန်ထဲက မိမိရုပ်သွင်ကို သေချာစွာကြည့်လေသည်။

မိငယ်သိပ်လှတာ မိငယ်သိပါသည်။ မျက်ဆံအညှိကလေးနှင့်  
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးရယ်၊ ပုံဖော်စရာမလိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းလုံးလုံး  
ကလေးရယ်၊ ရှည်လျားတဲ့အရပ်ကြောင့် မိငယ်သည် မိန်းမလှတစ်ဦး  
အဖြစ် ရွယ်တူကြားမှာ ထင်ရှားခဲ့သည်။ မိငယ်ကို လူငယ်သဘာဝ  
ကြိုက်တဲ့လူတွေ ဒုနဲ့ဒေ။ မိငယ်က ပြန်စိတ်ဝင်စားခဲ့သောသူတွေ  
လည်းအများကြီး။ သီဟနဲ့ကျမှ ဈာန်လျှောတာမဟုတ်။ သီဟနဲ့  
ရည်းစားဖြစ်ဖို့ ကံပါလာလို့ဖြစ်တာ။ မိငယ်မှာရည်းစား မကျတကျတွေ  
များသည်။ လမင်းကိုတော့ သူငယ်ချင်းလိုပဲခင်ခင်သည်။ ယမုံနဲ့နောင်  
တခါတွေ့လျှင် မိငယ် ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရပါမလဲမသိ။ ယမုံ  
ဘေးထားပြီး လမင်းပြောချင်တာပြောပေမဲ့ လူ့စိတ်ခဏပျောက်သွား  
ပူးချိန်မှာမို့... ယမုံကနားလည်ခွင့်လွှတ်တန်ကောင်းပါရဲ့။



ဆပ်ပလီပြန်ဖြေပြီး ထွက်အလာမှာ မိငယ်ရှေ့က ပိတ်ရပ်  
ဆံသွေကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ သီဟမျက်နှာက ချောင်ကျ  
သည်။ မျက်မှန်ကို လက်နဲ့တစ်ချက်ပင့်တင်ကာ ခေါင်းကုတ်သည်။  
ဆံမှန်ဆိုမှ မျက်မှန်ကအမဲ(ကျွဲကော်)မဟုတ်တော့ဘဲ ရွှေရောင်ကြည်  
ညိုကလေးမှန်း... သတိထားမိသည်။ ပြီးတော့ဆံပင်။ ဆံပင်က  
ရောင်လိုဆံပင်မဟုတ်။ ခပ်ဖွာဖွာပုံစံကို အနားတွေ အနဲငယ်ချွန်ထားကာ  
ထွင်းထားသဖြင့် ကိုရီးယားမင်းသားတချို့ရဲ့ ဆံပင်နဲ့သွားတူနေ  
သည်။ ရုပ်ကအရင်ကနဲ့ လုံးဝခြားနားလျက်ရှိသည်။ အကျိုးက Step  
ဆီပဲနဲ့။ အောက်ကဘောင်းဘီသည် ပျော့အိစွာခြေဖမိုးပေါ် ကျလျက်  
သည်။

“ကြည့်လှချည်လား... ကျွန်တော်မနေတတ်တော့ဘူး”  
“ဒါဘာစတိုင်လ်လဲ”



“ဗျာ”

“ဒါဘာစတိုင်လ်လဲလို့ မေးတာလေ”

“မိခင်ကြိုက်တဲ့သူရဲ့ စတိုင်လေ”

ဒီတစ်ခါခေါင်းကုတ်ရသူက မိခင်ဖြစ်သည်။

“ဒီးမီးကပြောတယ်... မိခင်က ကိုရီးယားမင်းအ

ဘေယွန်ဂျွန်းကို တအားကြိုက်တာတဲ့... မိခင်က ဘေယွန်ဂျွန်း

ဆံပင်လုပ်လာတာ... တူတယ်ဦးလား”

“တူပါတယ် ပဲနူးကကြည့်ရင်”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော်စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ခဲ့တာ

မိခင်ရဲ့”

“ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး လုပ်တာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလား”

“လိမ်ပြော”

“ကျွန်တော့်ကို မိခင်မြတ်ခဲ့မှာမို့လို့”

မိခင်သည် သူ့ခွဲမတွေ့ခင်ကသာ သူ့ကိုအပြတ်ပဲဟု စိတ်

တပြင်ဆင်ထားခဲ့သော်လည်း ဤစကားတစ်ခွန်းမှာ နှလုံးအိမ်ကံ

သွားရသည်။

“ဖြတ်ခဲ့တော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော်မှ မပြတ်နိုင်ပဲ”

“မိခင်ကပြတ်နိုင်တယ်... ”

“ယုံပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးပြီလေ... ”

“မိခင် ဒါနောက်စရာမဟုတ်ဘူး”

“သီဟ... မိခင်သူ့ကို နားလည်သလောက် သူမိခင်ကို

နားမလည်ဘူးနော်”

“ဗျာ”

“ဒီလိုပုံစံတွေ လုပ်ပေမဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မပြောင်းလဲရင် မိခင်

ဆိုရွေ့ဆက်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... မိခင်ကို အထင်သေးနေတဲ့စိတ်ဓာတ်လေ”

“ဟာမဟုတ်ပါဘူး... ”

“သီဟ... မညာနဲ့... မိခင်ညာတာကို အမှန်းဆုံးပဲ၊

အခြားလူတွေစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိလဲဆိုတာ မိခင်မှန်အောင် ပြောနိုင်ချင်မှ

ပြောနိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့မိခင်ချစ်သူကိုတော့ မိခင်ကောင်းကောင်းသိ

အယ်၊ ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်၊ ဒါတွေက ပါးစပ်ကဖွင့်ပြောမှ

ဆိုတဲ့စွဲတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး... တို့ဘာတွေ ပြောနေလဲဆိုတာ

မိခင်သိပါကယ်... ”

မိခင်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ

နေကြသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရမလဲဆိုတာ မိခင်

မသိသော်လည်း မိငယ်ကတော့ ဝမ်းနဲ့သိမ်ငယ်မှုကို ခံစားနေရသည်။ သူ့အမြင်မှာတင်မဟုတ်။ ဘယ်သူ့အမြင်မှာမဆို မိငယ်သည် ပေါ့ကြော့နေသော၊ ငွေကိုရှာဖွေ မစဉ်းစားဘဲ ဖြုန်းတီးတတ်သော လူ့မလိုင်အလွှာက ခပ်ညှည့်မိန်းခလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ မိငယ်ကို လေးနက်သော မြေကြီးဆန်သောမိန်းမဟု ဘယ်သူမှမထင်ကြ။ မိငယ်ငွေကို မရှာနိုင်ပေမဲ့ ငွေရဲ့အရေးကြီးပုံ၊ ရှာဖွေခက်ခဲပုံကို ကောင်းကောင်းသိသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မိငယ်ရယ်... ”

“ဟင့်အင်း... မတောင်းပန်နဲ့ ပြီးတော့ သီဟပာဏားတာမဟုတ်တာ... မိငယ်မှားတာပဲ... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတွေအားလုံးက မိငယ်မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တာပါ... မိငယ်မှာ သူ့မှားပိုက်ဆံထဲ အချောင်သုံးချင်စိတ်မရှိဘူး သိရဲ့လား... ” ပြောနေရင်း မိငယ်ရယ်သည် ဆိုနင်လာသည်။ စကားဆက်ပြောလို့မရတော့။ သီဟပေရုမှာ ဘာကြောင့်မိငယ်ဟာ အားအင်တွေချိနဲ့ကာ မှီခိုချင်နေတဲ့ကောင်မလေး ဖြစ်နေရသလဲမသိပါ။ သီဟက မိငယ်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကိုင်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါမိငယ်ရယ် ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ်... ကျွန်တော်နောက် ဘယ်တော့မှ မိငယ်ကို အဲသလိုထိခိုက်နစ်နာအောင် မပြောတော့ပါဘူး... ကျွန်တော့်ကြောင့် မိငယ်မျက်ရည်မကျစေရဘူး... ကတိပေးပါတယ်မိငယ်ရယ် ကျွန်တော်မိငယ်ကို မခွဲနိုင်-

ကျွန်တော်မိငယ်ကို အရမ်းချစ်တယ်... မိငယ်နဲ့စကားတစ်နေ့မပြောရရင် ကျွန်တော် ငန့်ကျနေတဲ့အတိုင်းပဲ”



“အလဲ့... တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား... မထင်ရဘူးနော်... နင့်ကိုတော်တော်ချစ်ပုံပဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်းစားဘဝမှာ စိတ်အခန့် မသင့်တာတွေ ဖြစ်မှာပဲ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိလိုက်တော့ လည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့...”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံပြောင်းလိုက်တာ့ ငါတော့ နဲ့နဲ့မှ သဘောမကျပါဘူး... သူ့အရမ်းချောလာတာ ငါနဲ့နဲ့မှမနာလိုဘူး... စာကလည်းတော် အခုလိုစမတ်ကျကျနဲ့ဆိုတော့... အတန်းထဲမှာ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရွာပြီး ဒင်းကိုစာဖေးနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရယ်လို့မောလို့သိလား... သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာပဲ... ငါတို့ နှစ်ယောက် တစ်နေ့ကျရင် ဝေးသွားကြမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာထင်လာ တယ်”

“နင်စိတ်အားငယ်နေတာလားမိငယ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် ရွှေယိမ်း... လူတွေက သူ့နဲ့ငါ့ကို မကူဘူး ဆန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်သိလား... အဲသလို ဆုံးဖြတ်ထားတာ နဲ့တော့ ငါသိပ်ငိုချင်တာပဲ... ငါကပေတေနေတဲ့မိန်းမ၊ သူကအရမ်း အောင်မြင်နေသလို ခံစားရတယ်... ဒါပေမဲ့ငါ့ချစ်သူကို ဆရာ/မ တွေကအလေးထားတာတွေ့ရင် ငါပျော်တယ်၊ သူ့အောင်မြင်လေ နဲ့တော့နပ်လေပဲ... ခက်တာက ကောင်မလေးတွေ သူ့ကိုစိတ်မဝင်စား အောင် တားလို့ရတဲ့နည်းလမ်းကို ငါမသိဘူး... တွေ့သမျှမိန်းမနဲ့ ဆန်တိုနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ သူတို့စာတော်ထဲ မှာအချင်းချင်းထဲက မိန်းမတွေနဲ့ သူ့စကားပြောရင် ငါ့သူ့ကို ဆွဲဆောင် လို့လိုက်ချင်တယ်...”

“နင်သူ့ကိုတော့ နင်အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ မပြောပြဘူးမို့လား”

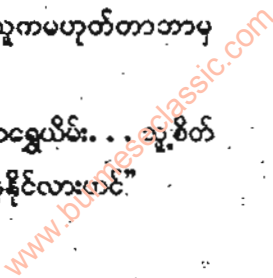
“မပြောပြပါဘူး”

“အဲဒါပဲပေါ့... နင်သူ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူးမို့လား”

“မှက်စိသိပ်နောက်လာရင် သူ့ကိုငါ့ပြတ်ပစ်လိုက်မယ် စဉ်းစား နေမယ်...”

“အဲဒီလိုကြီးတော့မလုပ်ပါနဲ့... သူကမဟုတ်တာဘာမှ မသိတာ”

“သူ့စိတ်ထဲ ငါ့ပြင်ရတာမှ မဟုတ်တာရွှေယိမ်း... သူ့စိတ် ထဲမှာထဲ တန်တယ်မတန်ဘူး တွက်ချင်တွက်နေနိုင်လားဟင်”



“ဘယ်သီပလဲဟ ဒါပေမဲ့ယောက်ျားလေးတွေက ရည်းစားထဲ  
ရင်သိပ်တွက်တဲ့ အလေ့အထမရှိပါဘူး...”

“ဒါဆိုလက်ထက်တဲ့အခါကျရင်ကော... လက်ထပ်တဲ့ အ  
ကျရင် စဉ်းစားကြတာပဲမဟုတ်လား... ဥပမာ... လမင်းပေါ့...”

ရွှေယိမ်းသက်ပြင်း တစ်ချက်ချသည့်။ လမင်းပြောသ  
စကားတွေကို ရွှေယိမ်းအား ပြောပြစဉ်က နောက်ပြောင်ရယ်မော  
သော်လည်း ယဗုံအနားမှာရှိနေတယ်ဆိုတော့ ရွှေယိမ်းမျက်နှာပျက်ဘူး  
သည်။ အခုလည်း လမင်းဟုစကားစတာနဲ့ ရွှေယိမ်းငိုငိုသွားသည်။

“လမင်းက သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေကို ... ဒီလိုထေ  
မလုပ်သင့်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ... လမင်း  
သိပ်တွက်ကာ... မိန်းမတစ်ယောက်ဆီကနေ တန်ရာတန်ကြေး မရ  
လက်ထပ်မဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး... နင့်ကိုစကားနဲ့ တချိန်လုံးတသိ  
အောက် လုပ်နေတာအရင်တုန်းက လုပ်ခဲ့တာကထားတော့...  
အခုတော့ မလုပ်သင့်တော့ဘူး... အချိန်တန် သူလက်ထပ်ရင် ယဗုံ  
ဖြစ်မှာ...”

“မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ မရောင်ရဲနိုင်  
ယောက်ျားနှစ်ယောက်တိတိ ငါတွေ့ဖူးပြီ... တစ်ယောက်က ဦးတူ  
တစ်ယောက်ကလမင်း... နှစ်ယောက်လုံးကို လေးစားလို့မရ  
သိလား”

“ဦးကုဋေဆိုမှ သတိရတယ်... နင့်အိမ်ကအာတဲ့လဲ”

“ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ ငါအချိန်ဆွဲထားတယ်”

“သီဟအကြောင်းသိလား”

“ပေးမသိဘူး... မေးရင်ငါပြောလိမ့်မှာပဲ... ဒါပေမဲ့  
နင်သိလား ရွှေယိမ်း... သီဟနဲ့ယူရင် ငါ့ဘဝက သူညီကစရာမှာ အိမ်က  
ငါ့ကိုလုံးဝလှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး... သီဟကို အားကိုးလို့လည်း  
ဘယ်လိုမှမရနိုင်ဘူး...”

“ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကအသက်လေးဆယ်က  
ငါးဆယ်ထိပဲ အောင်မြင်နိုင်တာ... စီးပွားရေးအရကြည့်ရင်တော့  
နင်သီဟကို ယူရင်မို့မှာပဲ... ဒါနဲ့အဲဒီလောက်ထိ ပြင်ဆင်ထားဖို့  
တွေးနေပြီလား”

“ကြုံလာခဲ့ရင်ပေါ့... မတော်တဆဆိုတာ အချိန်တိုင်းမှာ  
ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ... ငါတို့မကြာခင် ကျောင်းပြီးတော့မှာ...”

“သိပ်မတွေးပါနဲ့... ကြုံလာခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အခြေအနေက  
အဝေးကြီးပါ...”



“ငါလားဟေ့...”

လမင်းမုက်မှာက ခုတော့ သူမဟုတ်တဲ့အတိုင်း။ ပကတိဖြစ်စဉ်

ရိုးသားသောမုက်မှာဖြစ်သည်။

“ငါအဲဒီညကဘာတွေ ပြောမိသေးလဲမိလေ”

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မပါပါဘူး”

လမင်းခေါင်းကို ပွှာနေအောင်ကုတ်သည်။

“ယမုံ့ဦးနေတယ်ဟာ... ငါ့တိုဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ဒီနေ့ပုနက်ဘဲ

ဘန်ကောက်ကို ပြန်သွားတယ်... အိမ်ကပွဲနေတာပေါ့”

“အဲဒါငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ပေမဲ့ ငါနင့်ဆီဖုန်းဆက်တဲ့ ညကယမုံ့ငါ့ကားတို

မောင်းပေးတာ ငါတစ်ခုခုများ မှားပြောမိသလားလို့...”

“တစ်ခုခုတော့မဟာဘူး...”

“နင်ပြောတာတွေထဲမှာ အမှားတော်တော်များများပါတယ်... ”

“ခြားလူတွေအတွက် ရယ်စရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်... ဒါပေမဲ့

နင်ပြောတာတချို့ နင်နဲ့လက်ထပ်မဲ့မိန်းခလေးတစ်ယောက်အတွက်

အဝသီးမခံနိုင်တဲ့ စကားတွေဖြစ်နေတယ်... ”

“ငါ... ငါတကယ်ပြောမိခဲ့ပြီပေါ့”

“နင်ဘာပြောခဲ့မှန်း မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟာ... ငါဘယ်တုန်းကများ မှတ်မိတတ်လို့လဲ... ယမုံ့ကလဲ

သဘောထားသေးတယ်တော့... ထစ်ခနဲဆို စိတ်ကောက်ဖို့ပဲ ငိုဖို့ပဲ”

“သဘောထားသေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး... နင်ကမူရည်းစား

ထားဘူးတော့ အဲဒီခဲစားချက်ကို နင်ဘယ်သိမလဲ”

“သဝန်တိုတာ မကောင်းပါဘူးဟာ”

“နင်ပြောပေါက်က သဝန်တိုတဲ့အဆင့်ကိုကျော်ပြီး ရိုက်ပေါက်

ဖြစ်နေတာ တကယ်တည်းဘာတွေ ပြောမှန်းမသိဘူး... လက်ထပ်ခွင့်

ထားသေးတယ်... ယမုံ့နင့်ကို ဘာမှလုပ်မသွားတာ ကျေးဇူးတင်

တာဆိုရင် နင့်ကိုပါးပါးလှီးပစ်ပြီ”

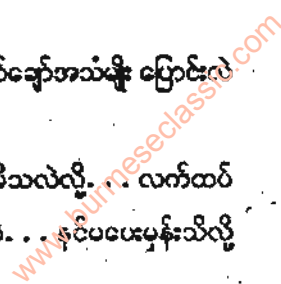
“ဪ... အဲဒါလား”

ပြောနေရင်း လမင်းအသံက ခပ်ချော်ချော်အသံမျိုး ပြောင်းလဲ

နေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါဘာများပြောမိသလဲလို့... လက်ထပ်

မိတောင်းတာက ကြုံတိုင်းတောင်းနေတာပဲ... နင်မပေးမှန်းသိလို့





တောင်းနေတာပဲ... ဒါများဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ... ငါ့ကိုယခုဘာ  
ပြောမသွားတော့ စိတ်ပူနေတာပဲရှိတယ်... နင့်တို့မိန်းမတွေထက်  
အချစ်ကို မှတ်ပုံတင်လုပ်ချင်ကြတယ်နော်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ အချစ်ကိုတစ်ဦးတည်းပိုင် မှတ်ပုံတင်လုပ်ချင်  
ကြတယ်... အချစ်ဆိုတာ နာမည်တပ်လို့မှမရတာ ဘယ်လိုလုပ်  
တစ်ယောက်ထဲပိုင်ဖြစ်မလဲ... ပြီးတော့နင်ရော ဟိုငတုံးနဲ့ ဘယ်အထိ  
သီးခဲပြီး ကြိုက်နိုင်မှာလဲ... နင့်စိတ်က ပြီးငွေ့လွယ်တာငါသိတယ်  
စိတ်ဝင်စားစရာရှိနေတဲ့သူကိုမှ ချစ်ရဟာဒီးလဲလာတယ်မိလေ...  
စိတ်ဝင်စားစရာကုန်သွားရင် အချစ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ဘူး...  
အဲဒီအချိန်မှာ ရည်းစားတွေ ပြတ်ကုန်တာပဲ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလောလောဆယ်တော့ ငါသိဟုတ် မပြော  
နိုင်သေးဘူး”

“နင်ဖြတ်မဲ့အချိန်ရောက်ရင် ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဝင်တန်းစိဖို့လေ”

“နင်ဘယ်အချိန်ထိ ပါးစပ်ဆော့မှာလဲ”

“နင်ယောက်ျားရတဲ့အထိပေါ့”

“နင်ပြောတိုင်းသာ ငါစိတ်ဆိုးရရင်လဲ သေဖို့ပဲရှိတော့တာပဲ”

“ပြောချင်တာတွေကို ယျှိုသိပ်ထားရတဲ့အဖြစ်က စိတ်ဆိုးဖို့  
မကောင်းဘူးလား မိလေ... ဟင်း... အစကတည်းက ငါပဲမှားတာ  
ပါ... ငါမနိုင်တဲ့ဇာတ်ကို ငါကမိတယ်... ငါယခုကို နဲ့နဲ့မှစိတ်မဝင်  
စားဘူးသိလား ယူပြီးရင်ငါလိမ်တာ သိလဲခဲမဲ့မိန်းမလေးမျိုးဟ... ”

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့... နင်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ ရတာ  
ပေါ့”

“ငါကငါ့ကို ဖြိုင်မိုက်တဲ့မိန်းမမျိုးကို သဘောကျတာ ဥပမာ  
နင့်လိုပေါ့... ”

“.....”

“မိလေ... ခုချိန်မှ ဖွင့်ပြောတာ နင့်အတွက်တော့ ရယ်စရာ  
မကောင်းတဲ့ဟာသဖြစ်နေမှာပဲ... ဒါပေမဲ့ ငါနင့်ကိုချစ်တယ်... နင့်  
နားထဲမှာ ပေါ့လျက်ပျက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ... ငါလေးလေးနက်နက်  
ပြောတယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါဟာ... ”

မိလေပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လမင်းကို ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ  
သမင်းကဖြတ်ကနဲထွက်သွားကာ သူ့ကားပေါ်တက်၍ ကားဝင်းထဲမှ  
ဆောင်းထွက်သွားသည်။



အချစ်ဆိုတာ မတော်တဆတစ်ခုလား။  
 ကြိုတင်ကြစည်မှုတစ်ခုလား။ ကျွန်မ မခွဲခြားတတ်တော့ဘူး။  
 မတော်တဆလိုဆိုရအောင် လမ်းခွဲကျွန်မဟာ  
 ခုမှသိကြတဲ့သူတွေမဟုတ်ဘူး။  
 ငယ်ငယ်ကထဲက သိခဲ့တဲ့လူတွေ။  
 ကြိုတင်ကြစည်မှုတစ်ခုလို့ ပြောရအောင်  
 လမ်းကကျွန်မကိုမှ  
 ကံဆိုးပြီး မတော်တဆ ချစ်မိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။  
 ငယ်ငယ်ကထဲက ခင်ခဲ့ကြပေမဲ့  
 လမ်းကိုကျွန်မ မိဘတွေက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ  
 တစ်စက်ခွကြည့်ပရခဲ့ကြဘူး။  
 ဘာလို့လဲဆိုတော့... လမ်းက ကျွန်မအဖေမျက်စိထဲမှာ

ကန့်လန့်တွေပဲလုပ်လေ့ရှိတယ်။  
 အဲဒီတုန်းက လမ်းခွဲကျွန်မတို့ အိမ်ချင်းကပ်လျက်။  
 ဟကယ်လို့သာ... လမ်းခွဲအိမ်ပြောင်းသွားရဘူး...  
 ကျွန်မစာမေးပွဲတွေ မကျခဲ့ဘူး...  
 အိမ်ကလဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စပ်ဟပ်မနေဘူးဆိုရင်  
 ကျွန်မသီဟနဲ့ မဟုတ်ဘဲ  
 လမ်းခွဲပဲ ကြိုက်မိလိမ့်မယ်ထင်ခဲ့တယ်။  
 ခုမှတော့ နောက်ကျတယ်လို့  
 ကံကြမ္မာ ဆုံးဆည်းခွင့်မရှိတော့ပါဘူး။  
 အချစ်ဆိုတာ တခါတလေ အနီးဆုံးမှာရှိနေပြီး  
 အဝေးဆုံးလည်း ပြစ်နေတတ်တဲ့အခါ...  
 လမ်းခွဲစိတ်ကူးယဉ်တာကို အပြစ်မတင်ရက်ဘူး။  
 မချစ်နိုင်တာကို အကောင်းစားဟာသတစ်ခုလို့  
 ကျွန်မ မဟားရက်နိုင်ပါဘူး။  
 ဆုံးဆည်းမှုတိုဟာ ကျွန်မအတွက် ခွဲခွာခြင်းတွေပဲ  
 အဆုံးသတ်လေ့ရှိတယ်။  
 ဒါပေမဲ့ ဆုံးဆည်းကြတဲ့အချိန် အတောအတွင်းမှာ  
 ကျွန်မအတွက်အမှတ်တရတွေ အများဆုံး  
 ငွေနိုင်ခဲ့တာ လမ်းခွဲ...။



အခန်း ( ၂ )

ကြေးစည်သံသည် မနက်ခြောက်နာရီခွဲခါနီး ဆယ်မိနစ်  
 သီတွင် တစ်အိပ်လုံး၏ ငြိမ်သက်မှုကို ဖောက်ခွဲ၍ သာယာကြည်  
 ကြော့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိငယ်မှာ မနက်လေးနာရီကတည်းက  
 စင်ထဲတွင် ကွေး၍ အဖေလာနှိုးသည်ကို ပြန်ယူပြီးပြန်အိပ်သော်  
 နည်း အိပ်မရတော့ကာ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် မိုးလင်းလာရ  
 နည်း မိုးလင်းတာနဲ့ အဖေကြော့စည်သံကြားရတာ ကျက်သရေရှိလှ  
 နည်း အဖေက မနက်တိုင်း ဘုရားနှစ်နာရီခွဲခါ ငြေးစည်ထုအမျှ  
 ကာ တရားတစ်နာရီခန့်အမြဲထိုင်သည်။ ပြီးရင်တရားခွေဖွင့်၍  
 အထောင်တာ သတင်းစာဖတ်ရင်း ကော်ဖီသောက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ မိငယ်လည်း အဖေနဲ့အတူ ကော်ဖီပိုင်း

မှာထိုင်ရသည်။ သမီးကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား... မုန့်ဖိုးယူဦးမလား... ဘာညာနဲ့နဲပါးပါးမေးပြီး... အဖေ သူ့အလုပ်အကြောင်းတွေ နဲ့နဲပါးပါးပြောပြသည်။

ဒီနေ့လည်း ခါတိုင်းလိုပဲအဖေ ကြားစည်တုပြီးတာနဲ့ မိခင် မျက်နှာသစ်သည်။ သီချင်းသံက သိပ်မသဲကွဲသော်လည်း ဂစ်တာသံက ဆူညံနေသည်။

“ငါ့အိမ်ထဲတောင် ဒီလောက်ဆူနေရင် အဲဒီအိမ်ဖက်မှာ ဖိုမယ်လူတောင်နေလို့မရဘူး... ဖိုးကြီးပစ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ကလေးတွေကြိုက်တဲ့ သီချင်းကဘာသီချင်းမှန်းကို မသိပါဘူး အဖေကြီးလည်း နားထောင်လို့မရပါဘူး”

အဖေနဲ့အမေပြောတာကို ကြားသော်လည်း မိခင်မကြာမီ မြင့် ကော်ဖီနဲ့မုန့်ကိုသာ ငဲ့စားသည်။ လမင်းတစ်ကောင် Kiss အဖွဲ့ ဘယ်လောက်ရှူးတယ်ဆိုတာ မိခင်အသိဆုံး။ Kiss အဖွဲ့ရဲ့ ဝေါ့တွေ၊ ခွေတွေ၊ တီရှပ်တွေ အကုန်ဝယ်ကာ Kiss သီချင်းကတည်း ဘယ်သီချင်းမှမကြိုက်သူ။ ဒီကလေးတွေ Kiss ရဲ့ရောင်ကို မှီအောင် မဆိုနိုင်၍ နှာခေါင်းရှုံ့သူ။ ဝတ်ပုံစားပုံကအစ ရောင်ကားဒီဇိုင်းမျိုး

“ဒါနဲ့ မိခင်ညက ဘယ်အချိန်အိပ်လဲ”

“ရှင် အဖေ”

“ညက ဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်အချိန်မှ အိပ်လဲလို့မေးတာ”

“စောပါတယ်အဖေရဲ့”

“ညတစ်နာရီတိုးတဲ့အထိ ပြောနေတာ... စောတယ် ခေါ်လား”

မိခင်ပြန်မပြောဘဲ ရယ်ကဲ့ကဲ့လုပ်နေသည်။ အဖေကမိခင်ထံသို့ မျက်နှာပြောင်ကြက်၍ ကြည့်ကာ...

“လမင်းနဲ့ပြောနေတာမို့လား”

“ဟုတ်...”

“ဘာအရေးတကြီးကိုစွန့်လို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ ပြောရတာလဲမိခင်”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ... ငယ်ငယ်တုန်းကခင်တာ အကြောင်းပြောပြီး ဒီအရွယ်ရောက်မှ ငါ့မျက်စိရှုပ်အောင် မလုပ်နဲ့”

“မိခင်ဘာလုပ်လို့လဲ အဖေရ”

“လုပ်မှာမို့လို့ မလုပ်နဲ့တားနေတာ... အဲဒီကောင်ကို မြင်နေရင်... ငါ့စိတ်ထဲ ယားကျိယားကျိနဲ့ ဝဲပေါက်နေသလိုပဲ...”

“သူ့ဟာသူနေတာကို... အဖေကလဲ”

“သူ့ဟာသူ မနေပါဘူး... မနေ့က ငါ့ကားစင်လာတော့ အိမ်ထဲမှာ သူ့တို့ဘောလုံးပိတ်ကန်နေကြတာ... ဖယ်ဖေးဖို့ နီးတီးတာ အဲဒီကောင်ဦးဆောင်ပြီး မကြားချင်ယောင်အောင်ကြားရတာလေ... သူ့ကိုလမင်းလို့ အော်ခေါ်တော့မှ အော်ကယ်လ်... အော်ကယ်လ်ကို ခေါ်တာလား” ဆိုပြီး မှင်သေသေနဲ့ ပြောမေးတယ်...

“လမ်းဖယ်ပေးတယ်မို့လားအဖေရ”

“ဖယ်ပေးပြီး... ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ... ယောက္ခမ  
တော်ရမှာမို့... အားနာပြီး ဖယ်ပေးတာလို့ မကြားတကြားလှမ်းပြော  
တယ်လေ”

မိငယ်တင်မက အမေကပါရယ်သည်။

“ရှင်ကလဲ ကလေးနဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး...”

“ဒါကလေးလားကွ... အသက်ဆယ်ခွန်ထဲရောက်နေပြီ

မိန်းမယူရင် ကလေးငါးယောက်လောက် ရနေတဲ့အရွယ်... လူကြီး  
ကိုများမခန့်လေးစားနဲ့ မိငယ်နော် ငါ့ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဘာမှမကြားချင်ဘူး  
သာမန်ရိုးရိုးသားသားခင်တာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး... သားမက်တော်  
လိုက်ရင် ငါ့ကိုစကားတစ်ခွန်းတစ်ပိုင်လောက်လွင့်အောင် ပြောစ  
ကောင်မျိုးနဲ့မကြိုက်ပါစေနဲ့”

အဖေထွက်သွားတော့ အမေကရယ်လျက်ကနေ...

“လမင်းကို ညည်းအဖေခုတလော တော်တော်ကြည့်မရဘူး  
ဖြစ်နေတယ်၊ ယေဝယ်တုန်းကတော့ သူ့ချစ်သားနဲ့...”

“လမင်းကလည်း ပြောစရာပဲအမေရဲ့... ဘယ်သူမှမနေ  
အောင်စတာ... သူတို့ကျောင်းမှာသူက စကားအွန်လိုင်းလေ...”

“တော်စမ်းပါအေ... အဲဒီတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ  
ဆိုတာအရူးထတဲ့အရွယ်မှာတော့ အရမ်းခမ်းနားတာပဲ... တကယ်

ဘဝထဲရောက်ပြီးသွားရင် ခမ်းနားတာကြီးက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလိုဖြစ်  
သွားရော...”

“အမေကအဲသလိုပြောမှာပေါ့... ယောက်ျားရပြီးမှ  
တက္ကသိုလ်တက်ရတာကို... အမှန်တော့ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ လွတ်လပ်  
ဝါတယ်အမေရာ... ပျော်စရာကြီးပါ... ဆေးကျောင်းကလွဲပြီး  
တော့ပေါ့”

မိငယ်မျက်နှာရှုံ့ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်  
သည်။

“ရေရှည်ကျတော့ ပျော်စရာဆိုတာ ကိုယ်ဟာကိုယ်ဖန်တီး  
သူရတာချည်းပါပဲ မိငယ်ရယ်... သူများကြောင့် ပျော်ရတယ်ဆိုတာ  
မို့ကိုမရှိဘူး...”

အိမ်ကမိငယ်ကို လမင်းနဲ့ကြိုက်သွားမှာ စိုးရိမ်မယ်ဆိုလည်း  
နီးရိပ်လောက်သည်။ မနက်ပိုးလင်းတာနဲ့ မိငယ်အဖေထွက်သွားလျှင်  
လမင်း အိမ်ရောက်လာပြီး သူ့ကျောင်းကိုမိငယ်ကားနဲ့ ဝင်ပို့ဒါမှမဟုတ်  
မိငယ်ကျောင်းကို သူ့ကားနဲ့ပို့ ရွှေ့ယိမ်းကတော့ ရံဖန်ရံခါမှပဲ တွေ့နိုင်  
သည်။

အိမ်ချင်းတပ်လျက်ဆိုတော့ လမင်းတို့အိမ်ဘက်မှ လမင်း  
ချယ်သမျှတွေက မကြားချင်မှအဆုံး၊ ကက်ဆက်အကျယ်ကြီးဖွင့်တာ၊  
အိပ်စစ်စစ်တာတီးတာ... ရိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ကားတံခါးတွေ ပြုတ်ထွက်  
နေတာ...



ရည်းစားရှိတဲ့ အစ်ကိုမဲ့နှစ်ယောက် အတွဲထင်ပြီး ခင်ဖျားရည်းစား  
နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲခုတ်နေပါတယ်လို့ ချွန်တုန်းလုပ်ရင်း ပါးရိုက်  
ခံရတာ...

ဒဂုံစင်တာမှာ တွေ့သမျှကောင်မလေးတွေနောက်ကို  
ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတတ်သော၊ လေးဖြူစတိတ်နှိုးမလွတ်တမ်း  
ကြည့်တတ်သော လမင်း၏ နာမဝိသေသနများ၊ ကြိုယာဝိသေသန  
များအလယ်မှာ... စိတ်ထားကောင်းခြင်းကတော့ သိသာထင်ရှား  
နေသည်။



“ဒီနေ့ ငါတေဘယ်လ်တင်းနစ်ပြိုင်ပွဲရှိတယ်”

“ဘယ်မှာပြိုင်ရမှာလဲ”

“ကျောင်းမှာပဲ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကမေ့ရာတွေ အကုန်လုံးပြိုင်

...”

“နင်ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“စိတ်ပူလို့ပါ”

“လုံလောက်သွားပြီ”

“ဘာ”

“နင်စိတ်ပူတယ်ဆိုလို့ ငါကျေးဇူးတင်သွားပြီသိလား။

...”

ပထမရတော့ သူ့ဆုကလောင်ကို မိငယ်ဆီလာပေးသည်။

သေချာသိမ်းထားဟုဆိုသဖြင့် အဝတ်အစားစီရိုရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်  
မိငယ် တံရိုတ်သေ သိမ်းထားရသည်။

“နင့်အဘိုးကြီး ငါ့ကိုတော်တော်မေတ္တာထားနေပုံရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါစက်ဘီးနဲ့ လမ်းဖယ်ပေးထားတာတောင် ငါ့ကိုပွဲဆီ

သူကားမောင်းသွားတယ်”

“နင့်ကိုဝင်တိုက်ချင်နေလားတောင်မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပနေ့က နင်သူ့ကိုယောက္ခမလို့ ပြောလိုက်တယ်မို့လား”

“သူ့ကြားအောင် မပြောပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကြားတယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့... နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ”

“နင်ဟာလေ... ငါ့ကို အဖေကချုပ်ခြယ်တာသိရက် ဖော်

ကရ သွားပြောဟယ်”

“သူ့ချုပ်ခြယ်လည်း နင်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေတာငါသိတာ  
ကျောင်းပြေးပြီး ဈေးပတ်နေတာ အိမ်ကဆင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောင်း  
ပြီးဖဲကြွေးဆပ်တာ... နင့်အဖေမသိတာတွေ ငါအကုန်သိတယ်”

“အရေးထဲ... အေးပါ... နင်ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့အ

လုပ်လိုက်တော့”

“ခွေးကောင် အလကားအသားယူပြီးတော့... ”

မိငယ်ဈေးပတ်လျှင် ရွှေယိမ်းထက် လမင်းကစိတ်ရှည်သည်။

မိငယ်ဒေါက်မိနပ်ဆိုင်မှာ ကြာနေလျှင် မိငယ်ရွေးနေတာထက်

လမင်းရွေးနေတာ ပိုကြာနေ၍ဖြစ်သည်။

“နင့်ခြေထောက်တွေက သိပ်လှတာမိငယ်ရဲ့... အဖြူရောင်

တို့ပန်းရောင်တို့နဲ့ အရမ်းလိုက်တာပဲ... ခြေသဲအရှည်ထား...

ပြီးတော့ ငွေရောင်လက်လက်ကလေးဆိုး”

“ငါ့အသားက ဒီလောက်ဖြူတာ ငွေရောင်နဲ့ဘယ်လိုက်မလဲ”

“အပြာရင့်ရင့်ဆိုပေါ့ဟာ”

မိငယ်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်းလန်းဆန်း တက်ကြွသော

ကောင်မလေးပုံစံဖြစ်အောင် အဝတ်အစားက အထောက်အပံ့ပေးထား

သည်ဟုဆိုလျှင် မိငယ်ဝတ်သမျှသည် လမင်း၏စိတ်ကူးနှင့်ဝယ်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို သူ့မှားတွေမဖြောင့်ခင်မှာ အရင့်ဖြောင့်ခိုင်းသည်။

သူ့မှားတွေဖြောင့်တဲ့အချိန်မှာ လှိုင်းတွန့်ရုံသာကောက်ခိုင်းသည်။ ဆံပင်

ဖျက်စီးမှာစိုး၍ အခုတော့မိငယ် မကောက်တော့။ ဆံပင်သိပ်ရှည်လျှင်

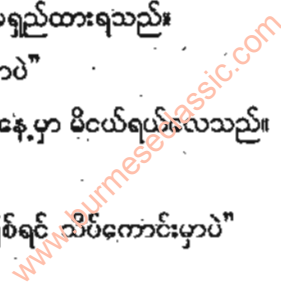
တိုလျှင်ကြည့်မကောင်းဟုဆိုသဖြင့် မတိုမရှည်ထားရသည်။

“နင်လူမဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

အဲသလိုလမင်းညည်းသောတစ်နေ့မှာ မိငယ်ရယ်လေသည်။

“ကြကြဖန်ဖန်”

“ဟုတ်တယ် နင်အရှုပ်မလေးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”



“ဘာဆိုလို့လဲ”

“နင်သာအရပ်မလေးဆို ငါ့ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်သွားမှာပေါ့”

လမင်းကို သူ့အိမ်က မလေးရွားမှာ ကျောင်းတက်ခိုင်းပေမဲ့ သူကမတက်ခဲ့။ အကြောင်းပြချက်က မိငယ်ကိုမခွင့်လို့။

“နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ဆိုတာ လူတိုင်းလိုချင်နေတဲ့ အခွင့်အရေးနော်၊ နင့်အိမ်ကတတ်နိုင်လို့ ထားပေးတာတောင် ဘာလို့ ငြင်းတာလဲ... နင်ကိုဖယ်လည်း ခြောက်ရာကျော်ရထားတာ ဝင်ခွင့် ရနေပြီပဲဟာ”

“တော်စမ်းပါ... ငါမသွားချင်လို့ မသွားတာ”

“ငါသာဆိုသွားမှာ”

“မိငယ်... ငါဘာလို့မသွားချင်လဲသိနေသားနဲ့... ငါနင်နဲ့ မခွင့်နိုင်ဘူးဟာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ဟိုမှာကျောင်းတက်မှာနဲ့ အလုပ်လုပ်မှာနဲ့ အချိန်တွေအများကြီး နင်နဲ့ခွဲရမယ်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

လမင်းမိဘတွေက ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မိငယ်ကိုအလွန် ချစ်သည်။ ကြီးလာမှပဲ အဖေ့သဘောထားတင်းမာမှုကြောင့် စိမ်းသက်သွားကြတာဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကဆို လမင်းကအလွန်ဆိုးပြီး မိငယ်နှင့်ခြိမ်းခြောက်လျှင် လမင်းငိုနေလျှင်တောင် တိတ်သွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ လမင်းသည် မိငယ်ရဲ့ကလေးဘဝတောက်လျှောက် မိငယ်ရဲ့ စိတ်ကိုနားလည်နိုင်ဆုံးသော သူအဖြစ်တည်ရှိခဲ့သည်။ အရွယ် ရောက်လာမှ လမင်းစိတ်ကဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားသလဲမသိ။

အိမ်မဟုတ် တစ်ခုခုကြောင့်ပဲ လမင်းပြောဆိုပုံက ပြောင်းသွားတာလား သေး။ မိငယ်အပေါ်မှာ အရင်ကလို နီးနီးကပ်ကပ် မနေတော့ဘဲ စကားပြောလျှင် အနဲငယ်ရင့်သီးလာသည်။ တခါတလေဆို သီးမခံနိုင် ရာကောင်းလွန်းတဲ့အထိ ရိုင်းလေသည်။

မိငယ်ပွေးနေတိုင်းမှာ ကတ်ဒ်လှလှလေးတစ်ခုစီပေးတတ် ဆောလမင်းသည် ကောင်မလေးတွေနဲ့လည်း ခပ်ရွှပ်ရွှပ်ကောင်လေး ဖြစ်သည်။ မိငယ်သေချာကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

၀၇ ၀၇ ၀၇

“မိငယ်... နင့်အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်ပြည့်မှာ ငါဘာလဲ  
ဆောင်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှမပေးနဲ့... မလိုချင်ဘူး”

“ခါတိုင်းလည်း ငါပေးနေကျပဲ”

“ခါတိုင်းနဲ့အခုနဲ့ မတူဘူး”

“ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

“.....”

“ငါ့ဖွင့်ပပြောဘဲ မနေနိုင်လို့ပြောတာ အပြစ်ပြင်နေရင်လည်း  
ငါ့ချောမှာမဟုတ်ဘူးမိငယ်... ငါ့ကိုမူပြမနေနဲ့”

“ဘာ... နင့်ချောစရာလိုလို့လား... ငါ့ရည်းစားချောမှာ  
ပေါ့”

“နားကြားပြင်းကတ်တယ်ဟေ့... နင့်ရည်းစားထံ”

အကြောင်းကို တခုတ်တရပြောမနေနဲ့... ”

“ဒီမှာ နင်ငါ့ကိုပြောရင်တောင် ငါသီးခံနိုင်တယ်... သူ့ကို  
ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး... နင့်ကိုသူကဖြင့် သိတောင်မသိဘူး”

“သိစရာလည်းမရှိပါဘူး... နင့်ကောင်ကိုငါကြည့်လို့ကို  
မရဘူး... မိငယ်နင်တစ်နေ့ နောင်တရမယ်သိလား”

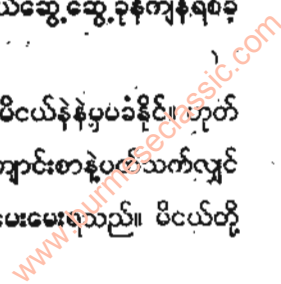
“နင်ဘာလို့မနာလိုဖြစ်နေတာလဲ... ငါနင့်ကို သူငယ်ချင်း  
အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပို့ သီးခံနေတာသိလား... ရည်းစားရှိနေတဲ့  
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောတာနဲ့တင် တော်တော်တရားလွန်လှပြီ”

“ဂိုးသမားရှိလည်း ဂိုးသွင်းလို့ရတာပဲဟ... အဲဒီစကားကို  
တိုဗိုးယားကားတစ်ကားထဲက ငါတွေ့တာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား  
မိငယ်”

“ငါကဂိုးပေါက်မဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ နင်ကန်ချင်တိုင်း  
စာန်လို့ရတဲ့ ဘောလုံးလည်းမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ ငါ့ရည်းစားက  
ဂိုးသမားမဟုတ်ဘူး... သူ့ဘောလုံးလည်းမကန်တတ်ဘူး သိပြီလား”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ ငတုံးလို့  
ပြောပြီးဖုန်းချသွားသောအခါ မိငယ်ဆွေဆွေ ခုန်ကျန်ရစ်ခဲ့  
သည်။

သီဟကို ငတုံးဟုသူများပြောလျှင် မိငယ်နဲ့နိမ့်မခံနိုင်။ ဂိုက်  
နေတော့လည်း မခက်လား။ သီဟသည် ကျောင်းစာနဲ့ပတ်သက်လျှင်  
ဘယ်နေရာကပဲပေးပေး ဘယ်လိုလှည့်ပတ်ပေးပေးရသည်။ မိငယ်တို့



မစဉ်းစားမိတာတောင် သူစဉ်းစားနိုင်သည်။ ဘယ်လောက်ခက်ခဲသိ  
သူမရတာကိုမရှိ။ သို့သော် အပြင်ဗဟုသုတနှင့်ပတ်သက်လျှင် မသိတာ  
တွေတော်တော်များသည်။ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးသလဲဆိုလျှင် သီဟသည်  
ဗိုလ်ချုပ်ချေးတောင် တစ်ခါမှမရောက်ဘူး။ ဒဂုံစင်တာဆိုတာ  
ဘယ်နေရာရှိမှန်းမသိ။ Junction 8 တို့၊ ယုနေပလာတတို့လည်း  
(တကယ်ပင်) တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ မိငယ်မှာပါးစပ်အတောင်း  
သားဖြင့် ချည်းစားကို ငေးကြည့်မိတော့သည်။ မိငယ်ကတော့  
ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသည်ဆိုတာတော့ သိသင့်တယ်ထင်သည်။ လူငယ်  
ဆိုတာ လူငယ်လိုပဲ နေသင့်တယ်ထင်သည်။

သို့ရာတွင် သီဟကတော့ ကျောင်းစားတစ်ခုထဲမှာပဲ အချိန်  
အကုန်လုံးပျံ့ပွဲနံ့ကာ ထိုဘဝမျိုးအတွက် အချိန်၊ ငွေ၊ လူဦးနှောက်  
အရည်အသွေး အားလုံးရင်းရဲတာကိုပဲ တွေ့နပ်နှစ်သိမ့်နေပြန်သည်။  
ပျော်လားဆိုတော့ သူ့နဲ့နဲ့မှမပျော်ပိုက်ပါ။ အဲဒါကို သူဝန်ခံခဲ့ဖူးသည်။

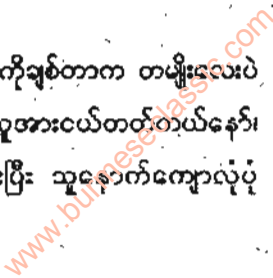
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲသည့်အချက်ကတော့ သီဟနားမှာ  
မိငယ်ရေရှည်နေရရုံအဆင့်မဟုတ်သေး။ အတွဲအဆင့်သာရှိသေးပေမဲ့  
မိငယ်သူ့နားမှာ အကြာကြီးမနေတတ်။ မိငယ်က ပြောချင်တာတခြား  
သူ့ကစာအကြောင်း ဒါမှမဟုတ်... ကျောင်းအကြောင်းပဲ။ သိတဲ့လူ  
ဆိုတော့ ကီးမကိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့်ပျင်းလာသည်။ မိငယ်သူ့ကို ငြီးငွေ့  
လာချိန်တွင် သူ့ကတော့ မိငယ်ကိုစွဲသထက်စွဲလာသည်။ လူဆိုတာ  
ဆန့်ကျင်ဖက်ကိုပဲ ပိုလိုလားကြတာ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။

မတွေ့တာကြာလေမိငယ်က ပိုနေပျော်လေဖြစ်ကာ စာမေးပွဲ  
မှာဆပ်ပလီမထီမှာတောင် စိတ်ပူနေသေးသည်။ ဆပ်ပလီထီလျှင် မိငယ်  
ကျောင်းမှာကျွန်နေခဲ့ပြီး သူ့ကတော့ ထိုနှစ်လအတွင်း မိငယ်နှင့်  
အဆက်ပြတ်နေမှာဖြစ်သည်။

မိငယ်ရယ် နောက်နှစ်မှာ စာမေးပွဲတစ်ခါထဲအောင်အောင်  
မြေပါဟုသူဆိုလျှင် မိငယ်သည်လျှို့ဝှက်စွာပဲ ပြုံးရယ်နေတော့သည်။  
ဟိုတစ်ခါပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက ပုံစံပြောင်းသည်ဆို  
သော်လည်း ရက်သိပ်မခံပါ။ သီဟပုံစံက နဂိုပုံစံပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ နင်နဲ့အတိုမလိုက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”  
ဖီးဖီးကအဲသလို ဝေဖန်လာတော့ မိငယ်ပင်အံ့ဩသွားသည်။  
“သိလားမိငယ်... သီဟပုံစံက နင်နဲ့သာမတူတာ စိတ်ဓာတ်  
တန်ဖိုးမအေးချမ်းဘူး။ နင့်လိုမျိုးပဲ နင့်လိုဘဝကို သူ့စိတ်ဝင်စားတယ်။  
သူ့နင့်လိုမျိုးမနေရတော့... နင့်ကိုမသိစိတ်က အားကျတယ်...  
အဲဒါကြောင့် အချိန်တိုအတွင်းမှာ သူမနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး နင့်ကို  
စွင့်ပြောတာ”

“သူ့ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြင်လား”  
“အင်း... ချစ်တယ်... သူ့နင့်ကိုချစ်တာက တမျိုးလေးပဲ  
ဗူး... နူးညံ့မှုတော့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အားငယ်တတ်တယ်နော်။  
နင့်အိမ်ကသဘောမတူတာချည်းကိုတွေးပြီး သူ့နောက်ကျောလှပုံ  
မရဘူး”





“နင်ဘယ်လိုသိတာလဲ မီးမီး”

“ငါ့ကိုသူဖုန်းတက်မေးတယ်မိငယ်”

“ဘာတွေမေးတာလဲ”

“နင်ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲတဲ့...”

“နင်ဘာပြန်ပြောပြလိုက်လဲ”

“နင့်အိမ်မှာ ကားချည်းပဲ ဆယ်ခုနှစ်စီးရှိတဲ့အကြောင်း  
ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဟာ ဘာလို့ပြောပြလိုက်တာလဲ”

“သူမေးလို့ပါ ပြီးတော့ သူ့စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်သိလား”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော်ကသူစီးနေတဲ့ ကားဘီးတစ်ဘီးဖိုးတောင်  
မရှာနိုင်ဘူးဗျာတဲ့”

မိငယ်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားရသည်။ မိငယ်မတွေးမိတာကို သူ့ဘာ  
ကြောင့် မတွေးမိတာလဲမသိပါ။ မိငယ်သိပ်ချမ်းသာပေမဲ့ အဲဒါမိငယ်  
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မိငယ်ရှာထားတာ  
မဟုတ်၊ အမွေဆိုတာထိုက်မှ စားရတာဖြစ်သည်။ မိငယ်တော့ အမွေ  
တွေဘာတွေသိပ်လည်း စိတ်မဝင်စားပါ။

“သနားပါတယ်ဟယ်”

“ငါတောင်ဘေးကနေ သနားတာ နင်ကကာယကံရှင်ပဲ ဒါပေမဲ့  
တကယ်လည်း သူနဲ့ဆိုရင် နင့်ဘဝက တိုးတတ်မှာမဟုတ်ဘူး မိငယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ကြိုစဉ်းစားထားနေတဲ့ ကျောင်းပြီးဖို့က သိပ်လိုတော့  
ဘာမဟုတ်ဘူး... နင့်အိမ်ကသဘောတူထား တာကလည်း ရှိသေး  
တယ်... လမင်းကလည်း တမှောင့်... နင်ခုချိန်ကတည်းက ကြို  
နိုးပြတ်ထားမှ တကယ်အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နိုင်မယ်”

“ရောက်လာမှပဲ ပြေးတွေ့ကြတာပေါ့ဟာ...”



မီးမီးပြောပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သီဟကိုမိငယ် သတိထားကြည့်မိသည်။ တကယ်ပဲ သီဟသည် မိငယ်သုံးသမျှ ပစ္စည်းတန်ဖိုးတယ်လောက်ရှိသည်ကိုမေးပြီး မျက်နှာငယ်သွားလေ့ရှိသည်။

“မိငယ်မျက်နှာတလေးက ဘာဝက်ခြံမှမရှိဘူးနော် ပြောသလင်းခါနေတာပဲ... အလှပြင်ရင် ဘာသုံးလဲ”

“Kanebo စီးရီးလိုက်သုံးတယ်လေ”

“ဈေးကြီးလားဟင်”

“တစ်ခုကိုတစ်သောင်းကျော်လောက်ပေါ့”

“တစ်သောင်းကျော်”

“အင်း... မိတ်ကပ်အရည်တို့ ပေါင်ဒါတို့က ဈေးကြီးတယ်”

“နှုတ်ခမ်းနီဇရာ”

“Lo'real လေ... ”

“တစ်တောင့်ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“တစ်သောင်းကျော်ပဲ”

“မိငယ်တစ်နေ့တစ်ဖိုးစီးတဲ့ မိနပ်တွေကဇရာ... ”

“မိနပ်ကအစားစားပဲသီဟရဲ့... သုံးသောင်းကျော်တန်က နေခြောက်ထောင်တန်အထိရှိတယ်”

“အနိမ့်ဆုံးကခြောက်ထောင်ပေါ့”

“အင်း”

“မိငယ်ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ခဏခဏသွားလား”

“တစ်လတစ်ခါပါပဲ ဆံပင်ပေါင်းတင်တာပေါ့... လက်သဲညှပ်တာတို့ မျက်နှာဆေးချွတ်တာတို့က တစ်လတစ်ခါလုပ်ရတယ်... ”

“မိငယ်တစ်လအသုံးစရိတ်မနဲဘူးပဲ... ”

“အင်း... အောက်ထပ်နှစ်သိန်းလောက်ပါပဲ”

“ကျွန်တော်တစ်လကို သုံးသောင်းလောက်ပဲကုန်တယ် သီလာ”

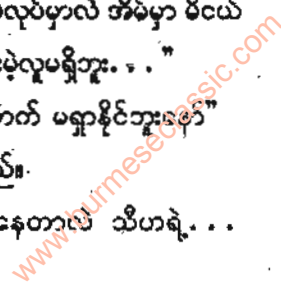
“မိငယ်လည်း ချွေတာကြည့်ပါလား”

“ပိုက်ဆံသုံးဖို့ပဲဥစ္စာ ချွေတာပြီးဘာလုပ်မှလဲ အိမ်မှာ မိငယ်စာအငယ်ဆုံး ပိုက်ဆံက မိငယ်မသုံးရင် သုံးမဲ့လူမရှိဘူး... ”

“မိငယ်... ကျွန်တော်ကအဲဒီလောက် မရှာနိုင်ဘူးနော်”

ပြောရင်းသူ့အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။

“ဘာလို့အနာဂါတ်ကို ကြိုတွေးနေတာလဲ သီဟရဲ့... ”



လူဆိုတာမရွံ့ပွန်မှာပဲ အသက်ရှင်နေတာကောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကွာဟချက်ကသိပ်ကြီးမားတာက ကျွန်တော်သတိမထားဘဲမနေနိုင်ဘူး ပိုက်ဆံဆိုတဲ့အရွက်ကလေးက သိပ်ဆုတောင်းကောင်းတာပဲဗျာ... လူတိုင်းရဲ့သဲခြေကြိုက်ပဲ... ”

“သီဟ... ”

“ဗျာ... ”

“သီဟ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားဟင်”

“မဖြစ်ပါဘူး... ဒါနဲ့မိငယ်ပတ်ထားတဲ့ Gucci နာရီကလေးကချစ်စရာလေးနော် ကျွန်တော်ဟိုနေ့က နာရီဆိုင်မှာ အဲဒီပုံစံမျိုးတွေ့ခဲ့တယ်... မိငယ်ကို ဒီရိုင်းကွတာလေးတွေ ဝယ်ဖေးချင်လိုက်တာလို့တောင် တွေးမိသေးတယ်... ”

“ဒါပေမဲ့ တို့ကသီဟမုန်ဖိုးနဲ့ ဝယ်ဖေးတာဆိုမဝတ်ဘူးလို့ စဉ်းစားထားတယ်... သီဟတစ်နေ့အထူးကုဖြစ်မှပဲ တို့ကိုဝယ်ဖေးပေါ့”

“အဲဒီအချိန်ထိ စောင့်နိုင်ပါ့မလားဟင်”

“ဘာလို့မစောင့်နိုင်ရမှာလဲ... စောင့်မှာပေါ့”

“မိငယ်တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့... ”

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ကျွန်တော်အရမ်းအားရှိသွားပြီ... ”

ပြောနေရင်းနဲ့ Oxford စာအုပ်ကြီးထုတ်ဖတ်ကာ မိငယ်ကို သနားမှာရှိနေမှန်းတောင် သတိရဟန်မတူတော့။ စာအုပ်ကိုသိပ်ကြီးမကြီးစိတ်နေသောသူ့တို့ကြည့်ပြီး မိငယ်မှာရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့ မျက်နှာဖြင့် ချစ်တိုသနားရမလား။ တိုယ့်ကိုတိုယ့်ပဲ သနားရုံမလားမှန်းတောင် မဝေခွဲစိတ်တော့ချေ။

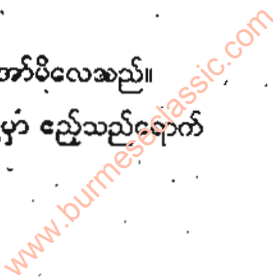
မိငယ်တို့နှစ်ယောက်သည် အစွန်းအစမထွက်အောင် ညှိနှိုင်းစား ဘဝကိုကျော်မြတ်နိုင်မည်ဟု အစကတည်းက ပထင်ထားခဲ့ပါ။ သူ့သူ့မှာ ဆိုသည်မှာ အချိန်မရွေးဝင်လာနိုင်သော နတ်ဆိုးတစ်ပါးဟု မိငယ်က လက်ခံထားသော်လည်း တကယ်တမ်း ကြုံတွေ့ရသောအခါ မိငယ်ကြောင့် သာပြုဿနာတွေ တန်းစီလာလေသည်။ မြောက်ပင့်သူကလမင်း။

လမင်းကတယ်အချိန်ကတည်းက သူ့နဲ့သိအောင်လုပ်ထားလဲပေါ့။ တစ်ခုသောစနေမနက် မြောက်နာရီမှာ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကော်လာအင်္ကျီနှင့် ပိုးပုဆိုးတူကျနန ဝတ်ဆင်ကာ သူ့မိငယ်အိမ်ရောက်လာသည်။ သူ့မိငယ်အိမ်ရာထဲကမထချင်၍ တမင်းကွေးနေတုန်း အဖေကမိငယ်အိမ်လာနှိုးတော့...

“ဟာ... အိပ်ကောင်းတုန်း” ဟုပြန်အော်မိလေသည်။

“အိပ်ကောင်းတုန်းဟုတ်လား အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်အောင်”

“အယ်သူလဲအဖေရ”



“ငါ့သိရင် လာမနိုးတော့ဘူး... ထစမ်း အိပ်ရှေ့မှာ အကြောင်ကြောင် တစ်ကောင်ရောက်နေတယ်၊ ငါက အလျှောက်လာမေးတော့ အလျှောက်ရှိလို့လာတာတဲ့... နင်နဲ့သိတယ်ပြောတာပဲ”

မိငယ်မှာ ရင်ထဲဒီနိုးခနဲတစ်ချက်ခုန်သွားကာ ကပျားကယာ တံခါးထဖွင့်ပေးတော့ အဖေမျက်နှာကြီးက ဒေါသဖြင့်နီရဲနေလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ သမီးနဲ့သိတယ်လို့ပြောတာ”

“အိပ်ရှေ့ထွက်ကြည့် ဘာကောင်မှန်းမသိဘူး”

အိပ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ထိုင်နေသော သူ့ကို မြင်ရသောအခါ မိငယ်ခြေဖျားလက်ဖျားပင် အေးစတ်သွားတော့သည်။

“သီဟ”

“မိငယ်... ကျွန်တော်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

မိငယ်အဲဒါလိုမေးလိုက်တော့ သီဟမျက်နှာက တကယ့်ပိုခါနီး လိုပင်မျက်လုံးများက နီရဲရိတ်လက်လာပြီး အသံများပင်တုန်ကာ မျက်နှာက ဇီးရွက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။ အဖေ့ကိုလည်း မကြည့်ရဲသလို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်သေးသည်။

“မနေ့က လမင်းဆိုတဲ့ မိငယ်သူငယ်ချင်း ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်၊ သူကမိငယ်မအားလို့ သူ့လာဖိတ်တာတဲ့... စနေမနက်ခြောက်နာရီ မိငယ်တို့အိပ်မှာ ဆွမ်းကျွေးရှိလို့ တရားနာကြပါတဲ့ ပလာမပြစ်လာပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လာတာ... ”

“ဟာ... လမင်းနောက်လိုက်တာထင်တယ်”

“မိငယ်... နင်အဲဒီလမင်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဘာတွေရွှင်ထား ပြန်ပြီလဲ”

“တာမှမလုပ်ပါဘူးအဖေရဲ့”

“မရှုပ်ရင်ဒီလို သူများကို သွားနောက်မလား ခုကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်အားနာစရာ ကောင်းသလဲ သူကပြောတာ ငါကလည်း နားမလည်ဘူး... ဟေ့သူငယ် မင်းနာမည် အယ်လိုခေါ်သလဲ”

“သီဟပါခင်ဗျာ”

“နာမည်ကသာသီဟ... မင်းနယ်သူများပြောတိုင်းယုံရ လား မိငယ်... လမင်းနဲ့ကြပ်ကြပ်ပေါင်း... နင်ဒုက္ခရောက်မယ်”

မိငယ်မှာကြိမ်းဝါးနေသော အဖေ့ကိုတလှည့် သူ့မျက်နှာငယ် လေးကိုတလှည့်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

သူငိုတော့မလို့ဖြစ်နေတော့ မိငယ်စိတ်ထဲကမကောင်း... ”

“လာသီဟ မိငယ်ကိုခဏစောင့်နေနာ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ် ပြီးရင်မိငယ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကဲသွား... သမီးမျက်နှာသစ် ကဲသီဟ မင်းအလှူဆိုပြီး လာတာဆိုတော့ ငါကပဲ ကော်ဖီတိုက်ပါ့မယ်... လာ... လိုက်သောက်ချေ”

ဆိုကာအဖေကထမင်းစားခန်းထဲသူ့ကို ရေခဲသွားသည်။ မိငယ်မှာရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မျက်နှာကမန်းကတန်းသစ်တ အဖေ့ကို

သူစကားအမှားမပြောမိပါစေနှင့်ဟု တိတ်တိတ်ကျိတ်ဆူတောင်းရသည်။  
လမင်းကိုတော့ အမှုန့်ခြေပစ်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်သည်။ မိမိ  
မျက်နှာသစ်အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ အပြန်လိုက်ဝင်သည်။  
သီဟကိုကြည့်ရလည်မှာ ကျားရှေ့ရောက်နေသော သံမဏိကလေးလိုဝင်  
အမေ့ကိုအရမ်းကြောက်နေကာ တော်ဖိခွက်ကိုင်သော လက်တွေ  
စာဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လျှက်ရိတာတွေ့ရသည်။ မိမိကိုမြင်မှ  
သူ့အကြောက်ပြေသွားသလို ရှိလေသည်။

“မင်းကမိမိနဲ့ တစ်တန်းထဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဖေ... သူကမိမိတို့အတန်းက စာအတော်ဆုံးလေ  
နှစ်တိုင်းဂုဏ်ထူးဘာသာစုံထွက်တယ်”

“နင့်မှာဒီလိုသူငယ်ချင်းရှိပြီး ဘာလို့နှစ်တိုင်းဆပ်ပလီထိနေ  
သေးလဲ”

“သီဟက ကျောင်းပြောင်းလာတာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်  
အဖေ”

“ဪ... မင်းစာဘယ်လိုကျက်သလဲကွ...”

“ကျွန်တော်အားတိုင်းကျက်ပါတယ်”

“မင်းကျောင်းပြီးရင်ဘာလုပ်မလဲ”

“ဗျာ”

“ဆရာဝန်လုပ်မှာလားလို့မေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုမင်းတော့ တဆက်လုံးစာကျက်ရမှာပဲ... အန်တယ်လ်  
တို့ကမိမိကို ဆက်မလုပ်ခိုင်းဘူး... ယောကျ်ားပေးစားပြီး  
စီးပွားရေးပဲလုပ်ခိုင်းမလို့ စဉ်းစားထားတာပဲ... သူဒီလောက်စာမေးပွဲ  
တွေနှစ်တိုင်းကျတာ ဆရာဝန်ဆက်လုပ်လည်း ထူးချွန်မှာမဟုတ်ဘူး  
ဘွဲ့လေးတစ်ခုခုရရင်ပဲ အန်ကယ်လီတို့က ကျေနပ်ပြီ”

“ဟုတ်နဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းမိဘတွေကရော... ဘာလုပ်ကြလဲ”

“ကျွန်တော်အမေက ဈေးရောင်းပါတယ်”

“အဖေကော”

“အဖေမရှိတော့ပါဘူး”

“ဪ... မင်းမှာညီအစ်ကိုမောင်နှမရှိသေးလား”

“အစ်မသုံးယောက်ရှိပါတယ်”

“သူတို့ကဘာလုပ်ကြသလဲ”

“ဆရာဝန်တွေချည်းပါပဲခင်ဗျာ”

“မင်းကအငယ်ဆုံးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းမိမိကို တော်တော်ချစ်သလား”

“ဗျာ”

အဖေရုတ်တရက်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့်မိမိမိမိပါ



လန့်သွားလေသည်။ အမေပဲသီဟကိုသိတယ်ဟု မိလေကထင်နေတာ။ အခုအပေမရှိဘူးဆိုတော့ တော်သေးတယ်ဟု အောက်မေ့မိတာ လက်စသတ်တော့ အဖေကပါ သီဟကို သိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဖြေပါကွ... ငါကပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲဖြေတာကြိုက်တယ်”  
“.....”

“မင်ငါ့ဆီကိုတော်တော်ချစ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကိုမင်းသည်းညည်းခံနိုင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကိုမင်း ငါတို့လိုအဆင့်အတန်းထားနိုင်ပါမလားကွ”

“လောလောဆယ်ကျွန်တော် မထားနိုင်တာသေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော် အဲသလိုထားချင်ပါတယ်ဦး”

“မထားနိုင်တာ သေချာတယ်ဆိုတော့... ငါ့သမီးဆင်းရဲမှာ ပေါ့ကွ... ငါ့သမီးကိုဆင်းရဲမှာ ငါ့သိပ်ကြောက်တာ... မင်းတသက် လုံးဆရာဝန်လုပ်စားလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ မိလေထမင်းဝရုပ်ပိုမယ်သီဟ”

သူ့မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားကာ မိလေလည်းအဖေစကား အတွက် နာသွားလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်ဆိုတာ လူတိုင်း ဖြစ်ချင်လို့မှမရတာ။ သူတစ်နေ့သိပ်အောင်မြင်မှာဟု မိလေကယုံကြည် စိတ်ချပါသည်။ အချိန်တစ်ခုတော့ အဲဒီအတွက်ပေးရမှာပဲမဟုတ်လား။ အဖေတို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာလာတော့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထွက်

နိုင်ပေမဲ့ အဖေတို့လိုချမ်းသာသူက ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမှာမို့လို့လဲ။ လူတိုင်းဟာ သာမန်လူနေမှုဘဝလေးအတွက် ထမင်းနှစ်နပ်စားဖို့ ရုန်းကန်နေကြတာ မိလေသိလို့ အဖေလည်းသိတာပဲ။ သီဟတို့က အနိမ့်စားကြီးထဲက မဟုတ်ပါ။ မိလေတို့က ကျိုကျိတက် ချမ်းသာနေ၍ သာ တအားအဆင့်နိမ့်သယောင် ထင်ရတာပါ။

“ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ... မိလေကို ဦးတို့လိုမထားနိုင် ပေမဲ့ မျက်နှာမငယ်စေရအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ”

“မင်းကြိုးစားတာကနောက်မှ ငါတို့မိလေကို ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့လူရှိတယ်”

“ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ”

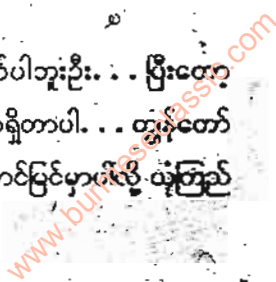
အဖေကမိလေမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“မိလေပြောပြထားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစကတည်းက မိလေက သူ့မှာအိမ်ကသဘော တူထားတဲ့လူရှိတဲ့ အကြောင်းပြောထားပါတယ်...”

“ဒါဆိုမင်းဘက်က ဘာမှအာမခံချက်မရှိတာ မင်းသိသင့်တာ ပေါ့”

“အချစ်က အသက်အာမခံမဟုတ်ပါဘူးဦး... ပြီးတော့ ကျွန်တော်မိလေကို စေတနာထားပြီး မေတ္တာရှိတာပါ... တွန့်တော် သူညကစပြီးတက်ရပေမဲ့ မိလေအတွက် အောင်မြင်မှာမို့လို့ ယုံကြည် ပါတယ်ဦး”



အဖေ့မျက်နှာများမြင့်တက်သွားသလို မိငယ်လည်းသူ့ အပြော  
 အဆိုယဉ်ကျေးမှုကို သဘောကျသွားလေသည်။  
 “ကဲ... မိငယ် သူ့ကိုပြန်လိုက်ပို့လိုက်တော့”



အပြန်လမ်းတွင် သူတိတ်ဆိတ်နေကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထား  
 သည်။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလားသီဟ”

“ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

“ပြောရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် မိငယ်အဖေကို မကျေနပ်ဘူး”

“.....”

“လူတစ်ယောက်ဆင်းရဲတာ အပြစ်မဟုတ်ဘူးမိငယ် အဲဒါ  
 တံကြမ္မာပဲ... ပြီးတော့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူဆိုတာ အယောက်တစ်ရာမှ  
 ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မိငယ်အဖေအစား တောင်းပန်ပါတယ်သီဟ  
 ရယ်”

“မလိုပါဘူး... ကျွန်တော်က ယောက်ျားပါ... ကျွန်တော့်ကို အထင်ဆေးတာ မခံနိုင်ပေမဲ့... ကျွန်တော်အရွေးချယ်ထားတဲ့ ဆရာဝန်အလုပ်ကို အထင်သေးတာကြီးကို မခံနိုင်ဘူးမိငယ်... ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ ချမ်းသာနေတာတွေအများကြီးရှိတယ်... အလုပ်တစ်ခု အောင်မြင်သွားရင် ဘဝတစ်ခုလုံးကောင်းကောင်း ရပ်တည်နိုင်တာပဲ... ငွေချမ်းသာတဲ့လူတွေဟာ ဘာလို့ပညာတတ်တွေကို အထင်မကြီးရတာလဲမိငယ်... လူဆိုတာငွေတစ်ခုထဲနဲ့ ရပ်တည်လို့မရဘူး”

“မိငယ်သိပါတယ်”

“မိငယ်သိပေမဲ့ မိငယ်အဖေကမသိဘူး...”

“အဖေတို့က အရမ်းချမ်းသာတော့ ငွေဂုဏ်မောက်တယ်”

“ဒါနဲ့ အဲဒီလမင်းဆိုတာက ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ချောက်ရတာလဲ”

“မိငယ်လည်းမသိဘူးလေ”

“မိငယ်သိမှာပေါ့... အဲဒီလမင်းက မိငယ်ကိုကြိုက်နေတာပဲဖြစ်ရမယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာပေါ့”

“သိမှာကလည်း သူများပြောတိုင်းယုံတာပဲလား”

“ကျွန်တော်က မိငယ်စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်တာကိုး... တစ်ခါစိတ်ဆိုးတုန်းကဖြစ်တာ ကျွန်တော်မှ မခံနိုင်ဘဲမိငယ်... ဒုတစ်ခါ

မလာရင်အသိပဲဆိုတော့ အရမ်းလန့်တာပေါ့... သတ္တိရှိလွန်းလို့ မိငယ်အိမ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်ပြီးလာတာ၊ မိငယ်အဖေနဲ့လည်း တွေ့လိုက်ရော လိပ်ပြာလွင့်သွားမတတ်ပဲ ကျွန်တော့်ကို ခြေစွန်းခေါင်းစွန်းကြည့်ပြီး စောစောစီးစီး အလျှောက်နဲ့တွေ့နေပါလားတဲ့... အဲဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဟုတ်ကဲ့အလျှင်လို လာတာပါဦးလို့ ပြောလိုက်တာ မင်းငါ့ကိုပြန်နှောက်နေတာလား ဘာလားနဲ့ အော်ပါလေရော မိငယ်နဲ့သိတယ်ပြောတာတောင် မယုံဘူးဗျ၊ မိငယ်ကိုနှိုးပြီးမေးကြည့်မယ်ဆို ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော် အသက်ရှုနိုင်တော့တယ်...”

မိငယ်မှာဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး သူ့ကိုသနားလွန်စွာဖြင့် သူ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကားမောင်းရင်း လွတ်နေသောလက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ထားလိုက်သည်။ အဲဒီလက်တွေက ခွန်အားတွေသူ့ဆီရောက်ပါစေ မိငယ်ချစ်သူရဲ့ စိတ်ရှည်သီးခံမှုကြောင့် တစ်နေ့ကျိန်းသေပေါက်အောင်မြင်ပါစေဟုလည်း ဆန္ဒပြုမိသည်။ သူ့ကမ္ဘာလက်ကလေးကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“မိငယ် ကျွန်တော်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုထင်မချင်ရဘူးနော်”

“အင်းပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံရဘူး”

“အင်း”

“ကျွန်တော်အခု ငွေတွေအများကြီး မရှာနိုင်ပေမဲ့ တစ်နေ့ ကျရင် မိငယ်ကို ငွေတွေအများကြီးရှာပေးနိုင်မှာပါ”

“သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်လေးရယ်”

မိငယ်မှာထိုသို့ ရေရွယ်ပြီး ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်မိလေသည်။

မိငယ်နဲ့သူသည် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့သော သက်တမ်းတစ်လျှောက် ခုတစ်ခါလောက် နီးနီးကပ်သည်ဟု ခံစားရတာမျိုး တစ်ခါမှမရှိဘူးခဲ့။

မိငယ်ရည်းစားများ ဘယ်လောက်တုံးသလဲဆိုလျှင် မိငယ် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာတောင် မိငယ်ကို ပြန်ဖက်ရကောင်းမှန်း မသိ။

“မိငယ်... ဟို... ကားမောင်းတော့လေ... ကျွန်တော် မနေတတ်ဘူးဗျာ”

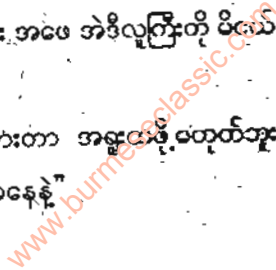


သီဟအိမ်ကိုရောက်ပြီးသည့် ညမှာပင် အဖေက မိငယ်ကို ရာဇသံပေးလေသည်။ တစ်လအတောအတွင်း ဦးကုဋေနှင့်စေ့စပ်ဖို့။ မိငယ်မှာ အဲဒီရာဇသံကို ကြားတာနဲ့တင် ခေါင်းနားပမ်းကြီးကာ သွေးရှူးသွေးတမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာမှမဟုတ်တာရဲ့လို့ လုပ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့ အေး တကယ်လို့ လုပ်ခဲ့ရင်လည်း ငါလုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား ငါနှင့်အဖေ နော် နင်ကတောင်လုပ်ရက်ရင် ငါကလှည့်မကြည့်ဖို့ လုံးဝဝန်မလေးဘူး သိလားမိငယ်”

“တကယ်ရက်စက်တော့မှာလား အဖေ အဲဒီလူကြီးကို မိငယ် တစ်စက်မှကြည့်မရတာ သိရက်နဲ့...”

“နင့်ကိုပညာတွေ သင်ပေးထားတာ အဖေ့အဖို့မတုတ်ဘူး မိငယ်... အသိစိတ်အဲဒီလောက်ကင်းမနေနဲ့”





စေ့စပ်ပြီးခြောက်လဆိုလျှင် ညှိခွဲပွဲလုပ်ပေးမှာဆိုတော့ မိငယ်အတွက် ဒီတစ်လမစေ့စပ်ခင်ပဲ အချိန်ရသည်။ စေ့စပ်ပြီးသွားလျှင် ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်တော့။ ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုထဲမှာသာ စေ့စပ် ပြီးသော်လည်း ချစ်သူနောက်လိုက်ပြေးသွားတာတို့ ရိုက်ပြတာ၊ အပြင်မှာ စေ့စပ်ပြီးတာနဲ့ ကွဲဖို့က တော်တော်ကြီးမလွယ်။ မင်္ဂလာညှိခွဲ ပွဲမှာ သတို့သမီးဝတ်စုံကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ။ မိငယ်လည်းခုနေခါမှသာ သတ္တိရှိနေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာဆို သတ္တိ ဘယ်လိုမှ ရှိမှာမဟုတ်။

ဒီလိုအကျပ်အတည်းမှာ ပထမဆုံးသတိရတာ လမင်း။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“နင့်အဲဒီလူကြီးနဲ့ မစေ့စပ်ချင်ဘူးပေါ့”

“အင်း”

“ဒါဆိုဒီတစ်လအတွင်း နင်ဟိုတုံးနဲ့ လုံးဝမတွဲနဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ငါကူညီမယ်လေ”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲဆိုတာတော့ နင်ပြောပြသင့်တာပေါ့”

“ဒါကလျှို့ဝှက်ချက်လေ... နင်မချစ်တဲ့ လူနောက်ကို

ငါကလည်း မထည့်ပါဘူးစိတ်ချ”

“နင့်ငါ့ကို ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ အဲဒါလေးတော့ ကြိုသိထားသင့် တာပေါ့ဟ... တောကြားကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးကျား

ထက်ဆိုးနေဦးမယ်”

“မိငယ် မတော်တဆဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ် သိလား”

“ဟင်”

လမင်းမျက်နှာကို မိငယ်နားမလည်စွာ မြန်ကြည့်တော့ လမင်းက မသံမကွဲတစ်ချက်ပြုံးသည်။

“နင့်ကို ငါမတော်တဆချစ်မိသွားတော့လည်း ငါ့အတွက် တံဆိုးတာပဲ... ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ... လမင်းဆိုတဲ့ကောင်က ပိုင်ရှင် ခြေကြည်ဖြူရင် လုံးဝမကြီးစားဘူး...”

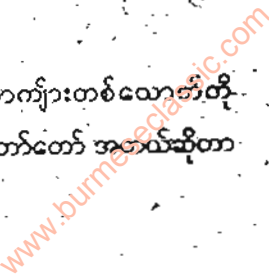
“အရေးထဲ ကြော်ငြာဝင်နေသေးတယ်... တကယ်ဆို ပြဿနာကနင့်ကြောင့်သိလား... နင်သာသူ့ကို ချွန်တွန်းမလုပ်ရင် ငါဒီလိုစိတ်ညစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူယုံတာ သူ့အပြစ်ပဲ... ဒါကလိမ်တဲ့လူပဲ... လိမ်တဲ့လူ ဆိုတာ သူများယုံအောင်လိမ်ရတာပဲ... လိမ်တယ်ဆိုကတည်းက ပိစိရိရိ လိမ်ရတာပဲ...”

“သူကနိုးတယ်ဟဲ့”

“တော်စမ်းပါမိငယ်ရာ... ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့ နင်ဒီလောက်ထိ ယုံကြည်စိတ်ချနေတာ နင်တော်တော် အတယ်ဆိုတာ ကိုပြနေတာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”





“နင်တို့နှစ်ယောက်ယူပြီး တစ်နေ့ကျမှ... ငါပြောထား အမှန်တွေဆိုတာ နင်သိလာလိမ့်မယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိငယ်သည် တစ်လအတောအတွင်း အိမ်ထဲ ပြောသမျှကို ကန်းချင်ဟန်ဆောင်ကာ စေ့စပ်ပုံနေ့အထိ သီးခံစားခိုင်းရလေသည်။ စေ့စပ်မဲ့ အနက်အစောကြီးမှာ မိငယ်နိုးနေသည်။ လမင်းက ဘာမှကြိုမပြောထားသဖြင့် တကယ်စေ့စပ်ဖြစ်သွားမှာမူ လည်း ဘယ်လောက်ထိတ်လန့်နေရတာ စာဖွဲ့မပြနိုင်။

မနက်တိုးနာရီမှာ ဦးကုဋေတို့ မိသားစုရောက်လာသည်။ မိငယ်မှာငိုချင်သူလိုဖြစ်လာကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။ ဦးကုဋေရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်ကအပြုံးကိုမြင်တော့ လမင်းကိုအထိတ်တိတ်ကျိန်ဆဲမိလေသည်။

“ကလေးရယ်... နောက်ဆုံးတော့ မင်းငါနဲ့ပဲ ဖူးစာပီးတော့မှာပေါ့”

မိငယ်စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် ဦးကုဋေကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ အဲဒီခဏမှာပဲ... လမင်း။ တိုက်ပုံအဖြူ၊ ပိုးပုဆိုးနှင်းလမင်းနောက်လမင်းမိဘတွေ။ မျက်နှာများကတော့ အနဲငယ်တင်းနေသည်။

“မိငယ်ကို လမင်းက မေတ္တာရှိနေလို့... အတင်းတောင်းခိုင်းနိုင်တာနဲ့လာရတာ မိငယ်ကိုဒီနေ့မတောင်းပေးရင် သူ့ကိုယ်သူပိုက်သောက်ပြီးသေမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်လေ”

လမင်းအမေက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်ဆိုသည်။ ဦးကုဋေအိမ်များက ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ အဖေ့ကို အပြစ်တင်ကြသည်။

“ခင်ဗျား ဒါဘာသဘောလဲ တစ်နေ့ထဲဆိုပြီး ခင်ဗျားသမီးကို ဘာတောင်းခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခော်ကားတာလားဗျ”

ပြဿနာသည် ဘဲဥအစရွာမရအောင် ခဏချင်း ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဦးကုဋေမျက်နှာက ရဲတက်လာကာ မိငယ်ကို စားတော့စားတော့မလိုကြည့်နေ၍ စိတ်တိုပြီးလျှာထုတ်ပြောင်ပြလိုက်သည်။ အဲဒီတော့ မျက်နှာကိုတစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။

လမင်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ မိငယ်နားမှာမတ်တတ်ရပ်နေသည်။

“မိငယ်”

အဖေအသံက ပိုးခြိမ်းသံအလား မိငယ်နားထဲမှာကျယ်လောင်လှသည်။ ပြီးတော့ မိငယ်နားထဲမှာ ပူထူ၍ မျက်လုံးတွေထဲမှ ကြယ်တွေလဲတွေထွက်လာသည်။ “ကလေးကိုဘာလို့ ရိုက်တာလဲ” ဟူသော အမေအသံကိုသာ မိငယ်နောက်ဆုံးကြားလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်း တိုသေချာမသိလိုက်။



“နင့်အထုပ်နင့်ပိုက်ပြီး အိမ်ကဆင်းမလား... ငါနင့်ကို နှင်ချရမလား” သတိပြန်ရလာသောအခါမှ အဖေအလွန်ဒေါသကြီးနေ တာကို မိငယ်တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သမီးကလေး ကိုအိမ်ကပင် နှင်ချနေလေပြီ။

“အဖေအဒီလောက် မတွေ့ချင်ရင်လည်း ပိငယ်အိမ်ကဆင်း သွားပါမယ်”

“အံ့မယ်” ပြောတဲ့ပုံစံက ငါ့ကပဲ သူ့ကိုတမင်သက်သက် အပြစ်ရှာနေသလိုလို့... သူတော်ကောင်းမကြီးရဲ့... နင့်ကိုဘယ်သူမှ ဒီလင်းခင်းပေးတာ ဝါမဟုတ်ဘူး နင့်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီလမ်းပေါက်တာ”

“အဖေဘယ်လောက် နှင်ချချ မိငယ်မဆင်းနိုင်ဘူး... ကျောင်းပြီးအောင်အိမ်မှာ ဆက်နေမှပဲ... အဖေဘာလုပ်ချင်လဲ ကလုပ်ချင်တာလုပ် ရိုက်လည်းခံမယ်... မိဘဖြစ်ပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အထိ

ကျောင်းမထားချင်ဘဲ အတင်းယောက်ျားပေးစားပြီးတော့ မယူချင်ပါ ဘူးဆိုလည်းမရဘူး”

“နင့်မကြိုက်လို့ နင်ချေးများနေတာများ... ကြိုက်တဲ့ဟာ ဆိုငါတောင် သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး... ရည်စားမျက်နှာတစ်ကမ္ဘာ ထင်ပြီး မိဘကိုကန်ခဲ့မိန်းခလေး... ”

ပြောချင်တာပြော လောလောဆယ်မှာ မိငယ် လက်မထပ် ရတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းမပြီးမချင်းတော့ မိငယ် သီးခံနေရမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြီသွားရင်တော့ အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးပြောင်း နိုင်ပါရဲ့။ အမေကတော့ ရှက်လှချည်ရဲ့ဆိုကာ အခန်းတံခါးပိတ်ပိတ်နိပ်နိပ်။ မိငယ်မှာ လူဆိုးမကြီးကိုဖြစ်နေသည်။ အမေကတိုးတိုးမေးသည်။

“မယူချင်ပါဘူးပြောသားပဲ အတင်းစီမံကြတော့ ဒီလိုဖြစ်တာ နဲ့တောင်နဲ့သေးတယ်... နောက်ကိုယ်တတ်ကိုယ်မနိုင်ဘဲ သူများကိုပါ ဆွဲမထည့်နဲ့... ”

“နင့်နဲ့လမင်းက ကြိုက်နေတာလားမိငယ်... ငါ့ကိုမှန်မှန် ပြောစမ်း”

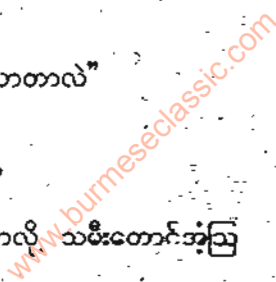
“မဟုတ်ပါဘူး... ”

“ဒါဖြင့်လမင်းက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“နင့်ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး သူ့အဲဒါလိုရောက်လာလို့ သမီးတောင်အံ့ပြာ



နေသေးတာ”

“နင်မှန်မှန်ပြောနော်”

“မိငယ်မလိပ်ပါဘူးအမေရဲ့”

“လမင်းကိုတော့ စိတ်မကူးပါနဲ့အေ၊ ယောက္ခမကိုညှိုးပြီး ဆန်အိတ်ပိသေအောင် သတ်မဲ့သားမက်မျိုး... ညည်းအဖေကို သူတစ်စက်မှ ကြည့်မရဘူး”

“အဖေကရှုပ်ဆိုးလို့ နေမှာပေါ့”

“တယ်ဒီကောင်မလေး... ပျောက်ကရပြောနိုင်သေးတယ်”

မိငယ်မှာ စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားသည့်အတွက် အရိုက်ခံလိုက်ရ သလို လမင်းလည်း သူ့အိမ်က အဆူအပူတော်တော် ခံလိုက်ရကြောင်း ဖုန်းဆက်၍ အသိပေးခဲ့သည်။

“နင်ငါ့ကိုအဲသလို လာမယ်လို့ဘာလို့ ကြိုမပြောတာလဲ”

“မပြောချင်လို့ပေါ့... ဘယ်နှယ့်လဲ နင့်အဖေကျွေးလိုက် တာနုစိန်တော်အိသွားမှာပဲ”

“အိတာပေါ့... နင့်ကောင်းမှုလေ”

“အဲသလိုမပြောပါနဲ့ဟာ... ငါကပိုဆိုးသေးတယ်... ငါ့အမေတွေက ငါ့ကိုလုံးဝကို မကြည့်တော့ဘူး... နင့်အဖေကို ငါ့မိဘ တွေက သိပ်ကြည့်မရတော့ ပိုဆိုးကုန်ပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ခုမှပဲ ငါနဲ့နင်က ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်လိုလိုတာလို့လို့”

“စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့... ငါနင့်ကိုတစ်စက်မှမကြိုက်ဘူး”

“မိငယ် နင်အဲသလိုတစ်ခွန်းပြောလိုက်ရင် ငါ့ရင်ဘတ် တစ်ချက်အောင့်တယ်... နဲ့နင့်ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိဘူး... ပိန်းကော မကြပ်ကြပ်ဥတောင် ကျောင်ဆောင်နဲ့တိုးမယ်ဆိုတာ နင်မှအစစ်”  
“ဟုတ်တယ်... ငါကအစစ်ပဲ နင့်လိုရေမရောဘူး”



အခန်း ( ၃ )

ကျွန်မက ကံကြမ္မာကို ဘယ်တုန်းကမှ မယုံခဲ့ဘူး...

ကျွန်မဖြစ်စေချင်တာတွေကို

အားလုံးဖြစ်လာဖို့လည်း

မရည်ရွယ်ပါဘူး...

ဒါပေမဲ့... လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ရဖို့အတွက်

ကျွန်မဟာကျွန်မထင်တာထက်

တော်တော်သည်းသည်းခံနိုင်ခဲ့တယ်

အဲဒီအပေါ်မှာ ဝိုင်းဝန်းသွေးစုပ်တာကို

ပြုံးပြုံးပဲခံခဲ့တယ်...

အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပေါ့လေ...

သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ပြင်ဆင်ချိန်ကစပြီး  
 အဆိုးဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးနှစ်ခုကြားမှာ  
 ကျွန်မဗျာများတော့တာပဲ...  
 အင်း... လောကကြီးမှာ မထင်မှတ်တာတွေ  
 တော်တော်များများ ဖြစ်ပျက်လေ့ရှိတဲ့အထဲမှာ  
 သူ့အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်ဘဲ  
 ကျွန်မဟာ အောင်မြင်သင့်တာထက် ပိုအောင်မြင်တာ  
 လည်းပါမယ်ထင်တယ်...



သူ့ရောမိငယ်ပါ ဖိုင်နယ်အောင်ပြီးသောအခါ သူ့ကပျိုသံတူး  
 များကို စာပြန်သင်သည်။ တစ်ယောက်ကို ငါးသောင်းယူပြီး ပိုင်းတွေ  
 ဆက်ရှင်တွေပြည့်နေသောသူသည် အငယ်တန်းမှ ကောင်မတလေးများ  
 ၏အသံစွဲကိုကြီးဖြစ်လာသည်။ သူ့ဟန်းဖုန်းမှာ မကြာခင်မိတ်ဆက်  
 သောကောလ်များဝင်လာပြီး ကိုကြီးဆိုသောအသံကြားတာနဲ့ သူ့ပုံတ  
 နွားပြာကြီး အောက်သွားဖြသွားသလို ပြုံးပြီးဖြိုးဖြစ်နေသည်။ မိငယ်တ  
 သွဲကုတ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရသည်။ မိငယ်ကတော့ အောက်စံသာလွင်  
 ကာလကို တော်တော်သီးခဲဆင်းပြီးပြီးလျှင်... အလုပ်ဝင်ရမလိုလို  
 သူများတွေလို အင်္ဂလန်သွားပြီးပလပ်ပဲ ဖြေရမလိုလို ယောင်ကြောက်  
 ဆယ်အာလူးဝါး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်အိမ် လိုက်ခဲ့ပါလားမိငယ်”

“ရှင့်အိမ်”



“အေးလေ”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ မိငယ်နဲ့သဘောမတူဘူးဆိုတာ ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

“အမေတတွေ့ချင်လို့”

“ကျွန်ုပ်ကို”

“အင်း”

“ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ... ကျွန်ုပ်ကရွတ်သီးလဲ မထောင်းတတ်ဘူး၊ ယောက်ျားမကြိုက်အောင် အမေလို့ ယော့ညက်ညက် မခေါ်တတ်ဘူး... တွေ့ရင် ဘာပြဿနာက ဝင်ဦးမလဲမသိဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လူကြီးကတွေ့ချင်တာ လိုက်တွေ့လိုက် ပေါ့ကွာ... အမေကသဘောကောင်းပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ”

“ဟင်”

“ယောက်ျားမလုပ်မဲ့သူက ချွေးမကိုသဘောကောင်းကောင်း ဆက်ဆံတာရှားတယ်သိဟရဲ့၊ အဲဒီအထဲမှာ ယူအမေမပါဘူးစိတ်ချ ကျုပ်ပုံစံကိုမြင်တာနဲ့ ဒါလားဆရာဝန်လုပ်မှာလို့ မပြောရုံတယ် ပြူးပြု ကြည့်လိမ့်မယ်”

တကယ်လည်း မိငယ်ခန့်မှန်းတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မိငယ်ကလည်း ဆရာဝန်မသာဆိုသည် လက်မှာ ကော်လက်အောက်တွေ အကွင်းငါး ဆယ်ကျော်စွပ်ထားပြီး လည်ပင်းမှာလည်း ဖန်စိကြီးတွေဝတ်ထားသည်။

မျက်နှာကရောင်စုံ။ မိငယ်ကို မဲ့ရွဲကြည့်သော သူ့အမေကို သိဟ မမြင်ခင် မိငယ်ပြန်မဲ့ရွဲပြလိုက်သည်။ မှတ်ကရော။

“ညည်းကတော်တော်ချမ်းသာတဲ့ပုံပဲ”

“မချမ်းသာပါဘူး ဒါလောက်ကို ချမ်းသာတယ် ဘယ်ခေါ်ပါ မလေ... ”

“ချမ်းသာတဲ့သူဆိုတော့ အောက်ခြေလွတ်တာပဲ”

“ဆင်းရဲတဲ့သူကမရှိတာတွေ ထုတ်ထုတ်ကြားတာ ပိုမဆိုး ဘူးလားအန်တီ”

“သားက ခုကတည်းက ပီဂျီ(ဘွဲ့လွန်)ဖြေဖို့ကြိုးစားနေတာ မိငယ်ကရော”

“ကျွန်မက အထူးကုကတော်ပဲ လုပ်မယ်လေ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားရှာသမျှငွေကို ဆေးခန်းလည်ပြီးလိုက်သိမ်းမယ်... ကောင်း တယ်မဟုတ်လား”

အဘွားကြီး၏နှုတ်ခမ်းက ပိုရွံ့သွားသည်။

“ဒါနဲ့အန်တီမျက်နှာက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးနော်... သိဟ လူ့အပင်မျက်နှာသေချာကြည့်စမ်း facial palsy (မျက်နှာရွံ့ခြင်း) ရနေတယ်... မကြာခင်က လေဖြတ်ထားသေးလား”

“ဟာမိငယ်ကလည်း မဖြတ်ပါဘူး ပေါက်ပေါက်ရွာရွာ”  
အကယ်၍ မိငယ်သာဆင်းရဲလျှင် သူတို့သားနဲ့ မတူမတန် ဖြစ်ဦးမည်။ ခုတော့ သူတို့သားကို စာတော်လိုမိငယ်ကလိုက်ကြိုက်တဲ့

ပုံစံမျိုးပြောနေတာ။ မိငယ်မှာ ရင်ထဲ၌ ကလိကလိဖြစ်လာသည်။ အပြန်  
ပြန်မှဖြစ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သီဟ... ယူကိုပြောရဦးမယ်... မိငယ်ဆေးခန်း ထိုင်ဖို့  
နေရာရပြီသိလား... မင်္ဂလာခုံဘက်မှာ”

“မိငယ်အိမ်က...”

“တော်ပါ ဆေးခန်းထိုင်တာ ရှင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပိုက်ဆံစုတာ”

“မလိုပါဘူးမိငယ်ရာ... ”

“အလုပ်ခွင်ထဲရောက်မှ အိမ်ကပိုက်ဆံပြန်တောင်း မသုံးချင်  
တော့ဘူးသီဟရဲ့ ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ထင်လာတယ်... ပြီးတော့  
သီဟကဝင်ငွေတအားကောင်းနေတာ၊ တို့ကတစ်ပြားမှမှရှာနိုင်သေးဘူး  
ချမ်းသာတာက ချမ်းသာတာပဲ အဲဒီချမ်းသာတာကို ပြဿနာလုပ်ပြီး  
ရှာနေတဲ့ ယူအမေလိုလည်း ကိုယ်ပိုက်ဆံကိုယ်ရှာနိုင်တယ်လို့ ပြဆို  
တယ်”

“အမေ့ကို မုန်းနေတာလား”

“မမုန်းပါဘူး... ဒါပေမဲ့ မချစ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကြားက အနေရခက်တာပေါ့ မိငယ်”

“ယောက်ျားလေးဘက်က သဘောမတူပါဘူးလို့ ပြောခံရတာ  
လောက် မိန်းခလေးဘက်ကအောက်တာမရှိဘူး... မိငယ်ကို ခွေး  
တော်ချင်တဲ့လူတွေမှ အများကြီးရယ်... သီဟကြောင့် မိငယ်အိမ်က

လည်း ပျက်နှာအရမ်းငယ်တာသိလား... အမေကတချိန်လုံး စကားနဲ့  
စစ်ထိုးနေတာ... ကြာရင် စိတ်တိုပြီး ရူးလိပ်မယ်... အမှန်ဆို အမေ  
ဖြစ်တာကမှန်းသေးတယ်... ယူအမေကသာ ဝမန့်ဘဲပိလုပ်နေတာ”

“တော်ပါတော့မိငယ်ရာ... အမေ့ကိုအဲဒီလောက်ထိ ပြော  
မနေပါနဲ့”

“မဟုတ်လို့လား... အိမ်က သဘောမတူတာကတမျိုး  
ယူအမေကတမျိုး၊ ယူအမေတွေကတမျိုးနဲ့... ”

“နားငြီးလာပြီဗျာ မိငယ်... တော်တော့လို့ ကျွန်တော်  
ပြောနေတယ်”

“ဪ တော်ကကျပ်ပြောတာကိုတော့ နားငြီးတတ်လာပြီ  
ပေါ့... ကလေးမလေးတွေက ကိုကြီးကိုကြီးဆိုရင်တော့ နားမငြီးဘူး  
သွားကြီးဖြူပြီး သဘောတွေကျလို့... အခုကတည်းက ဇာတိပြုလာပြီ၊  
ဒါတောင်ဟောက်စိဆာဂျင်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပီဂျီတက်လို့ကတော့  
နေ့လားညလားပဲ”

“မိငယ်”

“မအော်ပါနဲ့ တို့နားကောင်းကယ်”

“မင်းတော်တော်စကားများပါလား... တော်ပြီကွာ မင်္ဂလာ  
ချင်တာလုပ် ပြောချင်တာပြော... ကျွန်တော်နဲ့တာမှမဆိုင်တော့ဘူး”

“ဘာ... ဒါဖြတ်တာပေါ့... ဟုတ်လား... ဟင်  
အေးလေ ပြတ်နိုင်တယ်ဆိုဖြတ်ပေါ့... မိငယ်လို့က One go, two

come ပါ”

“သိတယ် သိတယ် မင်းဘယ်လောက်စွဲတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ အေးအိလူတွေက မင်းရဲ့နောက်ခံနဲ့ ငွေကြေးကိုချစ်တာ မင်းကိုချစ်တာမဟုတ်ဘူးနားလည်လား... တုံးမ”

မိငယ်မှာ တုံးမဟု အဆဲခံရသဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။

သူ့လက်မောင်းကို စိတ်တိုပြီးကိုက်ဆွဲတော့ အသံမထွက်ဘဲ ကြိတ်ခဲနေသည်။ အားဟု တစ်ချက်မအော် ကျွတ်ဟုတစ်ချက်မညည်း။ စိတ်ရှိုလက်ရှိ ဆွဲပစ်ပြီး လွတ်ပေးလိုက်သောအခါ သူ့မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိတာ တွေ့ရသည်။

“အဲဒါနောက်တုံးမလို့ပြောဦး”

“ဝပြီးလား တစ်ချက်နဲ့တော်ပြီလား နောက်တစ်ချက်ထပ်တိုက်ဦး၊ အသက်ပဲနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ခုထံ့ခွေးစိတ်မကုန်သေးဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုက်တာခွေးမှကိုက်တာ”

“သီဟနော်... ငါထပ်လုပ်မိတော့မယ်”

“လုပ်လေ ကျွန်တော်ကချစ်တော့ခံရမှာပေါ့... ကြိုက်သလောက်နှိပ်စက်... ဝအောင်နှိပ်စက် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကို ဖြတ်ဖို့ဘယ်တော့မှ ထပ်မပြောနဲ့... ကျွန်တော်ကိုမိငယ် ဖြတ်ရဲဖြတ်ကြည့် ကျွန်တော်မိငယ်ကို အရှင်မထားဘူး သတ်ပစ်မယ်၊ ပြီးမှထောင်ကျခံ

ဆိုက်မယ်”

“အမယ်လေး... အဲဒီလောက်ထိ စွန့်ခွဲမနေပါနဲ့၊ ရှင့်အနာဂါတ်က ရွှေရောင်တလက်လက်တောက်နေတာ ကျုပ်ကြောင့် ချစ်စိးပါတယ်ဆိုပြီး ရှင့်အမေကြီးက ပြဿနာလာရှာနေဦးမယ်”

မိငယ်နဲ့သူသည် ပြတ်လည်းမပြတ်၊ တည့်လည်းမတည့်ကြဘဲ ကြောခဏ နောင်ကိုနိမ့်ချကြသည့် ရည်းစားသက်တမ်းကြာလေလေ ပိုမို ချစ်ခင်စွဲလမ်းလာလေဟုပဲ ဝတ္တုလဲမှာ ဖတ်ဖူးပေမဲ့ မိငယ်တို့မှာတော့ ဆစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာတွေ ဖြစ်လာကြသည်။

နိက်ဂျွတ်တူတူဆင်းထော့ ညဘက်ညဉ့်နက်လျှင် သူ့ကို အမြဲအရေးတကြီးနှိုးရသည်။ သူ့အခန်းတံခါးကို ခပ်သာသာခေါက်နှိုးနေလေ့ရှိသည်။

“သီဟ... သီဟ”

“ဘာတုန်း”

“မိငယ်အိမ်သာသွားမလို့”

“သွားပါလား... ဒီမှာအိပ်နေတာ... စောစောကမှ အိပ်ရ

အာ”

“တစ်ယောက်တည်း ကြောက်လို့ပါ”

“မီးရှိတာပဲ”

“ရည်းစားဖြစ်ပြီး ဒါလေးတောင် အားမတိုးရဘူး”  
အဲသလိုဆိုလျှင် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် အခန်းထဲက ထွက်လာလေ့



ရှိသည်။ ပြီးရင် မိငယ်က အိမ်သာထဲမှာ သူကအိမ်သာနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ထိုင်ငိုက်နေသည်။ အလုပ်ကတော့ သူ့ရှိ၍ မိငယ်သက်သာသည်။ သို့သော်သူ့ကို မိန်းမလူနာများနှင့် အဆင်ပြေလွန်းတာ မိငယ်တို့ ရန်ဖြစ်ကြရသေးသည်။

ဗိုက်ကြီးသည်တွေအဆိုးဆုံးပါဘဲ။ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ “ဆရာ ကယ်ပါဦး အမေလေး နာလှပြီဆရာရဲ့ ဆရာဖိတိုင်းကြည့်နေတော့မှာ လား... ဆရာပဲမွေးပေးပါနော်... ဟင်းဟင်း” ဆိုကာ သူ့လက်ကို ကိုင်ပြီးပြောနေတာ မြင်ရတိုင်း မိငယ်မှာ ဒေါသတွေအလိပ်လိုက် တက်လာကာ ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲပြန်ပျံ့ချပြန်သည်။ သူတို့အား သူတို့ ဗိုက်ကြီးပြီးကလေးမွေးတာများ သိဟကို ပန္နဲပင်လုပ်၍ တိုင်တင် နေတာ သိဟရဲ့ချစ်သူအနေနှင့် မိငယ်နားကလောလှသည်။ မိငယ် သည် ဤသို့သော အချိန်အခါမျိုးတွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့မတူဘဲ မှန်ယိုနေသော ဆင်မတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေသည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်မိသည်။ ဗိုက်ကြီးသည်များကို မွေးစင်ပေါ်တင်ပြီး ညှစ်ခိုင်းဆွဲ အခါမျိုးမှာ သိဟဘယ်လောက်စိတ်ရှည်တာကိုယ်တွေ့ပင်ဖြစ်သည်။



“အား”

မွေးခန်းကထွက်၍ ဟောက်စံဆာလှင်အခန်းဝ ရောက်တာနဲ့ သူ့ဗိုက်ကို မိငယ်တအား လိမ့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... နာလိုက်တာကွာ”

“နာအောင်ဆိတ်တာပဲ”

“ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲမိငယ်ရဲ့”

“ရှင်ဗိုက်ကြီးသည်မတွေနဲ့ အိစိကလီပြောနေတာ ကျုပ် နားမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟာကွာ... သူတို့ကလူနာပဲ... ပြီးတော့ မီးဖွားချိန်ဆို တာ ဘယ်လောက်နာကျင်သလဲ မိငယ်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဆိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့”

“အို... ကလေးမွေးတာပဲ နာမှာပေါ့... သကြားလုံးခွာစား

ဘဲကိစ္စမှမဟုတ်တာ... နာတိုင်းသာ ဒီလိုလိုက်ချောနေရရင် ရှင်မိငယ်  
ပိုက်တွေချောလို့တောင်မလောက်ဘူး”

“မိငယ်ကလဲ ပြဿနာတို့ မီးထွန်းရှာနေပြန်ပြီ”

“မီးထွန်းစရာတောင် မလိုဘူး တို့ဗျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေထဲ  
နေပါဦးရှင်ကပိုက်မှန်သမျှ လိုက်ပွတ်နေတာ ဘယ်သူခိုင်းလို့လဲ ဝမ်း  
စရာလား”

“အနာသက်သာအောင်လို့ပါ... မိငယ်သဝန်တို့နေထိုင်  
လား... ဟား... ဟား... မိငယ်အလှည့်ကျရင် ကျွန်တော်ပွတ်  
မှာပါ”

“တော်မင်းပါ နားရှက်စရာတွေ ရှင်ကို ဘယ်သူကယူဆ  
ပြောထိုလဲ... ယူပြီးအားတိုင်းကလေးချည်း ထိုင်မပွေးနိုင်ဘူး...  
ဒါပဲ ပွတ်ချင်ရင် ရှင်အိုချီလုပ်ပေါ့”

ဆေးရုံမှာတော့ မိငယ်နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းသလောက်  
ဆေးခန်းမှာတော့ အဆင်ပြေသည်။ ဆေးခန်းထိုင်တာဆို ပေါက်ထဲ  
လူနာမလာပါနှင့်ဟု စာချိန်လုံးဘုရားကို ဆုတောင်းထားရသည်။

မိငယ်ရဲ့ပထမဆုံးလူနာအတွေ့အကြုံသည် ရယ်စရာလှ  
ကောင်းကာ စိတ်တိုစရာလည်းကောင်းသည်။

လူနာက အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ခေါင်းကွဲလူနာ။

သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် မိငယ်မှာ ဂွမ်းဖတ်တစ်ခု ခေါင်းခတ်  
ပေါ်အသာအုပ်ထားရပြီး ထိုလူနာက တဂေ့ဂေ့နှင့် လေချဉ်တစ်

သေးသည်။

“ဆရာမလေး... မိန်းမနဲ့သားသမီးတွေ အသုံးကျရင်  
ကျွန်တော်ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာမလေး စဉ်းစားကြည့် လေ... ကျွန်တော်က  
အငြိမ်းစားယူထားတာ ဒင်းတို့ကို နှစ်လေးဆယ်လောက် ရွာတော  
လာတဲ့ကျေးလူတို့မထောက်ဗျာ... ငွေမရှာနိုင်တော့ အိပ်ကမ္ပေးထား  
တဲ့ခွေးညှိကတောင် ကျွန်တော်ကို ဟောင်တယ်။ အဲဒါကို သူတို့မထိန်း  
ဘူး... အဲဒါကိုစိတ်တိုပြီး ကျွန်တော်လည်း တိုင်နဲ့ခေါင်းဆောင်ပစ်  
လိုက်တယ်”

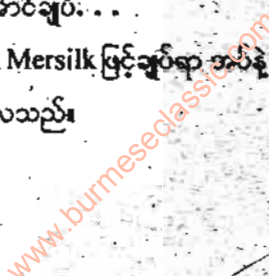
“ဦးလေးကမူးနေတာဆိုတော့ ဦးလေးပဲနာမှာပေါ့”

“ဟာမဟုတ်သေးဘူး ဒီလိုဆရာမလေးရဲ့... ဟီးဟီး...  
တိုင်နဲ့တမင်လွဲပြီး မနာအောင်ဆောင့်တာပဲ မူးနေတော့ လွဲအောင်  
လုပ်ရင်း တည့်တည့်တိုးတာဗျ... ဟားဟား... ဆရာမလေး...  
အစိမ်းချုပ်နော်... ကျွန်တော်သွေးကရဲပါတယ်ဗျ... မကြောက်တတ်  
ဘူး... ရဲရဲသာချုပ် တစ်ခါထဲကျက်အောင်ချုပ်...”

မိငယ်မှာ ငိုရမလိုရယ်ရမလိုဖြင့် Mersilk ဖြင့်ချုပ်ရာ အပိနဲ့  
အသားထိတာနဲ့ အကျယ်ကြီး ထင်အော်လေသည်။

“အား”

“ဦးလေးကလဲ ရဲရဲချုပ်ဆို”





“ဘွားတေး... ဘွားတေး... ကျွန်တော်ကနာတတ်လို့ပါ ဝါ ဝျာ... ဆရာမ... ထုံဆေးလေးရော မထိုးဘူးလားဟင်”

မိငယ်ရဲ့ဆေးခန်းကလေးသည် ငွေကြေးမတတ်နိုင်သူတို့ အလယ်မှာ ခြောက်လကြာသောအခါ အတော်အသင့် နာမည်ထွက်လာ သည်။ ဆရာမလေးက ဆေးလိုက်စာယိဆို့ကာ အဝေးမှတကူးတတ လာပြုသူတွေကောင်းရှိသည်။ မိငယ်မှာ ဆေးခန်းကရသမျှပိုက်ဆံကို ငါးမူးသား ရက်စွဲကောက်တစ်ကွင်းစီလုပ်၍စုသည်။

သိပ္ပာနာစာသင်၍ဝင်ငွေကောင်းနေချိန်မှာ မိငယ်ကတော့ ကုသရေးပိုင်းကို လောက်ချ၍ခွကွခံလုပ်ကိုင်သည်။

“ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဆေးပဲကုချင်တယ်... ဒါပေမဲ့ သိဟတ် P.G မှန်းထားတာဆိုတော့ Teaching ပဲ ပိုစတင်လျှောက်ပါ ကွယ်... မိငယ်ကတော့ ဆေးရုံထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့မယ်”

“ဟာ... ကျွန်တော် P.G တက်တော့ မိငယ်က နယ်လွှင့် သွားရောပေါ့... ကျွန်တော်မဝေးချင်ပါဘူး”

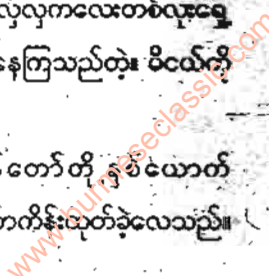
သိဟတ်မှာမှီကာ သက်ပြင်းတိုးဆဲဆဲကို မိငယ်ရှိုက်သည်။ ဒီအသက်မှာတော့ ရင်ခုန်ရဲ့နဲ့တင် ဘဝဆိုတာ ပြီးပြည့်စုံမှာ မဟုတ် တော့ဘူးလေ။ ကျောင်းသားဘဝလည်း ကုန်ခဲ့ပြီ။ ကျောင်းသားဘဝ ဆိုတာ ရွာပြီးသွားတဲ့ မိုးစက်တွေလိုပဲ ချိန်မှာခန်းခြောက်ခဲ့ပြီ။ အချိန်အတွက်နဲ့... အိမ်ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ခုခံဆန်ကျင်ကာ ကိုယ်အချစ်ကိုကာကွယ်ခဲ့ဖူးပြီ။ လျှောက်လဲချက်တွေ တပုံတပင်နဲ့

တည်ဆောက်ခဲ့သော မိငယ်ရဲ့အချစ်သည် ယခုအခါ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ တခမ်းတနား အချစ်နန်းတော်ကြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ထိုနန်းတော်ထဲတွင် မိငယ်နဲ့သိဟတ်သည် တကျွတ်ကျွတ် ရန်ဖြစ်လိုကာရန်ဖြစ်ရင်းမိငယ်က သူ့ပျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်ကာလွှင့်ပစ်သဖြင့် ပြန်လုပ်ရသော ပျက်မှန် ဖိုးတွေလည်း ငွေတစ်သိန်းကျော်ပြီ။ ပြီးတော့ ခွဲခွာလိုမဖြစ်သော ထူးဆန်းသည့် ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် မိငယ်တို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်ကူး နန်းတော်ကို အနာဂါတ်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် ထပ်မံအလှဆင်ကြ ပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်း မိငယ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဆယ်ကျော်သက် အဖြစ်မှ ရင့်ကျက်လာခဲ့ကြပြီး ငွေကြေးကို တယ်လိုရွာဖွေမလဲဆိုတာ ငွေကြေးကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတာ ပိုနားလည် ခဲ့ကြသည်။

မိငယ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အိမ်မက်တစ်ခုကလည်း အလိုလို ခန့်ဆင်းခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည်။ အံ့ဩစရာက ထိုအိမ်မက်ကို သူ့ရောမိငယ် ပါပြိုင်တူတစ်ညထဲမှာ မက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်မက်ထဲမှာ မိငယ်တို့ သည် သားကလေးနှစ်ယောက်ဖြင့် တိုက်အိမ်လှလှကလေးတစ်လုံးရွှေ ခြတ်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်စွာဆော့ကစားနေကြသည်တဲ့။ မိငယ်ကို သူက...

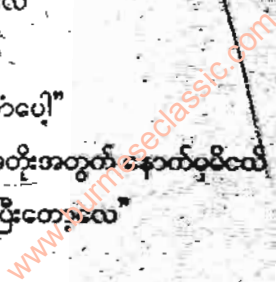
“သေချာတယ်သိလား... တွန့်တော်တို့ နှစ်ယောက် သက်ထပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်” ဟု တိတိကျကျ ဟောကိန်းသုတ်ခဲ့လေသည်။



မိငယ်မှာယောင်ယမ်းပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ထား၍ ပြာသွား  
ကာအဆီမရှိသော ခိုက်ကိုစမ်းမိကာ ဘုရားဘုရား အိမ်မက်အတိုင်း  
ငါတော့ကလေးနှစ်ယောက်မွေးပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်ရချည့်ရဲ့ဆိုတာ  
သွေးပျက်ထိတ်လန့်မိတာတော့ သိဟာအစ်ယောက် မသိရှာပေး။



“အမေ့မျက်စေ့ခွဲဖို့ ကျွန်တော်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ အဲဒါ  
မိငယ်ကို ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ဆေးခန်းလာမကြိုပေးနိုင်ဘူး”  
“အင်းပါ ရပါတယ်... ဒါနဲ့ပိုက်ဆံရောရှိရဲ့လား”  
“နဲ့နဲ့တော့ လို့နေတယ်”  
“သိဟာစုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေရော”  
“မိငယ်ရယ် အဲဒီပိုက်ဆံတွေက အိမ်အတွက် လိုတာတွေ  
သုံးတာနဲ့လျော့ကုန်တာပေါ့”  
“ဒါဆိုမိငယ်လိုတဲ့ငွေချေးမယ်လေ”  
“အတိုးပေးရမှာပေါ့”  
“အင်း... နှစ်ဆယ်တိုးပေးရမှာပေါ့”  
“အင်း... ပေးရမှာပေါ့ အဲဒီအတိုးအတွက် နောက်မှမိငယ်  
ဆီကပြန်ယူရမယ်... သားတွေမွေးခိုင်းပြီးတော့ပေးလဲ”



“ကြည့်စမ်း... ယုတ်ပတ်တာ... သိပ်မပွေးပေါ့...  
တို့က မပွေးပါဘူး”

“မိငယ်ကမိန်းမပဲ”

“တို့... မပွေးချင်ပါဘူး... တို့အလှပျက်သွားမှာပေါ့”

“ချစ်တယ်ဆို... ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်ဆို... ဟင်”

မိငယ်ပျက်နှာ နှိုးပဲ့သွားတော့ သူကရယ်လေသည်။ အင်း  
ဒီကောင်လေးဟာ မိငယ်စချစ်တုန်းကလို ခပ်အေးအေး ကောင်လေး  
မဟုတ်တော့ဘူးပဲ။ စကားတွေသွက်လာပြီ။ ဟောက်စံဆာဂျင် တစ်နှစ်  
ဆင်းပြီး ကျောင်းဆရာပေါက်စပဲရီသေးသည်။ ကောင်မလေးတွေနဲ့  
အပြောများလို့ တက်လာသည်ထင်ပါရဲ့။ မိငယ်မှာ သဝန်တိုသော်လည်း  
သီဟနဲ့မတ်သက်လျှင် ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိသည်။

မိငယ်ဆိုသောမိန်းမသည် အချစ်တစ်ခုနဲ့ ခိုင်းစား၍ ရသော  
မိန်းမဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို မိငယ်ကဲ့သို့ပင် သူကလည်းကောင်း  
ကောင်းသိထားသည်။

ပြီးတော့မိငယ်မှာ အရည်အချင်းရှိသည်။ အဲဒါက ငွေရှာ  
နိုင်ခြင်းနဲ့ ငွေကိုဘယ်ကရှာရမလဲဆိုတာ အမြဲတစေ စဉ်းစားနေသော  
မိန်းမပျိုဖြစ်သည်။

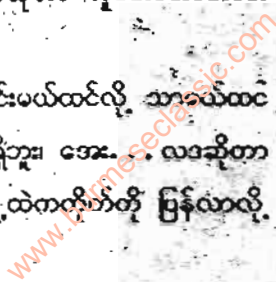
ရုပ်ရည်ကအပျံ့စား၊ ပညာကဆရာဝန်၊ ငွေကလည်းကောင်း  
ကောင်းရှာနိုင်၊ နောက်ခံကလည်း အင်အားတော့တင်းသူ ဒီလိုမိန်းမမျိုး  
ကို ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရင်တောင် လက်လွှတ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်

နိုင်တဲ့အတွက် သူ့ချစ်သူဖြစ်နေသောအခါ ဒီတသက်သူဘယ် တော့မှ  
မိငယ်ကိုကျော်၍ တခြားတစ်ယောက်ကို မရွေးချယ်ဟု ယုံကြည်  
ထားသည်။ သူ့အဲသလို ရွေးချယ်ထားသွားလျှင်လည်း မိငယ်က  
တစ်စွန်တောင်ဆွဲ၍၎င်း၊ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်တု၍၎င်း၊ လူတကာ  
ကိုသနားစရာကောင်းအောင် လိုက်လံပြောပြ၍၎င်း၊ ဘာနည်းလမ်းမှ  
မသုံးဘဲ မိငယ်ကို အသဲအသန်ချစ်သောလူတစ်ယောက်ကို တောတ်တွဲ  
ဖို့ဘယ်တော့မှ ဝန်မလေးသောမိန်းမဖြစ်သည်။

မိငယ်တို့ဆရာဝန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ စာတော်သောသူသည်  
ပေါ်ပြူလာဖြစ်လွန်း၍ မိငယ်ကို ကိုယ့်ခေတွင်းကိုယ်တူးသူဟု မီးငီးက  
၎င်း ရွှေယိမ်းက၎င်း လမင်းက၎င်း ဝေဖန်ခဲ့ပေမဲ့ မိငယ်အပြုံးမ  
ပျက်ပေ။

ဘာလို့လဲဆိုမိငယ်သည် ရည်းစားကိုတောင် အတိုးနဲ့ ငွေအေး  
သောမိန်းမဖြစ်သည်။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနှင့် သူ့လက်ထပ်လျှင် သူ့တသက်  
ဘယ်တော့မှ (အားနဲ့ သောမိန်းမကိုလက်ထပ်၍ နှစ်ယောက်ရွန်းရ  
သော) ပူပင်သောကမျိုး ကြုံရမှာမဟုတ်ဆိုတာ သူ့ကောင်းကောင်း  
နားလည်ထားတာမိငယ်သိသည်။

“အချိန်မရွေးဘဲ ငါ့ထက်ကောင်းမယ်ထင်လို့ သာမယ်ထင်  
လို့ နားရင်သူနားပါစေ... ပြဿနာမရှိဘူး အေး... လဒ်ဆိုတာ  
သင်္ချိုင်းမှာပဲနေရိုး ထုံးစံရှိတယ်... ပြို့ထဲကတိုက်တို့ ပြန်လာလို့  
ဘယ်တော့မှမရဘူး...”





သူ့အမေကို မေတ္တာမရှိသော်လည်း မိငယ်မှာဝတ္တရားရှိသည် အတိုင်းတစ်ရက် ဆေးရုံသွား၍ကြည့်ရသည်။ အဘွားကြီးနှုတ်ခမ်းက အရှံ့မပျောက်သေးပေ။ မိငယ်ကလည်း နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ရှဲ့ရှဲ့ပြုံးကာ ထားသည်။

“သီဟ... သီဟ... အား... နာလိုက်တာ”

“ဟင်ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခြေထောက်... ခြေထောက်”

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ”

“မရတော့ဘူး... မိငယ်ကိုချီး... ချီးလို့... ဆို”

“ဘယ်လိုချီးရမှာလဲ”

“ချီးပြီး ခုတင်ပေါ်တင်လေ ပြီးမှခြေထောက်ကိုကြည့်ပေး”

သီဟအမေက ကံပျာကယာ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပေးသည်။ မိငယ်ကိုကပျာကယာ ပွေ့ချီလိုက်သော သီဟရင်ခွင်ထဲမှာ အလိုက်သင့် လိုက်ပါငြိမ်သက်ရင်း...

မိငယ်သည် ကိုယ့်မာယာကို သဘောကျကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေ လေသည်။

အမှန်ဆို ခြေထောက်က ဘာမှမဖြစ်။ သို့သော် သီဟအမေ ရှေ့မှာ သီဟသည် သူတို့ဘယ်လောက်ပြောပြော မိငယ်ကို အသဲအသန် ချစ်မြတ်နိုးသွေ့ညိုဆိုတာ ပြသချင်သော စိတ်ဓာတ်ကလေးဖြင့် တမင် ညစ်ပတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိငယ်ခြေထောက်ကလေးကို မထိရက်ထိရက်နဲ့ ကိုင်ကာ ဦးရိပ်တကြီး ကြည့်နေသော သီဟကိုကြည့်ကာ သနားသော်လည်း မိငယ် ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆက်လိမ်လိုက်သည်။

“အဲဒီနားကလေး အရမ်းနာတာပဲ... အားအဆစ်လည်သွား တာလားမသိဘူး... ဟာ... မလှည့်နဲ့လေ... ခက်တော့တာပဲ... ဒီသီဟကလေး... တော်ပြီ ဒီတိုင်းဆို မိငယ် ကားမမောင်းနိုင်တော့ ဘူး... ယူပဲမောင်းပြီးပြန်ပို့တော့”

သီဟပခုံးကို အကျအနမ့်မို့ကာ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ လမ်း လျှောက်ရင်း

“အန်တီ သီဟကို ကားမောင်းခိုင်းမယ်နော် ဖြစ်တယ်မို့လား” ဟုသီဟအမေကို မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။



“သီဟ... အဲဒီဖုန်းကို မသုံးနဲ့တော့ တို့အသစ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိငယ်... ဒီဖုန်းဝယ်ထားတာ တစ်နှစ်ကျော် ပဲရှိသေးတယ်”

“ကောင်မလေးတွေ တချိန်လုံးဆက်နေလို့လေ”

“ဒါကတော့ စာသင်ဖို့ အချိန်ပြောတာပါ”

“တော်စမ်းပါ ပြီးရင်လည်း ယုံအောင်ပြီးစမ်းပါ။ ဒီအလုပ်တွေ ကမိငယ် ဆယ်ခြောက်နှစ်တုန်းက ပျင်းလို့ရပ်စဲခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေပဲ။ ဟင်းမဆီတာမှတ်လို့ ကိုကြီးထမင်းစားပြီးပြီလား... တာလုပ်နေသင် ဆိုရင် အသံက အကြာကွေးထဲ ပဲထည့်ကြော်ထားတဲ့အသံနဲ့... ငှက်ဖျားထက်သလို တုန်တုန်ချိချိက ပါလိုက်သေးတယ်... အဲဒါပြော တာပေါ့... လူရိုးဆိုတာ ခုခေတ်မှာမရှိတော့ဘူးဆိုတာလေး တယ်”

“ဟာ...”

“ဟာကွာ... ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး... မိငယ် နီယိုဆရာလုပ်နေတာနော်... သဘောပေါက်လား”

“ဘယ်ကကိုယ်လဲ မပြောစဖူး ကိုယ်တွေတောင် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ နီယိုပြီးရင်တော့ ခေါင်းအလှည့်ပဲ”

“ကဲ... ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဦးကုဋေကဆို မငိုပါနဲ့ကလေးရယ် သီချင်းကို နုတ်က ဆိုပြသေးတယ်”

“ဘာပြောတယ် အဲဒီလူကြီးက မိန်းမမယူသေးဘူးလား”

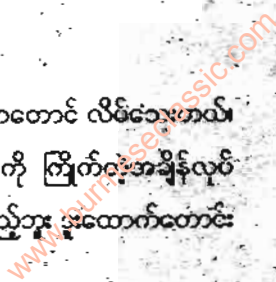
“မိငယ်တို့ စိတ်မကုန်သေးဘူး ပြောတာပဲ... လမင်းက ဆည်း မိငယ်သာ ခုချက်ချင်းခေါင်းညိတ် ခုချက်ချင်း ခြူးပြေးပြီးသား ပဲတဲ့”

“မင်းမှာငါရှိရက်နဲ့ သူတို့အကြောင်းကို ပြန်ရည်ရွက်ရည် ပြောနိုင်သေးတယ် အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ”

“ဘာဖြစ်လဲ မိငယ်တို့က ခြောင်ပဲ ဘာမဆိုခြောင်လုပ်တယ် သူများလိုခိုးမစားဘူးသိလား...”

“ဘယ်သူကခိုးစားလို့လဲ”

“ပါးစပ်ထဲမှာ အလုံးအတည်နဲ့ မိတာတောင် လိမ်သေးတယ်။ ပြောထားမယ်နော်၊ မိငယ်မမှားတဲ့အမှားမျိုးကို ကြိုက်တဲ့အချိန်လုပ် ဒီတော့ပမိစေနဲ့ မိတဲ့အချိန်မှာ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူး ဒူးထောက်တောင်း





ပန်ရင်တောင် လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ဒါပဲ”

သူ့လွန်ဝင်ခွင့်ပြင်ဆင်နေသည့် နှစ်နှစ်အတောအတွင်းမှာ မိငယ်တို့အိမ်၌ အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ အဲဒါကတော့ အင်္ဂလန်တွင် သွားရောက်အခြေချနေထိုင်ရန် မိငယ်မိဘများက ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိငယ်အစ်ကိုနဲ့ ယောင်းမက ဟိုမှာအခြေချ ဖန်ပြီး ဘာပဲတို့က လိုက်သွားရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိငယ်မှာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေ ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိ။

“IELTS ဖြေပြီး သမီးလိုက်ခဲ့ပါ။ . . ဟိုမှာကျောင်းဆက် တက်လေ။ ဘာပူစရာရှိလဲ”

“ဒါပေမဲ့ မိငယ်ဆေးခန်းကလေးကို သယောဇဉ်ရှိတယ်။ . .”

“တစ်လဆယ်သိန်းမဝင်ပါဘူး မိငယ်ရယ်။ . . မိဘကစီစဉ် တာကို ညည်းစိတ်ကြိုက် လုပ်ခဲ့တာတွေ သိပ်များနေပြီနော်။ . . ဒါနောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ ဆေးခန်းကို အကြောင်းပြမနေနဲ့။ . .”

တောသွားမဲ့သူနဲ့ နိုင်ငံခြားထွက်မဲ့မိဘများ အလယ်မှာ မိငယ် အကျပ်ရိုက်နေလေပြီ။ ဒီတစ်ခါ မလိုတံရင် မိဘတွေက မိငယ်တို့ တသက်စာ ခွင့်လွှတ်တော့မှာမဟုတ်။ လိုက်သွားလျှင် သိဟနဲ့က တသက်စာပေးပြီ။

“မိငယ် ဘာလုပ်ရမလဲ သီဟ”

“ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မိငယ်။ . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြိုပြင်ဆင်ရမှာပေါ့။ ခံစားဖို့ အတွက်လေ”

“သီဟဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မိငယ်လမ်းတစ်လမ်းကိုပဲ ရွေးမှာကျွန်တော်သိတယ်။ . . ထားခဲ့ရင်နေတတ်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့ မိငယ်။ . . ချစ်သူဆီက ပျော်ရွှင် မှုကို လိုလားရင် ကြေကွဲမှုကိုလည်း ယူတတ်ရမှာပေါ့”

သူ့မိလောက်စကားတတ်မယ်မှန်း မိငယ်ထင်မထားခဲ့ပါ။ ယခု လိုတဖွဲ့တနဲ့ ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူ့ကိုထားခဲ့ဖို့ မိငယ်တော်တော် စဉ်းစားရပေမည်။ သူနဲ့မိငယ်ကြိုက်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မိငယ် သူနဲ့ခွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တုတ်စွာ ခွဲခွာဖို့အတွက် မိငယ် ချစ်သူ ထားခဲ့တာမဟုတ်။

“အချိန်တွေရပါသေးတယ်သီဟရယ်။ . . ဝိဇ္ဇာကိုစွဲတာ အချိန် ယူရဦးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်ထက်ပိုကြာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“မိငယ် မြန်လာလို့ရတာပဲ”

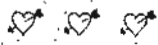
“မဖြစ်နိုင်တာတွေ စိတ်ကူးမယဉ်မေးပါနဲ့ မိငယ်ရယ် ပြန်လာ ဖို့ပြောပြီး ကျွန်တော်က ဝင်ရုက္ခကြီးနဲ့ စောင့်နေချိန်ပေး ပြီးတော့ မိငယ်ကဟိုမှာ အိုးသစ်အိမ်သစ် ထူထောင်ချစ်သူအလစ်ထပ်တွေ့”

“တော်တော့ . . . ဆက်မပြောနဲ့တော့ ပြောချင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါတကယ်ဖြစ်လာမှာလေမိငယ်... အဲဒါတွေက တကယ်ဖြစ်လာမဟာတွေလေ... မိငယ်အတွက် ချစ်သူဆိုတာ အချိန် မရွေးရှိနိုင်တာပဲ... ကျွန်တော့်မိငယ်အတွက် အဟန့်အတားတစ်ခု ဖြစ်နေပြီလားတောင် မသိပါဘူး... အဲသလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် ကျွန်တော်”

“တော်တော့လို့ မိငယ်ပြောနေတယ်နော်... ဆက်ပြောရင် မိငယ်အဆိုးမဆိုနဲ့ သီဟကိုမိငယ် မထားခဲ့နိုင်ဘူး... မိငယ်နဲ့ တစ်ခါ ထဲလိုက်ခဲ့မလားဟင်”

“ကျွန်တော့်အမေကို ကျွန်တော်ထားခဲ့လို့ မရဘူးမိငယ်”  
မိငယ်သီဟရှေ့မှာ ပျော့ခွေလဲကျသွားလေသည်။



“မိငယ်နေခဲ့မယ်”

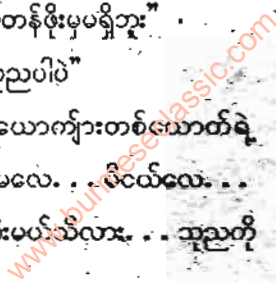
ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် မိငယ်စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ အများကြီးဖြစ်သည်။ မိငယ်သည် အချစ်အတွက်နဲ့ ကံကြမ္မာကို ခုံမှ ရဲရဲကြီးစိမ့်ခေါ်လိုက်သလို ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

နေခဲ့မယ်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မိငယ်ရရှိလိုက်သည် မှာ သူညပင်ဖြစ်သည်။

“သူညဆိုတာ သိတယ်ပို့လားသီဟ ဟင်... သူညဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး။ သူတစ်ခုတည်းထားရင် ဘာတန်ဖိုးမှမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်တ မိငယ်အတွက် သူညပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကိုမြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တာ မိန်းမလေ... မိငယ်လေ... သူညရှေ့က အမြင့်ဆုံးဂဏန်းတွေ ဖန်တီးမယ်သိလား... သူညကို



တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်ဖို့ တစ်ခုပဲလိုတယ်... အဲဒါအချစ်ပဲ သီဟသာ မိငယ်ကို သစ္စာရှိရှိချစ်နေမယ် ဆိုရင်ပေါ့... မိငယ်သူညကနေ ဘဝကို ပြန်စဉ်မှာပါ”

“မိငယ်... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်အိမ်ရမ်းချစ်တယ် ဟာ”

မိငယ်မှာကားမရှိ၊ အိမ်မရှိ၊ ဆေးခန်းတစ်ခန်းနှင့် ငွေဆယ်သိန်းကျော်၊ ရွှေသိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်ဖိုးသာ လက်ကိုင်ရှိသည်။ အိမ်ကပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ချန်မထားခဲ့ချေ။ မိငယ်သည် လူချည်းသက်သက် သီဟနဲ့လက်ထပ်လိုက်သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာဆောင်တွေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ထပ်နေချိန်မှာ မိငယ်အတွက် ရွှေရောင်ကတ်ထူးထူးသော မင်္ဂလာစာချုပ် တစ်စုံသာ လက်ဝယ်ပိုင်ခဲ့သည်။

“မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလေးတော့ လုပ်ကြရအောင်မိငယ်... မောင်တို့စုထားတဲ့ငွေနဲ့ပဲ လုပ်ကြတာပေါ့”

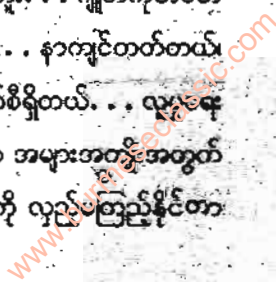
“မလုပ်ဘူး... အဲဒါအာပလာတွေပါ... အဲဒီငွေတွေဟာ စီးပွားရေးလုပ်ရာမှာ အပိုကုန်လို့ မဖြစ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ နောက်ဆယ်နှစ်မိငယ်တို့ Anniversary ကို မြန်မာပြည်ရဲ့ နာမည်အကြီးဆုံး Hotel ရဲ့ Pool Side (ရေကူးကန်ဘေး)မှာလုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်...”

မိငယ်တို့ မင်္ဂလာဦးညသည် ဆေးရုံမှာမိငယ်က နိုက်ဂျူတီ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်တစ်နေရာ ခွဲအိပ်ရသည်။ ဆေးရုံမှာလည်း လာလိုက်တဲ့လူနာ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်တစ်ယောက်နှုန်း လာနေတယ်တောင်

ထင်ရသည်။ မိငယ်မှာ နောက်တစ်နေ့နံနက် သီဟဆီပြန်တော့... သီဟ ကျောင်းသွားခါနီးပြီ။

တစ်ညလုံးအိပ်ရေးပျက်လာသော လက်ထပ်ပြီးခါစ ဇနီးကလေးကို သီဟခမျာ နဖူးကလေးတစ်ချက်နှမ်းပြီး စာမေးပွဲခန်းစောင့်ဖို့ ထွက်သွားသည်။

“ဆရာဝန်ဆိုတာ ဒါပဲလေ... လူနာတွေအတွက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ညမအိပ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ရတယ်... လူနာတွေအတွက် တိုက်အခွင့်အရေးတွေ တော်တော်များများ ပျက်စီးပစ်ရတယ်... ဒါကို အပြင်လူတွေမသိဘူး... သိဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ သူတို့ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြန်မာပြည်ကလူတွေ သိထားတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကားစီးနိုင်တဲ့လူတန်းစား ဘယ်တော့မှ မဖျားမနာတဲ့ စက်ရုပ်လူသားလို့ ထင်နေကြတာ... သူတို့အတွက် မိငယ်တို့အချိန်တွေအားလုံး မြှုပ်နှံထားတာကို သူတို့ကဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အောင်မြင်တော်ကြားမှုအတွက်လို့ပဲ မြင်နေကြတယ်။ ဝါသနာတွေ၊ အနှစ်နာခံထားတွေ၊ စွန့်လွှတ်ရတာတွေ သူတို့မသိကြဘူး... ဂျူတီကုတ်ဝတ်ရတဲ့လူတွေဟာ သူတို့လိုပဲ ခံစားတတ်တယ်... နာကျင်တတ်တယ် ဆရာဝန်တွေဟာ လူတွေပဲ... မိသားစုကိုယ်စီရှိတယ်... လူနာရေးတို့တွေရှိတယ်... ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာ အများအတွဲအတွက် ဆိုယ့်မိသားစု အရေးကိစ္စတော်တော်များများကို လှည့်ပတ်ကြည့်နိုင်တာ





အယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမလဲ”

သီဟစာမေးပွဲစောင့်ပြီး ညနေပြန်လာချိန်မှာ မိငယ်က ဆေးခန်းမှာ။ ညဆယ်နာရီထိ ဆေးခန်းထိုင်ရသောမိငယ်ကို သီဟ လာကြိုချိန်မှာ မိငယ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးနှမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။

“ဘုရားရှေ့... ဒီနေ့ကမှ မင်္ဂလာဦးညဖြစ်ဦးမယ်ထင်ပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ကိုယ်တောင် မိငယ်မသယ်နိုင်တော့ဘူး”

မိငယ်မှာ ဘတ်စ်ကားကျပ်ကျပ်တိုးစီးရင်း ဤသို့စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်မိလေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့... မွေ့ရာပေါ်လှဲလိုက် တာနဲ့ သီဟကိုလှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

သူညကစရသောဘဝသည် ဘယ်လောက်ထိပင်မန်း ဆင်းရဲ ရပါသလဲ။

မိငယ်ရဲ့ အနာဂတ်မှာ ပြီးပြည့်စုံခြင်းကိုသာ နုံပါဏ်တစ်ထား လျက်သီဟအိမ်မှာ မျက်နှာအငယ်ခံကာ ဆက်နေရဦးမည်ခံတွက်တော့ မိငယ်အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။



နဖူးပြင်ပေါ်ကို သီဟနှမ်းလိုက်တာသိသည်။ ညကအိပ်ရေး ဝထားသော်လည်း မျက်လုံးမပွင့်ချင်သေး။

“ထတော့လေမိငယ်”

အလဲ။ သူ့အသံကသိပ်ချိုနေပါလား။ မိငယ်သည် ရယ်ချင် စိတ်ကို မျှိုသိပ်ကာ တစ်ဇက်ဆိုပြန်စောင်းအိပ်သည်။ သူကနားထင်စပ် ကဆံပင်တွေဖယ်ပြီးထပ်နှမ်း ပြန်သည်။

“ဟာကွာ အိပ်ချင်သေးတဲ့ဟာကို”

“ဒီဘက်လှည့်အိပ်လေ... မောင်မိငယ်မျက်နှာကို ကြည့် ချင်လို့”

“မလှည့်ချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ဟင်မိငယ်”

“ကြောက်လို့”

“မောင်ကကြောက်စရာကောင်းလို့လား”

“အင်းပေါ့”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“ဟာကွာ... တော်ပြီစကားမပြောတော့ဘူး”

မိငယ်ကို သူ့အဆက်အတားဆွဲလှည့်ကာ မျက်လုံးဖွင့်ခိုင်းသည်။ အိပ်ခန်းနံရံမှာကပ်ထားသောနာရီက မနက်ရှစ်နာရီခွဲ၊ မိငယ်တဖြင့် မနက်ငါးနာရီလောက်ထင်နေတာ။

“ဟာ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ အကျင့်ပုတ်ကြီး သူများ အိပ်ချင်တာကို ပေးမအိပ်ဘူး”

“မိငယ်”

သူ့အသံတွေကတုန်နေသည်။ မိငယ်ကမူ သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲကိုမကြည့်ဝံ့တော့။

“ဘာတုန်း”

“ငြင်ငြင်သာသာလေးများ ထူးပါဦးကွာ... ”

“မထူးပါဘူး”

“မိငယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ... မြန်မြန်ပြော မိငယ်မြန်အိပ်ချင်ပြီ”

“မောင်... မိငယ်ကို အရင်းချစ်တာပဲ”

“သိသားပဲ”

“မနေ့က လက်မှတ်ထိုးတဲ့အချိန်တုန်းက မောင်လတ်တွေ တုန်နေတယ်”

“အင်း”

“မိငယ်”

“.....”

“မောင်တို့သားလေးတစ်ယောက်လောက် အရင်ယူထားကြ ဝယ်နော်”

“အာ မယူသေးပါဘူး... ကလေးအလုပ်က ပြောတော့သာ လွယ်တာ မိငယ်မထိန်းနိုင်သေးဘူး”

“မိငယ်”

“မောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မိငယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ရှုတ်တရက်ခပ်တင်းတင်း ဝေ့ဖက်လိုက်တော့ မိငယ်လန့်သွားကာ ရုန်းလေသည်။

“မောင်ကိုချစ်လို့ အားလုံးစွန့်ခဲ့ပြီးပြီပဲ ဘာလို့ခုမှရုန်းနေတာလဲ... ”

“အာ... သီဟဇာတိ ရိုးတယ်ထင်တာ ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး... ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မောင်တို့လက်ထပ်ပြီးပြီလေ”





လက်ထပ်ပြီးနောက် ပထမဆုံး အဆုံးအရှုံးက သူဝင်ခွင့် စာမေးပွဲမှာ ရေးဖြေအောင်ပြီး နှုတ်ဖြေကျခြင်းဖြစ်သည်။ မိငယ်ရင်ခွင် ထဲမှာ သူစာမေးပွဲကျသဖြင့် ငိုသည်။

“ကျမှာပေါ့ မိန်းမနားပဲကပ်ပြီး စာမှမကျက်တာကိုး”

“အန်တီက ဆရာဝန်လောကအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့ လဲ တစ်နှစ်ကို Medicine ဖြေတာ အယောက်နှစ်ရာကျော်မှ သုံးဆယ် လောက်ပဲခေါ်တာ... အဲဒီ အယောက်သုံးဆယ်မှာ နှုတ်ဖြေနေကျတာ အနဲဆုံးဆယ်ငါးယောက်ရှိတယ်။ MSc ဆိုတာ ဈေးထဲကကန်းစွန်းရွက် လို့ပေါ်ပေါ်လောလောမရဘူး သိလား...”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မအော်ကောင်း၍ အကြီးအကျယ် မဖြစ်ကြတာ။ မောင်ကတော့ စိတ်ဓာတ်တွေကျကာ ထမင်းတောင် မိငယ်ခွဲကျွေးရသည်။

မိငယ်ကတော့ အကြိမ်ကြိမ်စာမေးပွဲကျဖူးနေလို့လားမသိ။ အဲဒီခံစားမှုမျိုးရှိကိုမရှိ၊ နောက်နှစ်မှပဲ မိငယ်တစ်ခုခုဖြေတော့မည်။ ဘာဖြေရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမထားရသေး။

“မိငယ်ရာ မောင်စိတ်ဓာတ်ကျတယ်”

“မောင်တစ်ယောက်ထဲကျတာမှ မဟုတ်တာ၊ နောင်နှစ်အောင် မှာပေါ့... နော်”

လက်ထဲတွင်ရှိသောငွေဖြင့် သူကမှော်ဘီဘက်က ခြတစ်ခြံ ဝယ်ချင်သည်ဆိုသောကြောင့် သူ့သဘောအတိုင်း မိငယ်ခွင့်ဖြုလိုက် သည်။ စာမေးပွဲကျနေ၍ သူစိတ်လေနေတာ မိငယ်နားလည်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီခြံမှာ ပန်းစိုက်တာပိုးကျကုန်သည်။ ငွေဆယ်သိန်း ကျော်အလကားခြံတက်သွားသလိုပါပဲ။

မိငယ်သူ့ကို အပြစ်ကို မထင်ချင်တော့။

“မိငယ်ခြံပြန်ရောင်းချင်တယ်”

“မောင်ကမရောင်းချင်ဘူး”

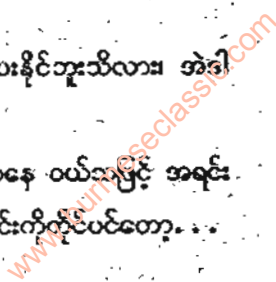
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြက်ပွေးမယ်”

“မောင်ရူးချင်တိုင်း ဂွေဖိုအခွင့်မပေးနိုင်ဘူးသိလား၊ အဲဒါ

မိငယ်ချွေးနဲ့ရင်းရှာထားရတဲ့ငွေတွေ...”

ခြံကို လမင်းရဲ အသိတစ်ယောက်ကနေ ဝယ်သဖြင့် အရင်း ပြန်ရသည်။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု လမင်းကိုကိုင်ပင်တော့...



“ငါကားတစ်စီးဝယ်ဖို့လုပ်နေတယ်... လက်ထဲမှာ ငွေမရှိနိုင်ဘူး... သုံးဆယ်ငါးလောက်လိုတယ်... နင်ထည့်မလား” ဟုမေးသည်။

“ငွေတပြိုင်ရောင်းထားတာပဲရှိတယ်။ ဆေးခန်းပိုက်ဆံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ငွေတွေတော့ရှိတယ်”

“ရောင်းပစ်လိုက်တာ နင်မရင်းရဲဘူးလား”

“ဘာလို့မရင်းရဲရမှာလဲ”

မိငယ်ရွှေတွေအကုန်ရောင်းပစ်ကာ လမင်းနဲ့ ရှယ်ယာထည့်သည်။ ဖက်ကောင်းချင်တော့ မိငယ်တို့ဝယ်လိုက်သောကားက တစ်ယပင်မကြာ သိန်းငါးဆယ်ကျော်မြတ်သည်။ လမင်းနဲ့တစ်ယောက်အစိတ်စီခွဲယူရမှာ မယူဘဲနောက်ထပ် ကားတစ်စီးကို ထပ်ဝယ်သည်။

မိငယ်ကံလိုက်၍ပဲလားမသိ၊ ထိုကားမှလည်း သိန်းနှစ်ဆယ်ခန့်စီကျန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လအတောအတွင်းမှာ မိငယ်ပါမလစ်ကာလေးတစ်စီး ဝယ်ဖြစ်လေသည်။ ဆေးခန်းကလည်း အခြေအနေအတော်ကောင်းလာသည်။

သီဟကမူ မိငယ်ရဲ့လားကို အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ကာ ခိုးကျွေးသည်။

“မောင်မအောင်မြင်ပေမဲ့ မိငယ်တ Luek ရှိတယ်ကွ”

“အင်း ဟုတ်တယ်... ထင်တောင်မထင်ထားဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လမင်းနဲ့တွေ့လုပ်နေတာတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဘုရားရေ... မောင်... မိငယ်ကအခု ကာမပိုင်ရှိနေပြီ”

နော်”

“ဒါပေမဲ့သူကဘာလို့ မိန်းမယူသေးတာလဲ”

“မယူချင်လို့ နေမှာပေါ့... ”

“အဲဒါကြီးကိုလက်ခံလို့ မရတာပဲ... ”

“မောင်ကသဝန်တိုနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိငယ်ငွေရွာနေတာနော်မောင်... ဘာမဟုတ်တာနဲ့

ပြဿနာပစ္စာနဲ့ မရှင်းနိုင်ဘူး... လမင်းက မိငယ်လေးဘက်ထောက်အရွယ်ကထဲက ခင်လာတဲ့လူ မောင်ထင်သလိုသာဆို မိငယ်မောင်နဲ့ တောင်ညားမှာမဟုတ်ဘူး”

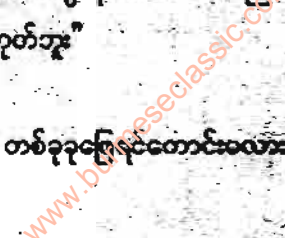
“မောင်ကိုယ်မောင် သုံးလို့မရတဲ့လူကြီးလို့ မြင်လာတယ်”

“ဟာကွာ မောင်ကမိခင်ပြန်ပြီ မောင်ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေပြောနေတာလဲ... အခုမိငယ်ရွာနေတာ မောင်အတွက်ပဲ မောင်ငွေနှစ်ပီရီအောင်ရင် သုံးရမယ့်ငွေတွေရွာနေတာ မောင်ပျက်နှာငယ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ... အနဲဆုံးမောင်မှာ ကားတစ်စီးကောင်းတောင်းတော့ ရှိသင့်တယ်။ မိငယ်အလုပ်လုပ်နေတာလို့ မြင်ထားရင် မောင်စိတ်ချမ်းသာရမယ်... မဟုတ်တဟုတ်တ လျှောက်တွေးရင် မောင်ပဲစိတ်ညှပ်ရမယ် မိငယ်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မိငယ်နယ်သွားဦးမှာလား”

“အဲဒါကိုစဉ်းစားနေတာ... တစ်ခုခုဖြေရင်တောင်မလား

မသိဘူး”



“ဘာဖြေမလဲ”

“စာသိပ်မကျက်ရတာပေါ့”

“ဘွဲ့လွန်က စာအကုန်ကျက်ရတာချည်းပဲ”

“ဘာမှမဖြေလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူးမောင်ရဲ့”

“မိငယ်”

“ဟင်”

“မိငယ်သာ IS ဖြေပြီးအင်္ဂလန်ထွက်သွားရင် ဒီလိုစိတ်ညစ်

ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟာကွာ... ပြီးခဲ့တာတွေ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ  
မောင်ရာ... အဲသလိုသာလိုက်သွားချင်ရင် ရှင်နဲ့တောင် မညားဘူး  
စိတ်ချ...”



လင်ယောက်ျားထက် ဇနီးမယားက ပိုအောင်မြင်သော  
မိစ်ထောင်ရေးတွင် အနုဆုံးတွင် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၏ အနိဋ္ဌာရုံကို ကြုံတွေ့  
သနင်ကြောင်း မိငယ်ကြိုမသိထားခဲ့။ မိငယ်သိသည်မှာ မိငယ်သည်  
အချစ်ပေါ်တွင် အလွန်သစ္စာရှိ၏။ ထိုသစ္စာကြောင့် လုပ်သမျှ  
အောင်မြင်၏။

စာသိပ်မကျက်ဘဲ အလွန်ဝင်ခွင့်ခက်သော အိုဂျီကို တစ်ခါထဲ  
အောင်သည်မှာ မိငယ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ မျက်လှည့်တစ်ခုအသွင် ပြော  
ဆုံးကြာ။

မိငယ်စာသိပ်မရတာအမှန်ပင်။ လျှို့လည်းမထား။ သို့သော်  
အောင်မယ်ဟုတစ်ခါမှ မမက်ခဲ့ဖူးသောဝင်ခွင့်ကိုအောင်တော့ ဝင်သော  
စိတ်တာ ပြောမနေနှင့်တော့။ မောင်လည်း ဒုတိယအကြိမ်မှာ  
အောင်သည်။ ဒါကတော့ မျှော်လင့်ထားပြီးသား။



“မိငယ်ကို အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတာပဲလို့ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ... မိငယ်စာကျက်တာ ကိုယ့်အပြင်ပဲ အဲဒါအောင်သေးတယ်... ပြီးတော့ ဝါသနာလည်း တစ်စက်မှမပါဘူး ဆိုတာ ကိုယ်သိနေတာပဲ”

“မိငယ် သိပ်စိတ်ကုန်တဲ့တစ်နေ့ကျရင် အလုပ်ထွက်မယ်... မောင်အနားမှာပဲ နေတော့မယ်သိလား... မိငယ် အရမ်းပင်ပန်းတာ ပဲမောင်ရယ်”

“မောင် သိတယ်... မိငယ်တကားအလုပ်လုပ်နေတာ မောင်သိတယ်... ဒါပေမဲ့ မောင်ကမိငယ်အစွမ်းအစမှမရှိတာ ဒီတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေတာပေါ့...”

မိငယ်ရဲ့ ပီဗျီကျောင်းသူဘဝသည် အလွန်တရာခက်ခဲပင်ပန်း လှသည်။ ကိုယ်စားဖို့ ထမင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ချက်ရသည်။ နေ့လည်ပိုင်း အားချိန်ကို ကားပွဲစားစားနီးပြေးရသည်။ ဆေးရုံနှင့်နီး၍သာ တော်တော် သည်။

ညမှာယောက်ျားချက်ထားသော အရသာမရှိသည့် ထမင်းဟင်း ကိုရေဖြင့်ကယျာကယာမျှချရသည်။

“မိငယ်အိမ်ပြောင်းချင်ပြီ”

“အပေနဲ့ အဆင်မပြေလို့လား”

“အစကတည်းက မနေချင်တာ နေစရာမရှိလို့ကပ်နေတာ

မိငယ်မောင်ကိုပဲ ရှာကျွေးနိုင်မယ်... သူတို့ကိုရှာမကျွေးနိုင်ဘူး။ မောင်အစ်မတွေကလည်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေနဲ့ ညားတာပဲ မောင်အစ်မ တစ်ယောက်လောက်တော့ခေါ်ကျွေးနိုင်သားပဲ။ မောင်ကိုယူထားတာ ယောက္ခမကို ခြေချုပ်လက်နယ်ပြုဖို့မဟုတ်ဘူး။ မိငယ်ငွေလည်းရှာ ရတယ်။ စာ့လဲသင်ရတယ်။ အိမ်အလုပ်လည်းလုပ်ရတယ်။ ကြာရင် သေလိမ့်မယ်။ မဖြစ်ဘူး မိငယ်အခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပြီး ပြောင်းတော့ မယ်မောင်လိုက်နိုင်ရင်လိုက် မလိုက်နိုင်ရင်နေခဲ့... ”

“မောင်ကို အကုန်မကိုင်ပါနဲ့ကွာ”

“မောင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ မိငယ်မောင်ဆီကိုရောက်လာတာ မောင်အမေကြိုဆိုခဲ့သလား။ မိငယ်လင်ယူပြီး ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာ စားရတာတောင် အခုကားနှစ်စီးဖြစ်လာတော့ မောင်အစ်မတွေအမွေ ခွဲဖို့ မျက်စောင်းထိုးနေကြပြီ ဒါတရားသလား... ဒါမိငယ်ရှာထားတာ တွေ့နော်... မောင်ရွာနိုင်တာ မောင်ဖာသာတောင် သုံးလို့မလောက် ဘူး။ အဲဒါမောင်သိတယ်နော် ကိုယ့်ပစ္စည်းတော့ မိငယ်အထိပင်ခံနိုင်ဘူး ဒါပဲ... မောင်ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ချေ”

“မိငယ်ရာ... သီးခဲလို့မရဘူးလား”

“ရှင်အမေ မျက်စိဘယ်သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ခွဲခဲ့တာလဲမောင်၊ တရားရဲ့မှာ လက်မှတ်ထိုးတာတောင် ငါသက်သေလိုက်ခလုတ်ပေးနိုင် ဘူး။ သဘောလဲမတူဘူးလို့ ရှင်အမေပြောတာကို ခေါင်းခုံခံပြီး မိငယ် တို့လက်ထပ်ခဲ့ရတာ... မောင်ပေမဲ့မိငယ်ပေမဲ့ မိငယ်ပေမဲ့မိငယ်ပေမဲ့ မိငယ်

ကတော့ မောင်ကြောင့် မိဘကိုရော ဘဝကိုရော အို... အကုန်... အကုန်... မိငယ်စွန့်ရတယ်။ မောင်ကခုချိန်ထိ ဘာကိုမှ မစွန့်ဘူး... ဒီအချိန်မှာ ရှင်းမှနောက်ပို့ရှေ့ဆက်ရှုပ်လာလိမ့်မယ်... ကဲ မောင်တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားရွေး”

“အိမ်ခွဲနေရင် မောင်အဝတ်တွေ ဘယ်သူလျှော်ပေးမလဲ”

“ဗူမနေနဲ့ ပိုက်ဆံရှိရင် အားလုံးဖြစ်တယ်”

မိငယ်ကို ကြည့်ပြီး လမင်းက သနားမဆုံး။ အမြဲတစေ နှစ်ယောက်စာပူပန်နေရတာ၊ ပြောရင်သာ စိတ်ပျက်တာ။ အားလုံး မိငယ် ခေါင်းပေါ်မှာပဲ ပုံနေတာမဟုတ်လား။ လင်မယားဘဝတောင် ကျိစစ် တာစနောက်တာ သူ့အိမ်မှာပို့ မလွတ်မလစ်နှင့် နေရတာလောက် မိငယ်မှန်းတာမရှိ။ အခုတော့ မိငယ်ထောင်နိုင်လေပြီ။ သိန်းတစ်ရာနှင့် နှစ်လွှာတစ်ခန်းဝယ်ကာ ပစ္စည်းတွေဖြည့်သည်။

ပြီးတော့ အသိစာစိတ်ယောက်ဆီကနေ စိတ်ချရသည့် အိမ်အတူ တစ်ယောက်ခေါ်သည်။ မောင်မပြောင်းခင် မိငယ်အရင်းပြောင်းနေ လိုက်သည်။

လမင်းကတော့ မိငယ်ဆီကို အဝင်အထွက်မပျက်ချေ။

“မောင်ဒီလောက် မြန်မြန်ပြောင်းလာမယ်တောင် မထင်ဘူး”

“သူ့များနောက်ပါမှာစိုးလို့ဟေ့... ”

“ဘယ်သူပါမှာလဲ... ”

“မင်းကိုပြောနေတာ”

“ဟာမဖြစ်နိုင်တာ”

“သတင်းတွေက လန်ထွက်နေတာပဲ”

“ရှင်အစ်မတွေ အမေတွေ ပြောတာမှဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘယ်သူပြောပြော အဲဒီလမင်းနဲ့ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါ

မိငယ်”

“မောင်ကသတိပေးရအောင် မိငယ်ဘာလုပ်နေလို့လဲ... ”

ဘာမှမလုပ်တဲ့လူကို ဖြူညာနာလာမရှာနဲ့နော်... လမင်းနဲ့ မိငယ် ပတ်သက်နေတာ ငွေအတွက်ပဲ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး”

“သူ့အရင်တုန်းက မင်းကိုကြိုက်ဖူးတယ်လေ”

“အဲဒါကလေးဘဝကိုစွဲတွေ အခုထိကြိုက်မလား အဓိပ္ပါယ်

မရှိတာ”

“ယောက်ျားတွေအကြောင်း မင်းမသိသေးပါဘူးမိငယ်”

“ဒါဆိုရင် မောင်လည်း မိန်းမတွေအကြောင်းမသိသေးဘူးပဲ”

“ဘာပဲပြောပြော ဒီနေ့ကစပြီး မောင်လိုက်ပို့မယ်”

“လိုက်မပို့နဲ့ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်း”

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ညနေဆေးခန်းသွားရင် မောင်ပါလာလို့ ဖြစ်တာဟေ့ သိပါတယ်”

သူ့မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သီဟရဲတဲလည် မိငယ်နဲ့ လှည့်လျှင် အလွန်ညံ့ဖျင်းလှကာ ဆေးခန်းကိုညှုလိုက်လာတိုင်းမှာ နေ့စဉ်



လူနာငါးဆယ်ကျော်သော မိငယ်ဆေးခန်းသည် လူနာဆယ်ယောက် ခန့်သာ လာလေ့ရှိတော့သည်။ တစ်ခါလည်းမဟုတ် သူလိုက်လာတိုင်း မှာထိုက်သို့ ဖြစ်တတ်တာ တော်တော်သိသာသည်။

ဆေးခန်းကဝေ့နဲ့ သူထမင်းစားတာပို လေးငါးခါဆိုတော့ မိငယ်သူ့ကို မလိုက်လာစေချင်တော့။ စီးပွားရေးထိခိုက်တာ မခံနိုင်။

“ဆေးခန်းနားက မှတ်တိုင်မှာစောင့်မယ်”

“သီဟ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ဒီလောက်လိုက်ချစ် ချယ်နေရင် မိငယ်ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တော့ဘူး... အိမ်ထဲမှာပဲ ထိုင်နေတော့မယ်... ရှင်ပဲရှာကျွေးတော့”

မိငယ်စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် အော်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒီအိုးရှိုကလည်း ဝင်ခွင့်ကအောင်လာသေးတယ် အသက် လုံးဆေးကျောင်းမှာကျလာပြီး ဘွဲ့လွန်ကျမှ လာအောင်နေတယ်... ငါ့ကိုက ကံဆိုးတာပါ။ ကျရင်ပြီးရော ဒီလောက်ချုပ်ခြယ်တဲ့ ကြီးနဲ့လင် လုပ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့နယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေရမှာ... မယားကငွေကို ဘယ်လောက်ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရှာနေရတယ်ဆိုတာ သိဖို့ လည်းမကြိုးစားဘူး၊ သိလည်းမသိဘူး၊ သိရင်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင် နေမှာ... ငါ့ကိုက ကံဆိုးတာပါ... တော်ပြီ... တော်ပြီ ကွာမယ် ကွာပစ်မယ်... ဒါမှနားအေးမှာ”

မိငယ်စိတ်တိုပြီး ပြောပြောရင်း ငိုချင်လာ၍ ငိုချလိုက်သေး သည်။

လူတကာကို အကိုအကိုဟု ပါးစပ်ဖျားတမချဘဲ ခေါ်နေရ တာကို ခေါ်ချင်လို့ မှတ်နေသလားမသိပါ။ စီးပွားရေး လုပ်နေတာကို ဒီလောက်တောင် နားလည်ပေးနိုင်ရင် သူ့ဆရာဝန်မလုပ်သင့်တော့။ အဲဒါတွေရော ရည်စားဘဝတုန်းက မိငယ်ဘက်က သဝန်တိုနေရပြီး ယူပြီး သည့်နောက်မှာတော့ သူကချည်းပြဿနာရှာတာခံနေရသည်။ တစ်နာရီ ခြားတစ်ခါ မိငယ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အပြုချက်ကင်လိုက်နေတာ မခံချင် တော့။



“နင်သိပ်အောင်မြင်လာရင် နင်ယောက်ျားပို့ဆိုးမယ်... နင်တန်ဖိုးကို သူကောင်းကောင်းသိနေပြီ... ပြီးတော့ နင်ကျောင်းသူ ဘဝတုန်းကထက် ပိုလှလာတယ်မိငယ်ရဲ့” မီးမီးက ကလေးဆေးပညာ ပထမနှစ်တက်နေရာ မိငယ်နဲ့ မကြာခင် အိတ်ထဲမှာတွေ့သည့် မီးမီး ကလေးကောက်၊ မိငယ်ကခွဲမွှေးသူ။

သီဟပြဿနာရှာတာတွေ ပြောပြေတော့ အထက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။

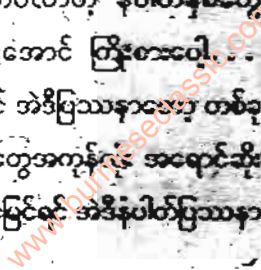
“တော်စမ်းပါဟယ် လှတဲ့အကြောင်းမပြောပါနဲ့တော့”

“ငါတို့သတင်းကြားပါတယ် နင့်ကိုဟောက်စ်ဆာဂျင်ကောင် လေးတစ်ယောက်က အပျိုထင်ပြီး ရည်းစားစားပေးတာရော နောက် အသစ်ဝင်လာတဲ့ ဆာဂျင်တစ်ယောက်ကနင်ရှိရင် အိတ်ထဲ အကြောင်း မရှိအကြောင်းရှာဝင်လာတာရော... နင့်ယောက်ျားက အမြဲတမ်း

ချက်ကင်လိုက်နေတာရော... ဟား... ဟား ရယ်ရတယ်နော် ဒါတောင် နင်အိုဂျီမဖြစ်သေးဘူး... ဖြစ်ရင်တော့ဒုက္ခပဲ”

“တခါတလေကျရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သိပ်သနားတာပဲ ဖြစ်နိုင်ရင် ယောက်ျားယူထားပြီး သူ့ရှာကျွေးတာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားချင်တာပေါ့ဟယ်... ဒါပေမဲ့... လမ်းက တစ်ဝက်ရောက်နေ ပြီ... ငါအောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင်နေပြီ၊ ငါ့စွန့်လွှတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး... ပြီးတော့ စီးပွားရေးလုပ်ရတာ ဆေးကုရတာနဲ့ မတူဘူးဟ... လွတ်လပ်တယ်... ငွေကိုငွေနဲ့ရင်းယူစုတာ လောတ မှာအလွယ်ကူဆုံးအလုပ်ပဲ ငါ့မှာကြောက်စရာလူမရှိဘူး... အင်း... စဉ်းစားမိပါတယ်... တကယ်လို့သာ ငါ့နေရာမှာသူဖြစ်ခဲ့ရင် ငါကတော့ သူ့လိုပြဿနာရှာနေမှာမဟုတ်ဘူး... ယောက်ျားရသမျှ ငွေကိုအိတ်ထဲထည့်ပြီး ငါစိန်ဆိုင်၊ ရွှေဆိုင်တွေသွားမယ် ရတနာတွေ ဝယ်မယ်... ဈေးသွားမယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျောသည်ထက် ကျောအောင်ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေမယ်... ကောင်းကောင်းချစ်စားမယ် ငါ့ကလေးတွေ ကျောင်းလိုက်ပို့မယ်... အဲဒီလို နေပစ်မယ်”

“အေး... ပြီးတော့ သူ့နားကပ်လာတဲ့ နံပါတ်နှစ်တွေ သုံးတွေကို နင်ပြုံးဖြုံးလေးထိုင်ကြည့်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့... ယောက်ျားတစ်ယောက် အောင်မြင်လာရင် အဲဒီပြဿနာပေးတဲ့ တစ်ခု နဲ့တင် နင်စောစောကနေချင်တဲ့ စိတ်ကူးတွေအကုန်လုံး အရောင်ဆိုး ခံရလိမ့်မယ်... မိန်းမတစ်ယောက်အောင်မြင်ရင် အဲဒီနံပါတ်ပြဿနာ



တော့မရှိဘူး... ယောက်ျားကမနာလိုဖြစ်လို့ ကွာရှင်းတာမျိုးပဲရှိတယ်။ သတိတော့ထားပါမိငယ်၊ ထစ်ခါတစ်လေမှာ Jealousy (မနာလိုဝန်တိုခြင်း)ဆိုတာ လင်မယားနှစ်ယောက်ကြားကို ပုံစံပြောင်းပြီး ရောက်လာတတ်တယ် ပြီးတော့ အချစ်ကိုရော ယုံကြည်မှုကိုရော သံယောဇဉ်ကိုရော တပိုင်းတဆဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်တတ်တယ်”

မိငယ်ရဲ့စန်းကတော့ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းလောက်အောင် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ မိငယ်သည် လူချစ်လူခင်အင်မတန်များသော ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသူ၊ ဆေးခန်းလောက မိငယ်သည် နာမည်တစ်လုံးခိုင်ခိုင်ရထားသူ၊ ကားပွဲစားလောကမှာလည်း လမင်းရဲ့စောင်းမှုကြောင့် လုပ်သမျှအောင်မြင်သူ၊ မိငယ်တို့နှစ်ယောက် တွဲလှုပ်သမျှကားတိုင်း အောက်ကားဖြစ်ဖြစ် အပေါ်ကားဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တော့မှမရှုံးခဲ့။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်ယောက်က အောင်မြင်မှုများဖြင့် ရွှေရောင်လွှမ်းသော အချိန်များကို ပိုင်ဆိုင်ရချိန်တွင် ကျန်စာစ်ယောက်က အားငယ်မှုများဖြင့် ရှက်ရွံ့နာကျင်နေခဲ့လိမ့်မည်ဟု မိငယ်မထင်ထားခဲ့ပါ။ ဆရာဝန်လောက၏ Dinners (ညစာစားပွဲများ)တွင်မိငယ်နဲ့သူသည် ရေပန်းအစားဆုံးစုံတွဲကလေးဖြစ်သည်။ မိငယ်ကြောင့်သူ့ကို လူတွေချစ်ကြသည်။ နေရာပေးကြသည်။ ကားပွဲစားဆိုသည်မှာ လူလတ်တန်းစားများနှင့် ချမ်းသာသူများကိုသာ အဓိကထား ပတ်သက်ရသဖြင့် မိငယ်သည် ပါမောက္ခများ၏ကားများ အရောင်းအဝယ်ခို

ငွေတပြားမှမရပါစေနှင့် ခါးချိုအောင်လိုက်လုပ်ပေးရသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ မိငယ်က သိပ်မကြာခင် ဆရာဝန်လောကမှ အနားယူမည်ဖြစ်ပြီး သူကကျန်ခဲ့မည်သူ။ ထို့ကြောင့် သူ့အနာဂါတ်အတွက် လူချစ်လူခင်ပေါများခြင်းသည် အထောက်အကူရမည်ကို မိငယ်ကရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထက်မိငယ်က လူရည်လည်သည်။ သူ့ထက် မိငယ်ကစကားပြောပါးနပ်သည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ့်မှာသည်။ Physician (သမားတော်)တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးမယား(တရားဝင်ပွဲတက်မယား) နေရာ တွင် မိငယ်လိုမိန်းမမျိုးသည် လင်ယောက်ျားရဲ့ ဂုဏ်သရေကို တလက် လက်အရောင်ထွက်သည်ထက်ထွက်အောင် တင်ပေးနိုင်သော ပေါ့လစ် ဖြစ်သည်။

မိငယ်သည် သူ့ကို စိတ်ဖျက်သည်ထက် ဖျက်လာသော်လည်း သူ့ကိုကလေးတစ်ယောက်လို ခွင့်လွှတ်ပြုဖြစ်သည်။ မိငယ်ကိုယ်တိုင် သူနဲ့ဝေးပြီးမနေနိုင်တာ သေချာသည်လေ။ တခါတလေ MRCP လူစို့အတွက်အင်္ဂလန်ကို သွားနေရသောအချိန်မှာ မိငယ်ဘယ်လိုမျိုးနေရပါမလဲဟု စဉ်းစားကာ စိတ်ပူနေတတ်ပြန်သည်။ သုံးနှစ်ကြိုတောင် ခွဲရမကွဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့စိတ်ဓာတ်ကျရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိငယ်အဖေမှာ ရှိမနေပေးနိုင်မှာကို မိငယ်တွေးပူတတ်သည်။

မိငယ်ကတော့ MRCOG ထိယူဖို့ စိတ်တူးလှိုမခွံ့၊ စာလည်းမကျက်နိုင်တော့။ ပီးခံသေတ္တာထဲတွင် ငွေအလုပ်လိုက်ပြည့်နေဖို့



ရတနာပစ္စည်းတွေတိုးလာဖို့၊ သူတစ်နေ့ကားတစ်စီးပြောင်းစီးဖို့ အဖို့ မိငယ်သည် သူ့ကိုချစ်သောအချစ်ဖြင့် လှပ၍ပတ်မောစရာ ကောင်းသောအရာမှန်သမျှကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းမိအောင် ကြိုးစားနေသော မိန်မတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရင့်ကျက်စွာပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။

“မိငယ်ဒီလိုအရည်အချင်းမျိုးရှိအောင် မွေးပေးခဲ့လို့ အဖေ့အမေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိငယ်ဆီအဖေ့အမေက တစ်ခေါက်လာတွေ့သည်။ မိငယ်အဖေကိုမြင်သောအခါ သူ့တို့မှန်းသလို စုတ်မြုတ်မနေသောကြောင့် အံ့ဩကာ သိုးကူးလေသည်။

“အောင်မြင်တဲ့အချိန်မှာ နောက်ပြန်တွေးကြည့်ရင်တော့ ခဏလေးလို့ ထင်ရတာပဲအဖေ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တွေကို ဖြတ်ကျော်ရတဲ့အချိန်ကဆီ အရမ်းခက်ခဲ့ပါတယ်... ကြမ်းတမ်းပါတယ်”

“သူ့ရောသမီးနဲ့ အတူတူရှိနေခဲ့တာ သေချာရဲ့လား”

“ရှင်”

“အဖေတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဖေရှမ်းကန်ခဲ့တုန်းက သမီးအမေက အဖေနားမှာ တချိန်လုံးအတူတူရှိခဲ့တယ်။ ဘာကိုမှမဆန့်ကျင်ဘူး။ သာကိုမှမကန့်ကွက်ဘူး... အဖေစိတ်ညစ်အောင် စကားတစ်ခွန်းနဲ့တောင် ရန်မစခဲ့ဘူး... အဖေတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက် နားလည်ကြတယ်... သမီးနဲ့သမီးခင်စွန်းခရာ အံ့သလိုပဲလား အောင်မြင်ဖို့ကြိုးစားချိန်မှာ အနားမှာခိုဝှောက်တယ်... အောင်မြင်တဲ့အချိန်မှာ အောင်မြင်မှုကို အတူတူထိန်းသိမ်းကြတယ် အံ့သလိုပဲလားလို့ အဖေမေးချင်တာပါ...”

အမေကဘာမှမပြော။ နားထောင်ရုံသာထောင်သည်။

“မိငယ်ကို အဖေမွေးခဲ့တာ အဖေကောင်းကောင်းနားလည်တယ်... သမီးဟာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်ပြီဆိုရင် ရအောင်ကြိုးစားတယ်... ရပြီးရင်လည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တတ်တယ်... ပြီးတော့ အင်မတန် ပြင်းရတယ်လို့ အပြင်ကမြင်ရပေမဲ့ တတယ်တမ်းအဖေ့သမီးကလေးက သိပ်နူးညံ့တယ်... သမီးစိတ်က အထိအခိုက်မခံဘူး... ပြီးတော့ သမီးက ဟန်ဆောင်တတ်တယ်... သမီးစိတ်ညစ်နေတာကို သိတဲ့လူက အဖေကလွဲလို့ တခြားလူမရှိဘူး”

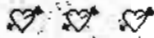
မိငယ်သည် အချစ်ကို ခုခံကာကွယ်ခွင့်အတွက် မိဘတို့ ခြေစုံကန်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့သောမိငယ်ကို မိဘကသာနားအလည်ဆုံး ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရယ် စို့သောလတ်ခခြောက်စေနဲ့ ခြောက်သောလတ် မစို့စေနဲ့ပေါ့...”

“မိငယ်ကြိုးစားတုန်းပဲအဖေ... မိငယ်လေ... အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာငွေရယ်၊ ပညာရယ်၊ အချစ်ရယ် ဒီသုံးဖို့ခိုရင် ပြီးပြည့်စုံပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိငယ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်ခုခုတော့ လိုနေ



သေးတယ်။ အဲဒီလိုနေတာကို မိငယ်ခုချိန်ထိ မသိဘူး...။ အဲဒီ  
တစ်ခုအတွက် ကွက်လပ်ဖြည့်စရာ ကျန်သေးတယ်... အဲဒီအတွက်  
မိငယ်အချိန်ဘယ်လောက်ယူရမလဲ ဆိုတာမသိဘူး”

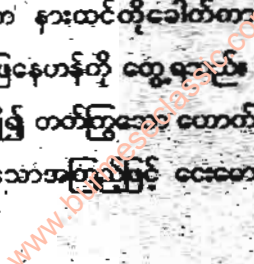


မိငယ်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးများသည် ကျောင်းသူဘဝ  
တုန်းကလိုပဲ... တိုးတိတ်ဖွဲ့ညက်သော ရင်ခုန်သံများ ရှိနေတုန်းဖြစ်  
သည်။

နေ့လည်ဖက် ဆေးရုံထမင်းစားချိန်မှာ အောက်ထပ်ရီ  
Medical Word သို့သွားပြီး လင်တော်မောင်ကို တိတ်တိတ်ခိုကြည့်  
ရသည်။

ဂျူတီကုန်ဝတ်ထားသောမောင်သည် လက်တစ်ဖက်ထဲ ခါးကို  
ဟန်ပါပါထောက်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က နားထင်တို့ခေါက်စား  
Professor ရှေ့တွင် ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် စာဖြေနေဟန်ကို တွေ့ရသည်။

မောင်ဘေးမှာတော့ ငယ်ရွယ်နုပျို၍ တတ်ကြွသော ယောက်  
ဆာဂျင်မလေးများက မောင်ကို ဖားတုသောအပြုဖြင့် ငေးစော  
နေကြသည်။



ကခါတရံမောင်သည် လူနာတွေကြားမှာ တစ်ယောက်ထဲ ရှုပ်နေတတ်သည်။ သူ့သိချင်တာတတ်ချင်တာတွေ သိပ်များနေ၍ သူ့ကို ဟိုက်ပါဟု တခြားလူတွေက နားလည်ထားကြသည်။

“ကလေးမယူသေးဘူးလား မိငယ်”

“နင်ရော ဘာလို့ မိန်းမယူသေးတာလဲ”

လမင်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“တခါတလေကျရင် လွတ်လပ်တဲ့ဘဝကို မစွန့်လွှတ်ရက် နိုင်အောင် ငါမက်မောတယ်၊ ငါစတစ်ကာ အတပ်မခံနိုင်ဘူးဟ”

“ဘာ... စတစ်ကာ...”

“အေးလေ... အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ စတစ်ကာ အကပ်ခံရတာပဲကွ၊ ပြီးတော့ ငါကငြီးငွေ့လွယ်တယ်... ငါစိတ်ဝင် စားတဲ့ မိန်းခလေးက နောက်ထပ်တစ်ယောက် ထပ်မတွေ့နိုင်တော့ တာလည်း ပါတယ်... မိန်းမယူပြီး အဲဒီမိန်းမဟုတ်တဲ့ နောက်တစ် ယောက်ကို မလွမ်းနေချင်ဘူး... လွတ်လွတ်လပ်လပ်လွမ်းရတာ ပိုကောင်းပါတယ်... ရင်ခွင်ထဲတစ်ယောက်ထည့်ထားပြီး နောက် တစ်ယောက်ကို ကြစည်တာ လူမှုနေအရ အောက်တန်းကျတယ်ကွ၊ ဘာသာရေးအရလည်း အပြစ်ကြီးတယ်...”

“နင်စာတတ်လာပြီလို့ ငါတော့ထင်တာပဲ”

“ဟင်းဟင်း... တကယ်တော့လည်း လူ့ဘဝကြီးက ကားမီး သလိုပါပဲဟာ... တချို့လူတွေက မွေးကတည်းက သေတဲ့အထိ

ကားတစ်စီးထဲကိုပဲစီးကြတယ်... တချို့လူတွေက လက်ထဲငွေနှိသလို အလိုက်ပေးပြီးကားကောင်းကောင်းတွေ ပြောင်းစီးကြတယ်၊ တချို့ တူတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကားတွေအများကြီးဝယ်ထားပြီး တစ်ရက် တစ်မျိုး ပြောင်းစီးကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ လူတော်တော်များများကတော့ ဘတ်စ်ကားမီးရတဲ့ ဘဝနဲ့တင် အချိန်ကုန်သွားတတ်ကြတယ်...”

“နပ်လည်းအဲသလိုပဲ အချိန်ကုန်သွားမယ်ထင်တယ် မိငယ်”

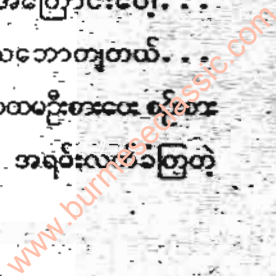
“ဒါကဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါရွေးချယ်ခဲ့တာပဲလေ...”

“နင်ပျော်လား”

“.....”

“နင်ပျော်တယ်လို့ ငါတော့မထင်ဘူး၊ နင်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး နင်မှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်တာတွေ အကုန်လုံးပျောက်ဆုံး သွားတယ်... ခုနေမှာ နင်ပျော်တယ်လို့ဖြေရင်... နင်မုသာဝါဒ တစ်ခုကို ကျူးလွန်တာပဲ”

“လမင်း... မနေ့ကညက ငါစာဖတ်တယ်... စာတွေမှာ ကိုယ့်ထဲ အစ်ဆင် (...ism.....ဝါဒ) တွေအကြောင်းပေါ့... Transcendentalism ဆိုတဲ့ဝါဒကို အရမ်းသဘောကျတယ်... Individual feelings (ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်)ကို ပထမဦးစားပေး စဉ်းစား ခြင်းပေးတဲ့စာပေမျိုးကို နိုင်ငံခြားကလူတွေ အရမ်းလေးစားကြတဲ့



အကြောင်းမတ်ပြီး လျှောက်စဉ်းစားတာပေါ့ဟာ... Existentialism (ဖြစ်တည်မှုပဝါနဝါဒ)ဆို ဘဝဆိုတာဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် ကြသလိုနေထိုင်ရမယ်၊ ကြာသလိုဖြေရှင်းရမယ်၊ အဲဒါမှပဲ နေရတာသက်သာမှာပဲ မလိုလားအပ်တဲ့ စည်းတွေဘောင်တွေနဲ့ လူတွေကိုထိန်းချုပ်ထားတာ ဆေးပညာဘက်ကကြည့်ရင် Psychosomatic diseases ဖြစ်တုန်ကြရာ... ဒါကြောင့် အသက်ကြီးရင် သွေးတိုးကုန်ကြတာပဲ၊ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ကုန်တာပဲ၊ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲရင် ကလေးကိုယ်ဝန်ပျက်တုတာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ... ငါလည်းသူ့ကို ထိန်းချုပ်ထားသလိုဖြစ်မှာ အရမ်းစိုးတယ်... ငါဒါကြောင့် ကလေးမယူတာ... ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ ကလေးရှိလာရင် အချိန်ပိုကုန်တာပဲရှိမယ်... ပြီးတော့ သားသမီးဆိုတာ မိဘနှစ်ယောက်ရဲ့ကြားက အက်ကွဲကြောင်းကို ဖာထေးမြဲပြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်မရှိပါဘူး... ပိုဝေးကွာအောင် လုပ်သလိုပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါအဲဒါကို ကြောက်တယ်..."

"သူကခုလဲ ကလေးယူဖို့ တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူးလား"

"မပြောဘူး..."

"တကယ်"

"ဟုတ်တယ်... တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဘူး... လက်ထပ်ပြီး"

နောက်ပိုင်းမှာလုံးဝကို မပြောတာ"

"သူ့စဉ်းစားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... ကလေးယူလိုက်ရင်"

နှင့်အတွက်ပို Leading (ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး)ဖြစ်မှာ သူ့တွေ့မိမှာပေါ့လောလောဆယ်မှာ သူကငွေအဲဒီလောက် မရှာနိုင်သေးဘူး အင်း... Physician (သမားတော်)တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အိန္ဒိယတို့တော့ဝင်ငွေကောင်းမှာ မဟုတ်မှန်း နင်လဲသိတာပဲမိငယ်... နင်သိသလိုသူမသိဘဲနဲ့ နေမှာမဟုတ်ဘူး... နင်အောင်မြင်နေတော့ သူတဖြည်းဖြည်း ငဲ့လာတဲ့သဘောပါ ဒါပေမဲ့ သူလုံးဝမရွတ်ဘူးပိုလား"

"ဟုတ်တယ်... မိန်းမကိစ္စတော့ ရှင်းတယ်..."

"သူ့အင်္ဂလန်သွားရခါနီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း... သူ MRCP part I ဖြေဖို့တော့ ပြင်ဆင်နေတာပဲ၊ ငွေကပူစရာမရှိဘူးလေ အင်း... သူ MRCP ဖြီးရင် ငါကားပွဲစားလောကထွက်တော့မယ်... ဆရာဝန်လည်း ဆတ်လုပ်တော့ဘူး"

"ပွဲစားကတော့ ထားပါတော့... ဘာလို့အိန္ဒိယဆက်လုပ်ချင်တာလဲ"

"အိန္ဒိယဆက်လုပ်ရင် ငါ့အသက်ခြောက်ဆယ်အထိ အိပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ ငါနားချင်ပြီလမင်း... ငါပြေးရတာမောနေပြီ"

"နင်ဟာလေ... တော်တော်ပိုက်မဲတဲ့ တောင်တေးလေး... အဲဒါကောင်မကြီးဖြစ်နေပြီ"

လမင်းစကားကြောင့် မိငယ်ရယ်သံများဟာ အံ့တော့မသတ်



နိုင်။ ဟုတ်မှာပါ။ မိလိသည် အချစ်အတွက်နဲ့ မိုက်မဲသောမိန်းမ  
ဖြစ်သည်။



“မောင်မနက်က မိလိကိုတွေ့လိုက်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“မောင်တို့ Ward ထဲမှာ on call လာကြည့်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး...”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

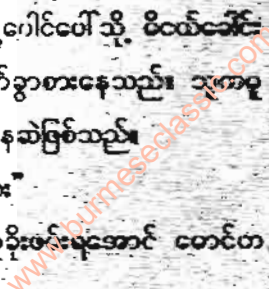
“မောင့်ကိုလာကြည့်တာပါ...”

“မောင်မတွေ့အောင် လာကြည့်တာပါ”

ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေသော သူ့ဂေါင်ပေါ်သို့ မိလိခေါင်း  
တင်လဲချတာ နေကြာစေ့တဖောက်ဖောက်ခွာစားနေသည်။ သူ့ကစ  
မိလိမုက်နှာကို နားမလည်သလို ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

“မောင့်ကို သူ့ခိုးလာဖမ်းတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... မောင့်ကိုသူ့ခိုးဖမ်းဖူးအောင် တောင်တ





ဘာလုပ်ထားလို့လဲ... ဒီလိုပဲ... သတိရလို့... မောင့်ကို တခြားသူတွေအလယ်မှာကြည့်ရတာ အရမ်းရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းတာပဲ... ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘူး။ မောင် Wara Round နေရင် မိငယ်ငေးယူရတယ် မောင့်ကိုစာမေးနေတဲ့ ကျောင်းသူတွေနဲ့ စကားပြောတာလည်း မိငယ် သဘောကျတယ်... "

"ဟုတ်လား"

သူ့မျက်နှာက ပြုံးသွားသည်။

"မောင့်ကိုမေးစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်... "

"မေးလေ"

"မိငယ်ကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ"

"မိငယ်စိတ်ထဲမှာ မိငယ်တို့နှစ်ယောက် ဝေးကွာနေသလိုပဲ လို့တဖြည်းဖြည်းခံစားလာရတယ်... ခုဆိုမိငယ်တို့မှာ အားလုံး ပြည့်စုံနေပြီ... အမှန်ဆို ဒီအချိန်မှာ Stable ဖြစ်သင့်ပြီ အခုတော့ Stable မဖြစ်ဘူး... တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ အရှိန်ယူနေသလိုပဲလို့ ခံစားရတယ်"

"မောင်ကတော့ တစ်ယောက်ထဲ နေတတ်အောင် ကျင့်ထားရတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ အင်္ဂလန်သွားတဲ့အချိန်ကျရင် တစ်ယောက်ထဲမနေ"

တတ်တော့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... မောင်ဘဝအစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများ မိငယ်ဖြည့်ပေးလို့ ဘာလိုအပ်ချက်မှ မရှိဘူး... မိငယ်မရှိရင် မောင်လုံးဝမနေတတ်ဘူး... အဲသလိုမဖြစ်အောင် အခုနဲ့နဲ့စီတုတ်နေတယ်... ညဘက်တောင် ခွဲအိပ်မလားလို့... "

"မောင်သဘောလေ... မောင်စာတော့ ရတယ်ပိုလားဟင်"

"ဒီလိုပါပဲ"

"မောင် MRCP ရတဲ့နေ့ကျရင် မိငယ်တို့နှစ်ယောက် တာရာအိုကေဆိုင်မှာ သွားဆိုကြမယ်... "

"အင်း... ပြီးတော့ အသားကင်သွားစားကြမယ်"

"မောင်ကားမောင်းပေါ့... ဟီးဟီး... MRCP ရခါစ

အထူးကုလေးကို ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းဦးမှ ဒါနဲ့ အခုချိတ်လာတဲ့ ဟောက်စ်ကော်စ်မလေးတွေ ချစ်စရာလေးတွေနော်"

"ဟုတ်လား... သတိတောင်မထားမိပါဘူး"

"ဟုတ်လို့လား... မောင့်နားမှာဝိုင်းနေတာပဲဟာတို့... "

"စာမေးကြတာပါ... ဘယ်သူ့ကိုလှတယ်ဆိုတာ မိငယ်တို့

မမိဘူး... မိငယ်တကယ်ဆုတောင်းကောင်းတယ်သိလား... မိငယ်အသက်က သုံးဆယ်တစ်လို့ပြောရင်တောင် ယုံမှားမဟုတ်ဘူး... တအားနုတာပဲ... မျက်နှာမှာဘာအရေးအကြောင်းမှ မရှိဘူး... "

"အသက်ကညာလို့မရပါဘူး မောင်ရာ"

“မိငယ်အင်္ဂလန်မသွားတာပဲကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုရောက်ရင် မိငယ်ကိုခိုင်းကြိုက်ပြီး ပါသွားရင်ဘယ်တော့မှ လုပ်မလဲ...”

“မောင်ကသဝန်တို့စရာမရှိ ကြမ္မာန်တိုလို့ မိငယ်တို့ပြဿနာ တက်နေတာ... ချစ်တဲ့သူကို သံသယမထားကောင်းဘူးမောင်ရဲ့”

“ဒါဆိုမောင်ကို မိငယ် သံသယမရှိဘူးပေါ့”

“ဟင်အင်း”

“အကြွင်းမဲ့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့ဒီလောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်သေချာနေတာလဲ”

“မောင်ကမိငယ်သေမှပဲ နောက်မိန်းမယူခဲ့လို့နဲ့... အဲဒါကို

မိငယ်သိတယ်... ပြီးတော့ မောင်ကိုဆရာဝန်လောကမှာ ဒေါက်တာ မိငယ်ယောက်ျားဆိုတာ အကုန်သိနေတာပဲ... ဘယ်သူမှ မတော် မတည့်မကြစည်ရဲဘူး မိငယ်မှာ အဲဒီလိုအကုသိုလ် မပါလားဘူး... အရင်ဘဝက သူများအိပ်ထောင်ကို ဖြိုဖျက်ဖူးရင် သူများအဆိုတ်ကို ဖျက်ဆီးဖူးရင် ဒီဘဝမှာဝင်ပြန်ခံရမှာပဲ... အဲဒါကို မိငယ်ယုံတယ်... ပြီးတော့ဒီနေ့အထိ မိငယ်ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ခဲ့ ဖူးဘူး... မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး... ဒါကြောင့်မိငယ်ကိုလည်း ဘယ်လိုလူတကုမှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မျက်ရည်

ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး...”

မိငယ်တို့အိပ်ထောင်သက်တမ်းမှာ ဒီလိုအေးအေးနေရတာ အင်မတန်ရှားပါးသည်။ မိငယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဆေးရုံတာဝန် ရယ်၊ မိငယ်အလုပ်ရယ် လုံးဝမအားလပ်။

“တာကြည့်စမ်း... မောင်ပါးမှာ အမွှေးလေးတစ်ချောင်း အရင်တုန်းက မိငယ်မမြင်ဘူး... ဒါချစ်မွှေးပဲဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဝယ်ဘက်ပါးမှာ”

သူကသူ့ပါးကို လက်နဲ့စမ်းသည်။ မတွေ့။ မိငယ်တသူ့ပါး ပေါ်ရှိ အမွှေးကလေးနေရာကို လက်နဲ့ပြပေးတော့ မိငယ်လက်ထို အုပ်ကိုင်ထားပြီး မလွတ်ပေးချေ။ မောင်လက်တွေက နူးညံ့ထွေးထွေး နွေးနွေးရှိလှသည်။

“မောင်မိငယ်ကို ကားပွဲစားမလုပ်စေချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယောက်ျားတွေအလယ်မှာ မသင့်တော်ဘူးလေ”

“မောင် MRCP ရရင်မိငယ် ဆက်မလုပ်တော့ပါဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မိငယ်မှာ ခုဆိုကားငါးစီးတောင်ရှိနေပြီ မိငယ်လည်း မလုပ် ချင်တော့ပါဘူး... ဒါပေမဲ့မောင်ကို ခွဲတုန်းအောင် လူစေချင်သေး တယ်... FRCP ထိပေါ့... မောင်ကိုလေ... လူနာတွေက

အားကိုးတကြီးနဲ့ ကြည့်ရင်မိငယ်ကြည့်နူးတာပဲ... မောင်Physician အနေနဲ့ အောင်မြင်ဖို့က မိငယ်ရဲ့ ဆန္ဒပဲအဲဒီဆန္ဒအတွက်မိငယ် အလုပ်လုပ်နေတာ... မောင်ကို မပြည့်မစုံမဖြစ်စေချင်ဘူး... မောင်က ငယ်ငယ်ကထဲက သိပ်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မနေရတော့မိငယ် သနားတယ်... မောင်ကိုမိငယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဘာပြော ခဲ့လဲ မှတ်မိတယ်မို့လား”

“အင်း”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို မြင့်အောင်လုပ်ပေးနိုင် တာမိန်းမပဲ... မောင်ကို Physician ချင်းအတူတူ မိငယ်ကြောင့် လူသိပိုများတာ မိငယ်ကြောင့်မောင်ဂုဏ်တက်တာ ဒါတွေလိုချင်လို့ မိငယ် ဝါသနာမပါဘဲ အိုဂျီလုပ်ခဲ့တာ... မိငယ် ပင်ပန်းပန်းပန်း ငွေရွာနေတာ... အခုမိငယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း အကုန်လုံးမဟုတ်တောင် တစ်ဝက်နီးပါးလောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မိငယ်ကားပွဲစားမလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ရမယ့်အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ် စဉ်းစားတာပဲ ဥပမာ... စာရေးကိရိယာကိုယ်စားလှယ်ယူ တာမျိုးပေါ့... ဦးကုဋေလိုမျိုးလေ”

မိငယ်လက်ဖဝါးကို တယုတယုကိုင်ထားသော သူ့လက်က ချက်ချင်းအေးစက်ကာ မိငယ်လက်ကို ဖြုတ်ချပစ်သည်။

“မင်းရည်းစားဟောင်းတွေနဲ့ မဆက်ဆံရတဲ့အလုပ် မရှိတော့ ဘူးလားဟင်... ရန်ကုန်မြို့မှာ အလုပ်တွေအများကြီးပါ...”

“ဦးကုဋေလည်း မိန်းမရလို့ ကလေးကောင်သုံးယောက်ဖြစ် နေပြီ... မောင်အခုချိန်ထိ နာကောက်နေတုန်းပဲ”

“ဪ မင်းတို့ချင်း အဆတ်အသွယ်ရှိကြတယ်ပေါ့”

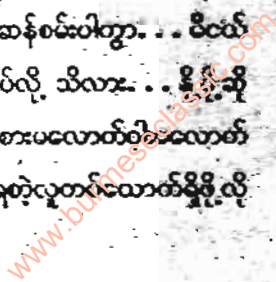
“မောင် ရွာနေလား... MRCP မရဘဲ အဗွေထောင်ဧရာတိ သွားဦးမယ် ခေါင်းနဲ့နဲ့သုံးပြီး စကားပြောဦး...”

“အဲဒီနာမည်နှစ်မျိုးကို ငါအမုန်းဆုံးပဲ... လဝင်းတဲ့ ကုဋေတဲ့... ဘာတွေမုန်းမသိဘူး... သိပ်မုန်းဖို့တောင်းတဲ့နာမည် တွေ...”

“မောင့် သဘောထား ပြည့်စုံသင့်တယ်... တလေးလဲ မဟုတ်တော့ဘူး...”

“ကလေးမဟုတ်လို့ တင်းထားတာပေါ့ကွာ စတင်ပြီ... ဘာအလုပ်မှ လုပ်ဖို့မင်းစဉ်းစားမနေနဲ့တော့... မင်းကိုအဲဒီလူတွေနဲ့ ထားခဲ့ပြီးအင်္ဂလန်သွားရမှာ ငါနဲ့နမ့ သဘောမကျဘူး... စိတ်လည်း မချဘူး”

“ရှိတဲ့ပိုက်ဆံထိုင်စားရင် ကုန်သွားမှာပေါ့... အလုပ်ထ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ... မောင်လူကြီးဆန်စမ်းပါကွာ... မိငယ် တိုကဒီလိုဖြစ်လာတာလမင်းနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်လို့ သိလား... နို့နို့ဆို အချဉ်ဖမ်းတဲ့လူတွေချည်းပဲ မိငယ်လိုဟာမို့ စားမလောက်စားလောက် ပဲဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက်မို့မို့လို့





အပ်တာပဲ..."

"မင်းယုံကြည်စိတ်ချတဲ့လူတွေက မင်းရည်းစားဟောင်းတွေ ချည်းပဲ"

"မောင်တော်တော်ဆိုးပါလားဟင်... စာတွေဖတ်နေပြီး တော့ နဲ့နဲ့မှပစဉ်းစားဘူး... ဦးနှောက်မရှိဘူး... ပြောသင့်မပြောသင့် နားမလည်ဘူး..."

"အား... နာလိုက်တာ... ဝိုက်ကနာလိုက်တာ"

မိငယ်ရဲ့ ဝယ်ဘက်ဒိုက်သားပြင်က မခဲမရပ်နိုင်အောင် ထိုးအောင်၍ နာကျင်လာသဖြင့် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့။ နာလွန်း၍ ချွေးစေးတွေ ပြန်လာသည်။

ခြေလက်တွေ အေးစက်လာသည်။

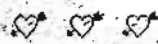
အိမ်အချိန်တွေ မိငယ်မြင်ရတာ လာနောက်မနေနဲ့ ဆိုသော

ပျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် မောင်ဆထွက်သွားတာဖြစ်သည်။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို မိငယ်အော်ခေါ်သည်။

"ငါ့ကိုဆေးရုံပို့... ချက်ချင်း"

ထို့နောက်မိငယ် သတိလစ်သွားသည်။



မိငယ်တစ်ချက် ပြန်သတိပြန်လည်လာတော့ ခွဲခန်းဝင်ခါနီး မှာ။

"မိငယ်... သတိရလာပြီလား... ပမတို့ သမီးတို့ အရေးပေါ် ခွဲရမယ်... စိတ်အေးအေးထားနော်..."

"ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်... မောင်ရော... ဇာင်ရော... ဟင်"

"အခုထုံဆေးပေးတော့မယ်နော်... ပျက်လုံးမှိတ်လိုက် တော့... ခူးခေါင်းနဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ ကွေးလိုက်..."

"မရဘူး အရမ်းနာတယ်"

နောက်မိငယ်ကို ငမုဆေးနဲ့ပင် ခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာ လောကကြီးနဲ့ အဆတ်ပြင်ပြီး မိငယ် သတိရလာချိန်မှာ ညဘက်ကြီး။ ဆေးရုံရဲ့ ICU (ဒူးယူဗြပ်ပတ်တု



သခန်း) ထဲမှာမိငယ်တစ်ယောက်တည်း။

“ဟောင်...”

မိငယ်အသံကိုကြား၍ထင်။ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော နာခံ ကောင်မလေးအပြေးရောက်လာသည်။

“မမသတိရလာပြီ”

“ဟောင်ရော...”

“ဆရာရှိတယ်ဆရာ မမကို တောက်လျှောက်စောင့်နေတာ အခုခဏလေးပဲ အပြင်ကိုထွက်သွားတာ... ကျွန်မမှန်းဆက်ပေးမယ်”

“ရတယ်... မဆက်နဲ့... ရေ... ရေသောက်ချင်တယ်”

မိငယ်ပါးစပ်ထဲသို့ ရေစက်ကလေးနှစ်ပေါက် သုံးပေါက် ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်းပဲအားအင်ပြည့်ဝသလို ခံစားရသည်။

“မမ... ဆရာပြန်လာပြီ”

မိငယ်ကိုမြင်သောအခါ ဟောင်သည် ချက်ချင်းငိုချလိုက်တော့ မည်မျှနာမိုးဖြင့် မိငယ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ...

“အရမ်းနာသေးလား” ဟုမေးသည်။

“အင်း... နာတယ်... မိငယ် ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲဟောင်”

“Ectopic Rupture လေ”

မိငယ်သည် ရုတ်တရက်ငိုက်အောင့်ပြီး နာလွန်း၍ သတိလစ် သွားတာကို Pain Shock due to Ectopic reapture ဟု လူ့ဝေါင်းထဲ မရှိ။ သေတတ်တဲ့ အရေးပေါ်အနေအထားတစ်ခုမှန်း ဆရာဝန်တိုင်း

သိသည်။

ကိုယ်ဝန်သည် သားအိမ်ထဲမှ မတည်ဘဲ သားညွှန်ထဲမှာ သွားတည်ပြီး ဝေါက်တွဲထွက်သောအခါ ရုတ်တရက် ငိုက်အလွန်နာထွင် ပြီး ဝမ်းတွင်းခေါင်း သွေးယိုမှုဖြစ်၍ သွေးပေါင်ချိန်ထိုးကျကာ မိငယ် ရှေ့နှစ်ရဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နို့ပို့ နာရီဝက်နှင့် မိငယ်အသက်လဲလိုက်ရမှာ...

“ဟောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါမိငယ်... ဟောင်ကမိငယ် နောက်နေ တယ်ပဲထင်ခဲ့တာ။ မိငယ်တစ်ခါကလည်း အမေ့ရှေ့မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ မယုံတာပါ... တမင်လှည့်ထွက်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး...”

“ရပါတယ်ဟောင်ရယ်... အဲဒီအချိန်မှာ သေဖို့ရှင်ဖို့ဆိုတာ တံတရားကပဲ ဆုံးဖြတ်တာပါ...”

“ဒါပေမဲ့ ဟောင်ကဆရာဝန်လေ... မိငယ်ကျောင်းထား ပေးခဲ့လို့ အထူးကျဖြစ်လာခဲ့တဲ့ကောင်လေ... ဆရာဝန်ဖြစ်ရက်သား နဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ သေတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရောက်နေချိန်မှာ ဟောင်ထွက်သွား ခဲ့မိတယ်... ဒီအဖြစ်တ ဟောင်အတွက် အကြီးဆုံးပဲ ဟောင်ဖြေနိုင် သွား။ ဟောင်ဟာတကိုယ်ကောင်းသမားပါ... ဟောင်တာအတ္ထုသမားပါ မိငယ်”

ပြောရင်း မိငယ်လက်မဝါးတစ်ဖက်ကို ဆွဲတိုင်ယူကာ ဟောင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုလေသည်။ ဟောင်မျက်ရည်ဝဲတာ လစ်ခါကမိငယ် ကိုက်ဟုန်းကပဲမြင်ဖူးခဲ့ရာ အခုလိုမျိုး ငိုနေတော့ အထူးအဆန်း ဖြစ်၍

နေသည်။

မောင်တို့ အပြစ်လည်းမတင်ရက်ပါ။ မိငယ်သည် မောင်တို့ အပြစ်လုပ်သော်လည်း အပြစ်ပင်မမြင်နိုင်အောင် မိငယ်ကချစ်မြတ်နိုး နေသူပင်တည်း။

“မောင်မျက်ရည် ပူပူနွေးနွေးများသည် မိငယ်ရဲ့ လက်ဖဝါး ထဲကနေစိမ့်၍ မိငယ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲထိ ရောက်သွားသည်ဟုတောင် ထင်မိသည်။

“မငိုနဲ့လေ မောင်ရယ်”

မောင်တို့ပြောရင်း မိငယ်ပါ မျက်ရည်ဝဲသွားသည်။

“တော်တော့... မိငယ်အခု ဘာမှမဖြစ်ဖူးပဲဟာကို”

မောင်ခေါင်းမော့လာသောအခါ မောင်ပါးပြင်က မျက်ရည် များကို မိငယ်လက်ဖဝါးနှင့် မမှီမကမ်းသုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မောင်ကလေး... ကလေးလေးအတိုင်းပဲ”

“မိငယ်မသိပါဘူး... မိငယ်ကို ခွဲခန်းထဲသွင်းလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ Prognosis က 50% - 50% ပဲရှိတာ... သွေးခြောက်လုံး သွင်းရတယ်... Shock ကို cover ဖြစ်အောင် ခွဲခန်းထဲမသွင်းခင် ခံရစ်တွေ့ Run ရတယ်... ဒါပေမဲ့ မိငယ်လုံးဝသတိပြန်မလည်လာ ဘူး... မောင်ဆိုတာလေ... ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး... သူများ တွေမိငယ်ကို လိုင်းတင် CPR လုပ်နေတာ မောင်ရုပ်ကြည့်နေရတယ်။ မောင်ဘာမှ မသိတော့ဘူး... လူကထုံနေတယ်... မိငယ်ကိုမြင်ရ

တာအသက်ရှင်တဲ့လူနဲ့ တစ်စက်မှမတူတော့ဘူး... မျက်နှာက နူး ဆုတ်နေတာပဲ... မျက်တောင်ကလေးတွေကပဲပြီး မျက်လုံးငိုတ်နေ တာ... အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ်... မောင်လေမိငယ်တို့ ကြည့်ပြီး ငိုမိတာပဲ... မောင်တို့ FA ကမောင်ကို ဘယ်လောက် ဖြောင့်ဖြောင့်စေ မောင်အရမ်း Restless ဖြစ်နေတာ... အဲဒါနဲ့ ဒိုင်ယာလီပင်တစ်လုံး မောင်ကိုထိုးပေးရတယ်”

“မိငယ်ခွဲခန်းထဲရောက်တော့ သတိပြန်ရသေးတယ်”

“ပြောတယ်... မိငယ်က မောင်ကိုမေးတယ်လို့ ဟောက်ခံ တစ်ယောက်က ပြန်ပြောပြတယ်... မောင်ဖြင့် တကယ်မျက်ရည် တောင်ကျတယ်... မိငယ်ကို မောင်အရမ်းချစ်တယ်... သိလား... ဒီတသက်လုံးဝမခွဲနိုင်ဘူးကွာ... မိငယ်သာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မောင်ပါ လိုက်သေနိုင်တယ်... တကယ်... မိငယ်မရှိလို့ မောင်လုံးဝ ခေတ် တည်နိုင်ဘူး... မောင်အတွက် မိငယ်က ဘဝပဲ မိငယ်သိလား... မောင်ဟာတော်တော်ဆိုးတဲ့မောင်... အဲဒီဆိုးတာကိုပဲ မိငယ်သွန်တာ”

မိငယ်မှာမျက်ရည်များကျကာ... ဝမ်းနဲ့တုန်ခါတ္တနဲ့ ပြောမိ လေသည်။ မောင်ဘယ်လောက် သွေးပျက်သွားမယ်... တကယ်လို့ မိငယ်သာ မောင်အဲဒါလိုဖြစ်တာကို ကြုံရလျှင် မေ့လဲသွားမှာ လေးမှာ လှသည်။

ခရစ်ဝန်တွေဟာ လူတွေပဲဆိုတာ မိငယ်တို့အဖြစ်တ သက်သေပြလျက်... မိငယ်တို့မှာလည်း ခင်ပွန်း၊ ယောအတွက်



ပူပင်သောက်ရုံသည်။

သားသမီးရှိလျှင် သားသမီးအတွက် ပူပင်ရသည်။ မိဘရှိလျှင် မိဘအတွက် ပူပင်ရသည်။ ခုဆိုမယားဖြစ်သူ မိငယ်က သေဖို့ 50% ဟု မောင်သိဖုားသောအခါ မောင်သည် အသက်ကင်းမဲ့သွားသလို ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားသွားလေသည်။ ဆရာဝန်ကောင်း ရိုးရိုးဆရာဝန် မဟုတ် မကြာခင် MRCP ရရှိနိုင်ငြားသွားရမည့်ဆရာဝန်သည် မယားဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ စိတ်ဝလောင်ခြောက်ခြားဖြစ်နေ၍ စိတ်ငြိမ်ရန် ဒိုင်ယာလီစစ်တစ်လုံးပင် ထိုးရသည်ဆိုတာ အခြေအနေ တော်တော် ဆိုးနေ၍ပင်ဖြစ်သည်။

“နာရီဝက်များ နောက်ကျမိရင် ဒီတသက်မောင်နောက်ထရလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး...”

“CPR တောင့် လုပ်ရတယ်ဆိုတော့ မိငယ်ကံကောင်းလို့ မသေတာပေါ့နော်...”

“ဟုတ်တယ်... ဒါနဲ့မိငယ် Amnionhoea ရတာမသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်လို့ လုံးဝကိုမထင်တာ။ ရာသီပျောက်တယ်ဆိုတာလည်း ခါတိုင်းလို့ စိတ်ညစ်တာများလို့ ပျောက်တယ်လို့ထင်နေတာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာရင် မောင့်အတွက် နောက်ဆံတင်းမှာစိုးလို့ မိငယ်မယူတာပါ”

“မသိဘူး မောင်ကလည်းမိငယ် အလှကြိုက်တာဆိုတော့

အလှပျက်မှာစိုးလို့ ကလေးမယူဘူးပဲထင်နေတာ...”

“ဒါဆိုအခု မိငယ် tube တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

“အင်း”

မောင်တို့ကြည့်၍ မိငယ်သိပ်စိတ်ဝကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ သားပြုန်နှစ်ချောင်းရှိရာ တစ်ချောင်း ဖြတ်ထုတ်လိုက်ရပြီ။ ပြီးတော့ Ectopic ဆိုတာ ပထမတစ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီး လျှင် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖြစ်ဖို့က ရာနှုန်းများသွားပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်လျှင် မိငယ်သည် ဒီတသက်ကလေး နောက်ထပ်မရနိုင်တော့။ ပြီးတော့ခုလို Ectopic တစ်ခါဖြစ်ပြီးလျှင် အနဲဆုံး နှစ်နှစ်ခွဲခန့် လုံးဝကလေးယူခွင့်မရှိ။ အဲဒါပဲပဲ စိတ်ချရမည်။ နို့မို့ ဆို မိငယ်အတွက် ချုပ်ရှိုးဟောင်းက ပြဿနာရှိနိုင်သည်။

“မောင်အိပ်မက်ထဲကလို သားလေးနှစ်ယောက်ဆိုတာ ဒီတစ်သက်မရနိုင်တော့ဘူးထင်ပါတယ်မောင်ရယ်”

“အဲဒါတွေ လျှောက်မတွေးနဲ့လေ... မရှိလည်း ဖြစ်ထဲတို့တွေ မောင်စိတ်မဝင်စားဘူး... ကခုမိငယ် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါပဲ...”

“ခွင့်ရောဆေးရုံက ယူလို့ရရဲ့လား”

“ဆယ်ရက်တော့ ရတာပေါ့... ဒါပေမဲ့ မိငယ်ကံခံခါထဲ အလှပဲထွက်စာတင်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် . . . မိငယ် အလုပ်လဲအထွက်လိုက်တော့ အိပ်မှာ  
ပဲနားတော့ . . . နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုဖြစ်မှာ အရမ်းစိုးတယ် . . .”

“အလုပ်လက်စသတ်ဖို့တွေ ကျန်သေးတယ်”

“လမင်းကို မောင်ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ် . . . သူ့ကိုပဲ  
အကူအညီတောင်းရတာပေါ့ . . . မိငယ်နေကောင်းမှ ဦးကုဋေဆီကို  
မောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေနော် . . . မောင်မိန်းမဖြစ်ချင်တာ  
မောင်အကုန်လုပ်ပေးမယ်”



“ငါနှင့်ဆီကိုလာတော့ သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့တယ်သိလား  
မိငယ် . . . ဆေးရုံထဲက ဝန်ထမ်းတွေ ပြောနေကြတာ”

“ဘာတွေပြောနေလို့လဲ”

“နင်ယောက်ျားငိုတဲ့အကြောင်းလေ . . . နင်တို့လင်မယား  
တတော့စံပဲ . . . ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးတော့ မိန်းမအသံသန်ဖြစ်တာတောင်  
နောက်တယ်လို့ထင်သေးတယ် . . . တုံး”

“နင်နော် ဖုန်းယောက်ျားကို . . . ဒါနဲ့ရွှေယိမ်းရော သူ့ကျောင်း  
မှာစာသင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား . . . ဒီမိန်းမ ငါ့ဆီတောင်မလာဘူး”

“လာလိမ့်မယ် . . . စာမေးပွဲတစ်ခုရှိလို့ နင်ယောက်ျားပဲ  
ဖုန်းဆက်ပြောထားတာ . . . ငါဖြင့်ထင်တောင်မထင်ဘူး . . . သူ့ငိုသံ  
ကြားနဲ့ ဆက်တာပါ . . .”

“ဟုတ်တယ် ငါ့သတိရလာတော့လည်း သူငိုတယ် . . . ငါ့ကို



လည်းတောင်းပန်တယ်”

“ဒါနဲ့နင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရုတ်တရက်ကြီး ငါနဲ့တွေ့တုန်းက အကောင်းပါ။ . . ပြီးတော့ ကလေးရှိလို့ ဖြစ်တာဆို ဘာတွေလဲ”

“ဟုတ်တယ် သန္ဓေက သားအိမ်ထဲမှာ မိတည်ဘဲ ဥပြန်ထဲ ရောက်နေတာပေါက်ထွက်သွားတာ”

“ဟာ . . . ကြောက်စရာကြီး”

“နာရီဝက်နောက်ကျရင် သေမှာဟ”

“ဪ နို့မို့ဒီအချိန်ဆို နင့်အသုဘ မုန့်ဟင်းခါး ငါစားနေရပြီပေါ့ . . . အေးဟာ ဒီအရွယ်နဲ့နင်သေသွားရင် နင့်ယောက်ျားကံကောင်းတာပေါ့ . . . ဒါမှနောက်မိန်းမယူဖို့ အချိန်မီသေးတယ် . . . အခုနင်မသေတော့ သူစိတ်ညစ်မှာပဲ”

“နင်နော် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“နောက်တာပါဟာ . . . ဟေ့ . . . နင်တုံးက နင့်ကိုတော့ အတော်ချစ်သားဟာ သိလား . . . ငါအခုနင့်အိမ်ဝင်ခဲ့တာ သူဟင်းတွေချက်နေတယ် . . . နင်ကြိုက်တဲ့ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်လေ . . . အဲဒါဆီကျကျနနစမ်းလို့ ပြီးတော့ငါးဖယ်လုံးဟင်းချိုဆိုလားပဲ အဲဒါလည်းလုပ်နေတာတွေတယ် . . . သူဟင်းချက်တတ်တယ်နော် အံ့ရော . . .”

“သူ့အမေနဲ့ နေရတုန်းက သူပဲချက်ရတာများတယ် . . .”

“အေးလေအခု ဆေးရုံမသွားဘဲနဲ့ အိမ်မှာမိန်းမစားဖို့



ဟင်းချက်နေတယ် . . . ဆေးရုံနဲ့ နားလည်မှုယူထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ . . .”

“လဲမင်း”

“ပြော”

“ငါနောက်နင်နဲ့ အလုပ်တွဲမလုပ်နိုင်တော့ဘူးဟာ”

“သူမကြိုက်လို့လား”

“ငါ့ကျန်းမာရေးကြောင့်ပါ”

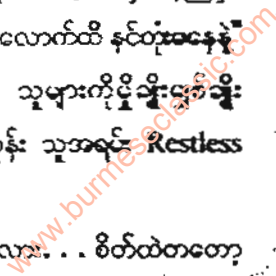
“ရပါတယ် . . . နင့်လူဝင်မပါလဲ ငွေစိုက်တာနဲ့ ရတာပဲ ဥစ္စာငါ့ကိုယုံရင်သာပြီးပြီ . . . နင်ဟာ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းနောက်ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်ဦး . . . နောက်မိန်းမစားဖို့ရှာမနေနဲ့ ကြားလား”

“အမယ်လေး ငါ့ယောက်ျားလား နောက်မိန်းမယူမှာ”

“အာလုပ်သင်ကြားနဲ့ ကြားမနေနဲ့ . . . နင်အခုသေကြည့်ပါလား နင့်တုံးက ခြောက်လအတွင်း ဆရာဝန်အငယ်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိမ့်မယ် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး နင့်ရှာထားတဲ့အိမ်မှာနေကြမှာ နင့်ရှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ သုံးကြမှာ . . . အဲဒီလောက်ထိ နင်တုံးမနေနဲ့”

“နင်ဟာလေ ကိုယ့်မှာမရှိတိုင်း သူများကိုငိုငိုချီးချီး သိပ်ပြောတာပဲ . . . ငါခွဲခန်းထဲရောက်နေတုန်း သူအရင် Restless ဖြစ်နေလို့ D3 တောင် ထိုးရတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ မငိုလို့ရယ်နေရမလား . . . စိတ်ထဲတော့



ရယ်ချင်ရယ်မှာပေါ့... ပျော်နေပြီတော့ မိငယ်သေပြီ ငါနောက်  
ထစ်ယောက်ယောက်ရပြီဆိုပြီးတော့လေ... နင်ဟာ စီးပွားရေးတွေ  
လုပ်ငွေသိန်းနဲ့ချီပြီးတော့ ဒီလောက်ထိ ရိုးအမနေစမ်းပါနဲ့ နင်ယောက်ျား  
နောက်မိန်းမယူမယူ နင်နဲ့ငါလောင်းမလား နင်မသေဘဲနဲ့တောင်  
ငါလောင်းကြေးထပ်ရဲတယ်”

“တော်တော့နော်... ငါ့ဒီမိတော့မယ်”

“ငါစနေတာပါ... ငိုတော့မငိုပါနဲ့... တော်ကြာအောင်  
က ချုပ်ရိုးကြီး ပြုထွက်သွားရင် ငါဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးနော်”

လမင်းကတစ်ချိန်လုံး အနောက်အရွတ်တွေ ပြောနေရာ

မောင်ထမင်းချိုင့်လာပို့တော့မှပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

မိငယ်ကိုမောင်ကိုယ်တိုင် ထမင်းခွဲကျွေးလေသည်။

ဒီတဖန်လေးမှာတော့ မိငယ်သည် ကြည်နူးမှုဖြင့် အရာရာ

မေ့လျော့နေသည်။

“မိငယ်မိဘတွေဆီဖုန်းဆက်မလား”

“ဟင့်အင်း... စိတ်ပူနေဦးမယ်... လူကြီးတွေ အေးအေး

မေးမေး နေပါစေ”

“မိငယ်”

“ဟင်”

“တကယ်လို့ မောင်အင်္ဂလန်သွားရရင် မိငယ်လည်း လည်  
ခွင့်ပီဇာတင်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါလား... တစ်ယောက်ထဲသွားတာ စိတ်



လို့... တိုမှာ... မိငယ်အဖေအမေလဲရှိတော့ မိငယ် အဆင်ပြေ  
တယ်လေ... နော်...”

“ကောင်းသားပဲမောင် ... ကင်း... ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်  
အဖေကမေးတဲ့အခါ အဖြေရှိပြီ... လုံခြုံစိတ်ချမှုလို့...”

“ဟင်... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဪ... အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ငွေရယ်၊ အချစ်ရယ်၊  
ပညာရယ် အပြင်နောက်တစ်မျိုး လိုအပ်တာရှိတယ်လေ... အဲဒါ  
လုံခြုံစိတ်ချမှုပဲ... အခုမိငယ်အဲဒါကို ခံစားလို့ ရတယ်သိလား...”

“မောင်ကတော့ မိငယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကထဲက လုံခြုံတယ်  
လို့သိတယ်... မောင်မိန်းမက တော်တာမောင်သိတယ်လေ”

မောင်နဲ့မိငယ်သည် တစ်ယောက်မှတ်နာတစ်ယောက် ချစ်မေ  
သောအကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

မောင်နဲ့မိငယ်ဟာ ဒီလိုပဲ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်  
အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်နဲ့ ဘဝသံသရာဆိုတာ အချိန်တန်လျှင်  
ပျော်ရွှင်စွာ လည်ပတ်သွားမည်ဟု မိငယ်က ယုံကြည်မျှော်လင့်  
လေသည်။

မြလွန်းချို (မေးတက္ကသိုလ်)

